

ROBERT CORMIER

**RĂZBOIUL
CIOCOLATEI**

young art

Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

Robert Cormier (1925 – 2000) este unul dintre cei mai cunoscuți autori americani de romane pentru adolescenți. Având o carieră de reporter și jurnalist, Cormier a scris primul său roman, *Războiul ciocolatei*, pe parcursul a trei ani, între 1969 și 1971, reușind să-l publice abia în 1974, din cauza controverselor stârnite de povestea neobișnuită. *Războiul ciocolatei* a avut un real succes, fiind urmat apoi de multe alte romane, dintre care amintim *I Am the Cheese*, *A fier the First Date*, *Fade*, *Heroes* etc. Pentru contribuția adusă literaturii pentru tineret, Robert Cormier a primit numeroase premii literare, dintre care, în 1991, Margaret A. Edwards Award.

Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

Traducere din limba engleză și note
de Tatiana Dragomir

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Cristina Topuzaru
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CORMIER, ROBERT
Războiul Ciocolatei / Robert Cormier; trad. de Tatiana Dragomir.
— București Youngart, 2014

ISBN 978 - 606 - 93631 - 1 - 9

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111 (73)31 = 135.1

Robert Cormier
The Chocolate War
Copyright © 1974 by Robert Cormier

All Rights Are Reserved by the Author Throughout the World.

youngart, 2014, pentru prezenta ediție youngart este un imprint al
Grupului Editorial Art. Tipărit la Imprimeria Arta Grafică SA

Această carte este pentru fiul meu, Peter.
Cu dragoste.

UNU

Îl omorâseră.

Când se întoarse să prindă mingea, avu impresia că-i explodează un baraj într-o parte a capului și că o grenadă de mână îi face burta ferfeniță. Cuprins de o bruscă senzație de greață, plonjă spre gazon. Gura i se lovi de pietriș și începu să scuipe frenetic. Se temea să nu fi rămas și fără câțiva dinți. Se ridică din nou în picioare. În fața ochilor lui imaginea terenului se unduia ca un vâl. Se ținu însă tare până când toate se așezară din nou la loc și atunci reuși iarăși să focalizeze, ca printr-o lentilă. Imaginea lumii se limpezi, lucrurile căpătară din nou contur.

Pentru faza următoare le ceru celorlalți să se pregătească pentru o pasă. Dându-se înapoi, se asigură că are în față un blocaj rezonabil și ridică brațul, căutând un jucător din apropierea liniei de margini, o aripă – poate băiatul acela înalt căruia i se spunea Goober. Deodată, se pomeni că cineva îl apucă din spate și îl rotește pe loc, ca pe o barcă de jucărie prinsă într-un vârtej de apă. Aterizând în genunchi, încă ținând mingea în brațe, încercă să nu ia în seamă durerea care îi străpungea pântecul. Știa că e important să nu-și trădeze nici prin cel mai mic semn suferința. Își aminti ce îi spusese Goober: „Antrenorul o să te testeze, o să te pună la încercare, iar ceea ce-l interesează este dacă ai ceva sânge în vene”.

„Am sânge în vene!” murmură Jerry, ridicându-se încet, treptat, atent să nu-și disloce vreun os sau să-și întindă vreun tendon. În urechi parcă îi suna un telefon. „Alo, alo, sunt încă aici!” Când își mișcă buzele, simți gustul acid de praf, iarbă și pietriș. Se uită la ceilalți jucători din jurul lui, toți cu căștile pe cap, niște figuri grotești, asemeni unor

creaturi venite de pe un tărâm necunoscut. Nu se simțise în viața lui atât de singur, de abandonat și fără apărare.

La a treia fază de atac fu izbit în același timp de trei jucători: unul îl lovi în genunchi, altul în burtă și al treilea în cap, iar casca nu-i asigură niciun fel de protecție. Avu senzația că tot corpul i se tasează, exact cum se strâng segmentele unui telescop, numai că părțile lui componente nu se mai potriveau unele într-altele. Fu uimit să constate că durerea nu este mereu la fel, ci e vicleană și are multe chipuri; ici te înțeapă, dincolo te strânge, ici te frige, dincolo te străpunge ca o gheară. Căzu la pământ, ghemuindu-se de durere. Mingea îi zbură din mâini. Își pierdu răsuflarea așa cum pierduse și mingea, apoi, deodată, îl invadă un teribil sentiment de liniște. Și atunci, pe când deja începea să se panicheze, îi reveni suflul. Saliva îi țâșni printre buze, iar când aerul răcoros îi umplu plămânii se simți fericit. Dar în momentul în care încercă să se ridice în picioare, corpul lui se revoltă împotriva oricărei mișcări. Hotărî s-o lase baltă cu ridicatul. Va dormi puțin exact acolo unde se afla, chiar lângă linia de cincizeci de yarzi. La naiba cu primirea lui în echipă, la naiba cu toate! Trebuia să doarmă, nu-i mai păsa de nimic...

— Renault!

Ce caraghios, cineva îl striga pe nume.

— Renault!

Vocea antrenorului îi zgârie timpanele ca șmirghelul. Deschise ochii, dând iute din pleoape.

— Sunt bine, spuse, nu cuiva anume, sau poate tatălui său. Sau antrenorului.

N-ar fi vrut să iasă din încântătoarea moleșală în care se cufundase, dar bineînțeles că n-avea încotro. Îi părea rău că trebuie să se ridice de la pământ și era vag curios cum va reuși să facă asta, cu amândouă picioarele făcute terci și craniul sfărâmat. Se miră când se pomeni totuși în picioare, intact, legănându-se ca jucărioarele acelea foarte la modă care se bălăngăne atârând de geamurile automobilelor,

dar totuși în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zbieră antrenorul, cu un dispreț succulent în glas. Un strop de salivă atinse obrazul lui Jerry.

„Atenție, domnu’ antrenor, că m-ați scuipat”, protestă Jerry. „Nu mă mai scuipați, dom antrenor”.

Dar cu voce tare spuse doar:

— Sunt bine, domnule antrenor.

Fiindcă în situații din acestea era întotdeauna laș, gândea un lucru și spunea altceva, plănuia să facă un lucru și făcea tocmai pe dos. Fusesse de o mie de ori în viața lui asemeni sfântului Petru și de o mie de ori cântase cocoșul¹.

— Ce înălțime ai, Renault?

— Un metru șaptezeci și cinci, spuse gâfâind; încă respira foarte greu.

— Greutatea?

— Șaizeci și cinci de kilograme, răspunse, privindu-l pe antrenor drept în ochi.

— Pun pariu că ești ud learcă, spuse antrenorul acru. De ce dracu’ ții tu neapărat să faci fotbal²? Ar trebui întâi să mai pui ceva carne pe ciolanele astea. Și de ce naiba vrei să fii coordonator de joc³? Ai fi mai bun ca flancher⁴. Poate!...

Antrenorul arăta întocmai ca un bătrân gangster. Avea nasul rupt și o cicatrice ca un șiret cusut de piele i se întindea pe obrazul neras, pe care firele de barbă arătau ca niște așchii de gheață. Mârâia și înjura tot timpul și nu știa

¹ Aluzie la episodul biblic în care Iisus, în ultima noapte petrecută împreună cu ucenicii săi pe Muntele Măslinilor, îi spune lui Petru că înainte de a cânta cocoșul, acesta se va lepăda de el de trei ori.

² Este vorba despre fotbalul american, un joc de echipă foarte popular în S.U.A., oarecum asemănător rugby-ului, în care se îmbină strategia cu rezistența fizică.

³ Coordonatorul de joc sau mijlocașul echipei aflate în ofensivă (în limba engleză „quarterback”) are rolul de a-și coordona coechipierii, transmițându-le strategia pentru fiecare fază de atac hotărâtă de către antrenor, printr-o serie de semnale vocale convenite dinainte.

⁴ Jucător plasat în marginea formației ofensive.

ce-i mila. Dar se spunea că era un antrenor al dracului de bun. Bărbatul îl privi pe Jerry lung, sfredelindu-l cu ochii lui întunecați, cugetând. Jerry rămase în fața lui drept, străduindu-se să nu se clatine și să nu leșine.

— Bine, spuse antrenorul nemulțumit. Vino mâine, la trei fix. Dacă întârzii, te-am tăiat de pe listă înainte de a începe.

Inspirând pe nări aerul cu gust dulceag de mere (îi era teamă să deschidă gura prea larg și evita să facă orice mișcare care nu era absolut esențială), Jerry merse clătinându-se până la marginea terenului, în timp ce antrenorul lătra la ceilalți băieți, cu o voce care deodată îi fu foarte dragă:

— Veniți mâine!

Leși de pe teren târându-și picioarele, clipind în soarele după-amiezii, și o luă către vestiarele sălii de sport. Genunchii i se înmuiaseră și corpul îi era ușor ca aerul.

„Știi ce?” se întrebă pe sine însuși.

Era un joc pe care îl juca uneori de unul singur.

„Ce?”

„Cred că o să mă ia în echipă”.

„Vise, vise!”

„Nu, nu visez, este chiar adevărat”.

Jerry inspiră încă o dată adânc. O durere se ivi imediat, îndepărtată, mică, asemeni unui semnal pe un ecran radar. Biiip, aici sunt! Durere. Sub picioarele lui, frunzele răscolite sunau ca niște fulgi de porumb. Îl invadează o fericire ciudată. Era perfect conștient că jucătorii mai mari îl masacraseră, îl răsturnaseră și-l trântiseră la pământ ca pe un nimic, umilindu-l. Dar supraviețuise. Izbutise să se ridice în picioare. „Ai fi mai bun ca flancher”. Oare chiar se gândea antrenorul să încerce să-l folosească drept flancher? Fie, orice post era bun, numai să fie acceptat în echipă. Semnalul de alarmă deveni mai puternic. Durerea era acum bine localizată între coaste, în partea dreaptă. Jerry se gândi la mama lui și își aminti cât era de amețită spre sfârșit din cauza medicamentelor, nu mai recunoștea pe

nimeni, nici măcar pe Jerry sau pe tatăl lui. Exaltarea care-l însuflețise adineauri dispăru ca prin farmec și în zadar se strădui să o regăsească. Era ca după ce se masturba, când ceva mai târziu încerca să re trăiască senzația aceea de extaz, dar nu reușea să se simtă decât îngrozitor de rușinat și vinovat.

Greața, o greață caldă, vâscoasă, violentă începu să i se împrăștie prin stomac.

„Hei!” strigă, cu voce slabă. Către nimeni. Fiindcă nu era nimeni prin preajmă care să-l audă.

Reuși să ajungă înapoi până în școală. Se târî pe podeaua closetului, cu capul atâr nând deasupra marginii vasului de toaletă. Mirosul de dezinfectant îi înțepă ochii. Greața de adineauri dispăruse, iar țiuitul durerii se atenuase. Broboanele de transpirație îi coborau pe frunte ca niște gândaci mici, umezi.

Și atunci, dintr-odată, începu să vomite.

DOI

Obie era plictisit. Mai mult decât plictisit; era dezgustat. Se simțea și foarte obosit. În ultimul timp parcă nu mai reușea deloc să scape de oboseală. Se culca seara frânt și dimineața se trezea tot așa. Se pomenea căscând tot timpul. Dar mai presus de toate, se săturase de Archie. Afurisitul ăsta de Archie, pe care Obie când îl detesta, când îl admira. De exemplu, în momentul acesta simțea pentru Archie un fel de ură specială, intensă, care intra în alcătuirea plictiselii și epuizării cu care trăia. Cu caietul în mână și creionul pregătit, Obie îl privea acum cu o furie atroce, iritat de felul în care Archie ședea acolo, în tribune, cu părul lui blond ușor răvășit de adierea vântului, și se și distra de minune, fir-ar el să fie al dracului, deși știa că Obie urma să întârzie la lucru din cauza lui. Și totuși îl ținea acolo degeaba, făcându-l să piardă vremea.

— Zău că ești un ticălos și jumătate, spuse Obie în cele din urmă, dând glas frustrării, care erupse din el așa cum țâșnește coca-cola din sticlă după ce ai scuturat-o. Știi asta?

Archie se întoarse spre el și îi zâmbi plin de bunăvoință, ca un afurisit de rege care împarte favoruri supușilor săi.

— Fir-ar! zise Obie, exasperat.

— Nu mai înjura, Obie, îl mustră Archie. Știi că la spovedanie va trebui să mărturisești și păcatul ăsta.

— Ia te uită cine vorbește! Nu înțeleg cum ai și avut tupeul azi-dimineață în capelă să primești sfânta împărtășanie.

— Nu de tupeu e nevoie, Obie. Atunci când pășești în fața altarului pentru împărtășanie, *tu* primești trupul și sângele Domnului. *Eu* doar mestec o napolitană pe care călugării au

cumpărat-o la kilogram din Worcester.

Obie privi într-o parte dezgustat.

— Iar când spui „Iisus”, tu vorbești despre șeful tău. Eu când rostesc numele lui Iisus, vorbesc despre un tip care a umblat prin lume ca orice alt om timp de treizeci și trei de ani, dar a izbutit să aprindă imaginația unor PR șmecheri. „PR” înseamnă Relații Publice, în caz că nu știi, Obie.

Obie nu catadicsi să răspundă. Cu Archie nu aveai nicio șansă să câștigi vreo dispută. Se pricepea grozav de bine la dat din gură. Mai ales când îl apuca să vorbească afectat. Rostea cuvinte ca *tipule* sau *băiete* de parcă ar fi fost vreun fandosit, unul dintre tipii aceia sofisticați, nu un elev oarecare în ultimul an la un amărât de liceu ca Trinity.

— Haide, Archie, că se face târziu, spuse Obie, încercând să facă apel la bunele sentimente ale lui Archie. O să mă dea ăștia afară într-o zi.

— Nu te mai smiorcăi atâta, Obie. De fapt, tu nici nu poți suferi slujba aia. În subconștientul tău chiar îți dorești să te dea afară, fiindcă atunci n-ai mai fi nevoit să aranjezi toată ziua mărături pe rafturi și să înghiți atâtea porcării din partea clienților sau să lucrezi sâmbătă seara până târziu în loc să mergi la – unde umbli tu?... – la club, la Teen-Age ca să salivezi uitându-te după gagici.

Archie avea un fler incredibil. Cum de știa el că Obie ura slujba aceea tâmpită? De unde știa el că Obie înnebunea de ciudă mai ales sâmbăta seara, atunci când toată lumea era la club, iar el încă mai bântuia pe culoarele supermarketului?

— Păi vezi? Eu de fapt îți fac un serviciu. Mai întârzie încă în vreo două după-amiezi și șeful o să-ți spună: „Ai terminat-o pe-aici, Obie dragule, că văd că ție ți se cam fâlfâie”. Și ție chiar o să ți se fâlfâie fix acolo, în fața lui.

— Și atunci de unde o să fac rost de bani? întrebă Obie.

Archie făcu un semn din mână, dându-i de înțeles că subiectul acesta îl plictisea. Îl vedea dându-se înapoi, fizic chiar, deși între el și Obie, pe banca aceea din tribune, nu

era o distanță mai mare de un sfert sau o jumătate de metru. Strigătele băieților de pe terenul de fotbal, care se întindea la picioarele lor, făceau un ușor ecou. Archie își răsfrânse buza de jos. Țsta era la el semn de concentrare adâncă. Cugeta. Obie aștepta nerăbdător. Îl enerva faptul că o parte din el încă îl admira pe Archie. Felul în care reușea Archie întotdeauna să-i ațâțe pe ceilalți sau, dimpotrivă, să-i domolească. Felul în care te fascina cu inteligența lui; misiunile pe care le dădea băieților în numele Vigilenților, datorită cărora Archie devenise o adevărată legendă vie printre elevii de la Trinity. Și, pe de altă parte, dezgustul pe care ți-l stârnea cu accesele lui de cruzime, acele răbufniri neașteptate, care nu aveau nimic de-a face cu durerea și cu violența, dar erau într-un fel și mai rele. Numai gândul la asta îl făcea pe Obie să se simtă stânjenit. Încercă să-și alunge din minte gândurile acestea, așteptând ca Archie să spună ceva, să rostească un nume.

— Stanton, zise Archie în cele din urmă, pronunțând numele în șoaptă, parcă mângâind fiecare silabă. Cred că prenumele lui e Norman.

— Bun, spuse Obie, mângâind pe hârtie numele.

Le mai trebuiau încă două nume. Până la ora patru Archie trebuia să găsească zece nume; opt dintre ele erau deja trecute pe lista din caietul lui Obie.

— Pentru ce misiune? întrebă Obie.

— Trotuarul.

Obie rânji scriind cuvântul în caiet. „Trotuar”, un cuvânt atât de inofensiv. Dar ce reușea Archie să facă din lucrurile cele mai simple cum era un trotuar, de pildă, cu ajutorul unui puști oarecare, cum era Norman Stanton! Obie își amintea despre Stanton doar că era un lăudăros, unul care mereu se dădea rotund, un tip cu un păr roșu veșnic nepieptănat și cu pleoapele acoperite cu o scârboșenie galbenă.

— Ia ascultă, Obie, zise Archie.

— Ce? întrebă Obie precaut.

— Chiar ai să întârzii la lucru? Vreau să zic, ți-ai putea într-adevăr pierde slujba?

Vocea lui Archie se înmuiase de îngrijorare, iar ochii îi erau blânzi, plini de compasiune. Cu asta reușea Archie să-i buimăcească pe toți, cu schimbările lui de dispoziție, cu faptul că acum se purta ca un nemernic, iar în secunda următoare era un tip absolut grozav.

— Nu cred că m-ar da chiar afară. Tipul care e patronul magazinului e prieten cu ai mei. Dar faptul că ajung târziu la lucru nu e deloc în avantajul meu. Ar fi trebuit deja să-mi mărească salariul, dar mai așteaptă până când mă îndrept.

Archie dădu din cap ca un om de afaceri.

— Bun, ne vom ocupa de chestia asta. O să punem noi treaba pe roate. Poate că ar trebui să trimit pe cineva în misiune la magazin, să-i facem șefului tău viața mai interesantă.

— Pentru Dumnezeu, nu! spuse Obie repede.

Tremura de groază; își dădea seama că puterea lui Archie era absolut copleșitoare. De aceea trebuia să-i faci pe plac afurisitului. Obie îi cumpăra tot timpul batoane de ciocolată Hershey ca să-i potolească pofta de dulce. Bine că Archie nu se apucase de fumat iarbă sau alte chestii, că atunci Obie s-ar fi pomenit și traficant de droguri, ca să-i astupe gura, dracu' să-l ia! Oficial, Obie era secretarul clubului Vigilenței, dar era perfect conștient ce anume presupunea funcția aceasta. Președintele Vigilenților, Carter, care era aproape la fel de ticălos ca și Archie, spunea: „Fă-i pe plac, fiindcă dacă Archie e fericit, suntem fericiți și noi, cu toții”.

— Încă două nume, spuse Archie gânditor.

Se ridică în picioare și se întinse. Era înalt, dar nu prea voinic. Se mișca într-un ritm subtil, molatic. Avea mers de sportiv, deși nu putea suferi niciun sport, iar pentru sportivi nu avea decât dispreț. În special pentru fotbaliști și pentru boxeri. Întâmplător fotbalul și boxul erau cele mai importante sporturi la colegiul Trinity. De obicei, Archie nu

alegea sportivi ca să îndeplinească misiunile; spunea că sunt prea prostănaci ca să priceapă nuanțele delicate și subtilele complicații pe care le presupuneau acestea. De asemenea, lui Archie îi displăcea violența. Majoritatea misiunilor pe care le născocea erau încercări mai degrabă de natură psihologică decât fizică. De aceea scăpa de fiecare dată cu fața curată, deși săvârșea atâtea. Profesorii de la Trinity doreau pace cu orice preț. Să fie liniște în campus, iar băieții să nu-și rupă oasele. În rest, se putea întâmpla orice. Ceea ce îi convenea de minune lui Archie.

— Puștiul ăla căruia i se spune Goober, zise Archie în sfârșit.

Obie scrisese în caiet „Roland Goubert”.

— Pentru sala fratelui Eugene, adăugă Archie.

Obie zâmbi cu maliție, încântat. Îi plăcea când misiunile lui Archie îi vizau pe profesori. Acelea erau cele mai îndrăznețe misiuni, bineînțeles. Dar într-o zi Archie tot va merge prea departe și își va frânge gâtul. Până atunci însă, Obie se mulțumea și cu fratele Eugene. Era un tip pașnic, parcă anume făcut pentru farsele lui Archie, desigur.

Soarele dispăru îndărătul norilor plutitori. Archie căzuse din nou pe gânduri, izolându-se de lume. Vântul stârnit deasupra terenului de fotbal ridică în aer nori de praf. Terenul ar fi trebuit reînsămânțat cu iarbă. Și tribunele aveau nevoie să fie recondiționate – erau îndoite, iar băncile de pe care vopseaua se cojise, arătau de parcă ar fi suferit de lepră. Umbrele buturilor porții se întindeau de-a curmezișul terenului ca niște cruci grotești. Un fior rece străbătu trupul lui Obie.

— Da' cine dracu' cred ei că sunt eu? întrebă Archie.

Obie nu spuse nimic. Nici Archie nu părea că așteaptă vreun răspuns la întrebarea aceasta, ci mai degrabă ai fi zis că vorbește singur.

— Nenorocitele astea de misiuni! spuse Archie cu glasul încărcat de obidă. Ce cred ei, că e ușor? Și în plus mai este și cutia neagră...

Obie căscă. Era obosit și nu se simțea în largul lui. Întotdeauna căsca atunci când se afla în situații ca cea de acum, în care nu știa cum să reacționeze. Tristețea de adineauri din vocea lui Archie îl luase prin surprindere. Sau poate că Archie juca din nou teatru? Nu se știa niciodată cu el. Obie îi fu recunoscător când Archie, în sfârșit, scutură din cap, ca și când ar fi alungat o vrajă rea.

— Nu prea îmi ești de mare ajutor, Obie.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai avea nevoie de ajutor, Archie.

— Nu crezi că sunt un om și eu?

„*Nu sunt deloc sigur!*” Asta îi veni lui Obie să spună.

— Bine, bine! Hai să terminăm odată cu afurisitele astea de misiuni. Încă un singur nume și gata!

Obie aștepta, cu creionul pregătit în mână.

— Cine-i puștiul ăla care a ieșit de pe teren acum câteva minute? Cel pe care l-au pus la pământ?

— Unul, îl cheamă Jerry Renault. E în anul întâi, spuse Obie, răsfoindu-și caietul.

Căuta numele lui Renault la litera R. Caietul lui era mai complet chiar decât registrele matricole ale școlii. Conținea informații atent codificate despre fiecare elev de la Trinity, dar chestii pe care nu le-ai fi putut găsi în actele oficiale.

— Uite, aici e! Renault, Jérôme E. Fiul lui James R., farmacist la Blake. Puștiul este elev în primul an. Data nașterii – să vedem... Tocmai a împlinit paisprezece ani. Oh, și maică-sa a murit în primăvara trecută. Cancer.

Mai erau și alte informații despre cursurile urmate, notele obținute în gimnaziu și activitățile extrașcolare la care participase Renault, dar Obie închise caietul cu un gest de parcă ar fi închis un capac de coșciug.

— Bietul băiat, spuse Archie. Să-i moară mama...

Din nou în vocea lui răzbătură îngrijorarea și compasiunea.

Obie aprobă din cap. Le mai trebuia încă un singur nume. Cine să fie?

- Trebuie să-i fie greu bietului puști.
- Da, admise Obie nerăbdător.
- Știi de ce are el nevoie, Obie?
- Și vocea îi era molcomă, visătoare, mângâietoare.
- De ce?
- De terapie.

Acest cuvânt teribil alungă orice urmă de blândețe din glasul lui Archie.

- De terapie? Întrebă Obie.

- Chiar așa. Pune-l pe listă!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Archie! Doar l-ai văzut pe teren. E numai un sfrijit care încearcă să intre în echipa de boboci. Antrenorul o să-l macine ca pe un hamburger. Și maică-sa abia a apucat să se răcească în mormânt. De ce vrei să-l pui pe listă?

— Obie, nu te lăsa păcălit de aparențe. Tipul e rezistent. N-ai văzut cum l-au doborât de pe picioare și iar s-a ridicat? E rezistent și încăpățânat. Ar fi trebuit să rămână întins pe gazon, Obie. Țsta ar fi fost probabil cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut face. Și apoi, probabil că are nevoie de ceva care să-i abată gândurile de la biata răposata maică-sa.

— Ești așa un ticălos, Archie! Am mai spus-o și am s-o mai spun.

- Pune-l pe listă!

Vocea parcă îi era de gheață, rece ca regiunile polare.

Obie notă și numele acesta. La naiba, doar nu era înmormântarea lui!

- Și misiunea?

- Am să mă gândesc eu la ceva.

- Mai ai timp numai până la ora patru, îi aminti Obie.

- Trebuie să-i dăm puștiului o sarcină potrivită pentru el.

În asta constă toată frumusețea jocului, Obie.

Obie așteaptă un minut sau două, dar nu se putu abține să nu spună întrebarea:

- Ai intrat în criză de idei, Archie?

Oare marelui Archie Costello putea să-i sece balta? Numai gândul că una ca asta ar fi fost cu putință te putea da peste cap.

— Obie, eu sunt un artist. Înțelegi tu, ceea ce fac eu este o adevărată artă. Iau un puști, cum e acest Renault. O situație specială...

Se opri o clipă.

— Scrie în dreptul lui „ciocolată”.

Obie notă în caiet: „Renault – Ciocolată”. Archie nu rămânea niciodată în pană de idei. Vânzarea bomboanelor de ciocolată, de exemplu, îi oferise un bun prilej pentru vreo duzină de misiuni.

Obie aruncă o privire înspre teren, unde în umbra porților băieții se luptau aprig. Îl cuprinsese tristețea. „Ar fi trebuit să merg și eu la fotbal”, gândi el. Vrusese să facă asta, fusese foarte apreciat în cadrul clubului Pop Warner⁵ la liceul St. Joe. În schimb, uite, eșuase pe postul de secretar al Vigilenților. Bun, dar, fir-ar să fie, nici măcar n-a fost în stare să le spună asta alor lui.

— Știi ce, Archie?

— Ce?

— Câteodată viața e foarte tristă.

Asta era unul dintre lucrurile grozave la Archie, că îi puteai spune chestii din acestea.

— Viața e de rahat, răspunse Archie.

Umbrele buturilor porților chiar arătau ca o rețea de cruci, de crucifixe goale.

„Destul atâta simbolistică pentru o singură zi”, își spuse Obie. Dacă se grăbea, încă putea prinde autobuzul de ora patru și să ajungă la serviciu.

⁵ Pop Warner Football sau Pop Warner Little Scholars - organizație non-profit care asigură programe pentru elevi, în special în domeniul fotbalului american. Organizația a fost înființată în anul 1929 de către Joseph T. Tomlin și are filiale în majoritatea statelor S.U.A.

TREI

Fata era incredibil de frumoasă; te seca la inimă când o vedeai. Un fior de dorință îi străbătu lui Jerry pânțele. Pe umerii goi ai fetei curgea o cascadă de păr blond. Băiatul studie fotografia pe furiș, apoi închise iute revista și o puse la loc de unde o luase, pe raftul de sus. Aruncă o privire în jur, să vadă dacă îl observase cineva. Patronul interzicea categoric citirea revistelor în magazin. Pe un afiș se putea citi: „NU CUMPERI, NU CITEȘTI” Dar acum patronul era ocupat la celălalt capăt al magazinului.

De ce oare se simțea Jerry întotdeauna vinovat când răsfoia un *Playboy* sau vreo altă revistă de felul acesta? O grămadă de băieți cumpărau reviste deocheate și le pasau și altora prin școală, ascunse între coperti de caiete, ba chiar le vindeau. Uneori, în casele prietenilor lui, vedea câteva reviste din acestea lăsate la vedere pe vreo măsuță de cafea, ca și când n-ar fi fost cine știe ce mare lucru. O dată cumpărase și el o revistă cu femei. Plătise la casă cu mâinile tremurând – un dolar și un sfert, toți banii lui de buzunar. Dar, odată cumpărată, nu știu ce să facă mai departe cu afurisita de revistă. Se strecură cu ea până la autobuz, apoi spre casă, unde o ascunse în camera lui, în sertarul de jos. Fu îngrozit tot timpul să nu o descopere ai lui. Până la urmă, sătul să se tot furișeze cu ea în baie și să o răsfoiască numai pe apucate, dar mai ales scârbit de ideea că face un lucru reprobabil și urmărit de teama că mama lui ar fi putut da peste ea, Jerry o scoase din casă pe ascuns și o aruncă într-un canal. Ascultă plescăitul surd al revistei căzând în apă și își luă trist adio și de la dolarul lui și un sfert, pe care îl aruncase pe apa sâmbetei, îl cuprinse o deznădejde cumplită. Oare îl va iubi și pe el vreodată o

fată? De atunci purta în suflet teama pustiitoare că va muri înainte de a ține în palmă sânul unei fete.

În stația de autobuz Jerry își rezemă trupul sleit de puteri de stâlpul telefonic. Încă resimțea asaltul căruia îi ținuse piept mai devreme, în timpul antrenamentului de fotbal. De trei zile încoace trupul lui încasa pedeapsă după pedeapsă. Dar avea noroc, încă era pe listă. Privi fără vlagă la oamenii de pe cealaltă parte a străzii Common. Îi vedea acolo în fiecare zi. Deja făceau parte din peisaj, ca tunul din Războiul Civil sau monumentele închinat războaielor mondiale sau catargul steagului. Erau hipioții. Tinerii cu florile⁶. Oamenii străzii. Cei fără adăpost. Neșcoliții. Fiecare îi numea cum i se năzărea. Ieșeau pe străzi primăvara și stăteau pe afară până în octombrie, hoinărind de colo-colo. Din când în când luau în zeflema trecătorii, dar în majoritatea timpului erau tăcuți, apatici și liniștiți. Jerry era fascinat de ei. Uneori îi invidia pentru că își permiteau să poarte haine jerpelite și să umble lălâi. Părea că nu le pasă de absolut nimic. Trinity era una dintre ultimele școli în care se mai păstra ținuta obligatorie, și anume cămașă și cravată. Privi norul de fum care o înconjura pe una dintre fetele de vizavi, o fată cu o pălărie pleoștită pe cap. Oare fuma iarbă? Jerry n-avea de unde să știe. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știa.

Adâncit în gândurile lui, nu observă că unul dintre oamenii străzii se desprinsese din grupul de vizavi și traversa strada, strecurându-se cu agilitate printre mașini.

— Hei, omule!

Jerry tresări când își dădu seama că tipul i se adresa lui.

— Eu?

Individul rămăsese în picioare pe carosabil, de cealaltă parte a unui Volkswagen verde, cu pieptul sprijinit de mașină.

⁶ Adepții mișcării „flower power“, care promova non-violența și rezistența pasivă, apărută inițial ca reacție împotriva războiului din Vietnam în cea de-a doua jumătate a anilor '60.

— Da, tu.

Tipul avea vreo nouăsprezece ani. Părul lung și negru îi ajungea până la umeri, iar buza de sus îi era acoperită de o mustață încovrigată, ca un șarpe negru, cu capetele atârându-i până aproape de bărbie.

— Te tot zgâiești la noi, omule, mai în fiecare zi. Tot stai aici și te zgâiești.

„Aștia chiar vorbesc așa, cu *omule*”, gândi Jerry.

Credea că nimeni nu se adresa așa cuiva decât în glumă. Dar tipul ăsta nu glumea deloc.

— Ascultă, omule, tu te crezi la grădina zoologică aici? De-aia te tot uiți la noi?

— Nu. Uite, nici nu mă uit.

Dar de fapt se uita lung la ei, și asta în fiecare zi.

— Ba te uiți omule. Tot stai aici și te holbezi la noi. Cu caietele tale de teme și cu cămașa ta curată și cu cravata ta albastră cu alb.

Jerry privi în jurul lui stânjenit. Era înconjurat numai de străini, nimeni din școala lui.

— Nu suntem neoameni, omule.

— Nici nu am spus așa ceva.

— Dar așa te uiți la noi.

— Ascultă, spuse Jerry. Trebuie să urc în autobuz.

Era caraghios să spună una ca asta, firește, fiindcă autobuzul nu se zărea încă nicăieri.

— Știi cine e neom, omule? Tu! Tu ești neom. Te duci la școală în fiecare zi. Apoi te întorci acasă cu autobuzul. Apoi îți faci temele.

Vocea tipului suna disprețuitor.

— Un plicticos, asta ești! Deja matur la paisprezece - cincisprezece ani. Deja blocat într-o rutină. Grozav!

Un șuiert, însoțit de mirosul greu de gaz de eșapament, anunță sosirea autobuzului. Jerry se îndepărtă de tânăr.

— Du-te să prinzi autobuzul, plicticosule ce ești! îi strigă acesta. Să nu pierzi autobuzul, băiete! Pierzi oricum deja o mulțime de lucruri pe lumea asta, să nu cumva să pierzi și

autobuzul.

Jerry se apropie de autobuz ca un somnambul. Ura confruntările. Inima îi bubuia în piept. Urcă în autobuz, băgă fisa în cutia pentru monede și merse împleticindu-se până la locul lui, pe când autobuzul se îndepărta de curbă.

Se așeză pe banchetă, inspiră adânc și închise ochii.

„Du-te să prinzi autobuzul, plicticosule ce ești!”

Deschise ochii doar pe jumătate, privind într-o parte, ferindu-se de lumina soarelui care pătrundea prin fereastră.

„Pierzi oricum deja o mulțime de lucruri pe lumea asta, să nu cumva să pierzi și autobuzul”.

Tipul era un păcălici, bineînțeles. Numai la asta se pricepeau cei de teapa lui, să-și bată joc de oameni. Nu aveau nimic altceva de făcut, își băteau joc de propria lor viață.

„Și totuși...”

„Și totuși ce?”

Nu știa. Se gândi cum trăia el. Mergea la școală, venea înapoi acasă și tot așa. Deși cravata îi era deja desfăcută, atârându-i pe pieptul cămășii, și-o scoase repede din jurul gâtului. Privi în sus, la panourile cu reclame de deasupra ferestrelor, încercând să-și abată gândurile de la confruntarea de adineauri.

„De ce?” mângălise cineva în spațiul liber dintre două panouri pentru reclame pe care nu-l închiriasse nimeni.

„De ce nu?” i-o tăiasse altcineva drept răspuns.

Simțindu-se brusc sfârșit de oboseală, Jerry închise ochii. I se părea un efort prea mare chiar și să gândească.

PATRU

— Câte cutii?

— Douăzeci de mii.

Archie fluieră, cuprins de uimire. De obicei nu-și trăda surpriza, mai ales în fața cuiva ca fratele Leon. Dar imaginea celor douăzeci de mii de cutii de ciocolată care fuseseră aduse la ei la școală, la Trinity, era chiar ceva ieșit din comun. Apoi se uită la fratele Leon. Broboanele de transpirație i se adunaseră pe buza de sus ca o mustață, ochii îi erau apoși, iar fruntea transpirată. Și în clipa aceea lui Archie îi căzu fisa. Asta nu mai era Leon cel veșnic calm și amenințător, care putea ține în mână orice clasă de elevi. În momentul acesta fratele Leon era doar un om cu multe fisuri și ascunzișuri, atât. Archie rămase complet nemișcat. Se temea ca nu cumva bătăile repezi ale inimii să-l dea de gol. Deodată înțelesese totul; avea acum dovada că lucrul pe care îl bănuia de mult în legătură nu doar cu fratele Leon, ci cu majoritatea celor mari, a adulților, era adevărat: și anume că erau vulnerabili, că le era frică, că puteau fi înfrânți.

— Știu, sunt o mulțime de cutii, recunosc fratele Leon, continuând pe același ton neutru.

Ăsta era un lucru pentru care Archie îl admira. Și chiar îi reușise figura încă o dată; Leon era un adevărat maestru! Chiar dacă asuda ca un porc, vocea îi rămânea în continuare calmă, calculată.

— Avem o tradiție și trebuie să o respectăm. Vânzarea bomboanelor de ciocolată este evenimentul nostru anual; băieții abia îl așteaptă. Și dacă în alți ani au reușit să vândă zece mii de cutii de ciocolată, anul acesta de ce n-am putea vinde douăzeci de mii? Acestea sunt niște bomboane de

ciocolată foarte speciale, Archie. O să facem un profit frumușel. A fost o ofertă specială.

— Cum adică specială? întrebă Archie, profitând de avantajul său și abandonând tonul obișnuit cu care elevii li se adresau de obicei profesorilor.

Leon îl invitase special în biroul lui. Păi atunci, ia să vorbească Leon cu Archie cel adevărat, nu cu elevul căruia îi preda la clasă algebra.

— Păi, acestea sunt bomboane de ciocolată pentru Ziua Mamei⁷. Noi – adică eu, de fapt – am reușit să le obținem la un preț preferențial. Sunt cutii foarte frumoase, speciale pentru cadouri, și sunt în stare perfectă. Au fost depozitate în cele mai bune condiții de primăvara trecută până acum. Tot ce avem de făcut este să dăm jos panglicile purpurii pe care scrie *Mama* și să demarăm acțiunea. Putem să le vindem la doi dolari cutia și să facem un profit de aproape un dolar pentru fiecare bucată.

— Dar și douăzeci de mii de cutii...

Archie făcu socoteala rapid, deși nu era grozav la matematică.

— Suntem cam patru sute de băieți în școală. Asta înseamnă că fiecare va trebui să vândă cincizeci de cutii. De obicei norma este de douăzeci și cinci de cutii, iar prețul de vânzare e de un dolar.

Oftă:

— De data asta totul e dublu. Ar fi o vânzare foarte-foarte mare pentru școala noastră, frate Leon. De fapt, pentru orice școală.

— Sunt conștient de asta, Archie. Dar Trinity este o școală specială, nu-i așa? Dacă n-aș fi convins că băieții noștri pot să realizeze obiectivul acesta, crezi tu că mi-aș asuma un astfel de risc? Nu suntem noi în stare să facem lucruri la care alții nici nu pot visa?

„Aiurea!” gândi Archie.

⁷ În Statele Unite, ziua mamei se sărbătorește în cea de-a doua duminică a lunii mai.

— Archie, știu că te întrebi de ce te împovărez pe tine cu problema asta.

Într-adevăr, Archie se întreba de ce îi prezentase fratele Leon planul acesta tocmai lui. Până atunci nu se arătase deosebit de prietenos nici față de Leon, nici față de vreun alt profesor de la Trinity. Dar Leon era un tip foarte special. Pe dinafară arăta exact ca unul dintre indivizii aceia întotdeauna palizi, foarte binevoitori, care trec prin viață în vârful degetelor, cu pași mici și repezi. Arăta întocmai ca un soț pe care soția îl ține sub papuc, ca un tăntălău, ca un fraier. Era directorul adjunct al liceului, dar se purta ca și când ar fi fost lacheul directorului sau un biet curier. Toate lucrurile acestea te puteau induce în eroare. Dar în clasă, în fața elevilor, Leon devenea o cu totul altă persoană. Era încrezut, sarcastic. Vocea lui subțire, înaltă se încărca de venin. Putea să te hipnotizeze ca o cobră. În loc de colți, își folosea bățul indicator, pe care-l tot flutura când încoace, când încolo, în toată părțile. Nu-i pierdea pe elevi din priviri, bănuitor asemeni unui vultur, căutându-i pe cei ce ar fi putut încerca să copieze și pe cei care visau cu ochii deschiși, pândindu-le băieților orice slăbiciune și apoi profitând de slăbiciunile lor. De Archie nu se luase încă niciodată. Încă!

— Să-ți explic mai pe larg, spuse Leon, aplecându-se înainte, cum ședea pe scaun. Toate școlile particulare, fie ele catolice, fie de orice alt fel, o duc greu în zilele acestea. Multe chiar se închid. Toate prețurile cresc, iar sursele noastre de venituri sunt foarte limitate. După cum știi, Archie, noi nu suntem una dintre școlile acelea exclusiviste cu internat. Și nici nu avem foști absolvenți foarte bogați pe ajutorul cărora să ne putem bizui. Suntem o școală normală, care pregătește pentru facultate tineri elevi externi proveniți din familii de mijloc. Cum ești tu, de exemplu. Tatăl tău conduce o agenție de asigurări. Are un salariu bun, dar nu este tocmai bogat, nu-i așa? Sau să-l luăm ca exemplu pe Tommy Desjardins. Tatăl lui este

dentist. E destul de înșărit, are două mașini, o casă de vacanță. Dar ăsta ar fi cam cel mai bogat dintre părinții elevilor de la Trinity.

Aici Leon ridică mâna.

— Uite, eu nu vreau aici să bag nasoale despre părinții voștri.

Archie tresări. Îl irita când cei mari împrumutau cuvinte din limbajul elevilor, cum era „să bag nasoale”.

— Ce vreau să spun eu, Archie, este că părinții voștri sunt destul de modești și nu ar putea face față la taxe de școlarizare mai mari. Așa că trebuie să găsim surse suplimentare de venituri cum putem. Fotbalul nu ne aduce mai mult decât consumă, fiindcă n-am mai câștigat un sezon de trei ani de zile. Apoi și interesul pentru box a scăzut în ultimul timp, de când la televiziune nu se mai transmit meciuri de box...

Archie își înăbuși un căscat. Bun, asta știa și el, ce era nou?

— Eu îmi pun toate cărțile pe masă, Archie, ca să-ți arăt, să te fac să înțelegi că n-avem încotro, trebuie să stoarcem bani din orice sursă posibil și că până și vânzarea de bomboane de ciocolată poate fi importantă, vitală chiar, pentru noi...

În birou se așternu liniștea. În jurul lor toată școala tăcea. Era atâta liniște, încât Archie se întrebă dacă nu cumva biroul lui Leon era izolat fonic. Orele se terminaseră, desigur, dar acesta era momentul din zi în care începeau o mulțime de alte activități. În special activitățile puse la cale de Vigilenți.

— Și mai e ceva, continuă Leon. N-am mai spus asta nimănui. Directorul nostru e bolnav, și poate chiar grav. Măine e planificat să se interneze pentru analize și alte chestii. Perspectiva nu e deloc roz...

Archie așteptă ca Leon să ajungă la miezul problemei. Oare avea de gând să facă din vânzările record de bomboane de ciocolată un succes în onoarea directorului?

„Câștigă una pentru Gipper⁸”, cum suna un rahat de film care se dădea la televizor noaptea târziu.

— S-ar putea să lipsească mai multe săptămâni.

— Nasol, zise Archie. („Și ce dacă?”)

— Asta înseamnă că de școală voi răspunde eu. Toate vor cădea pe umerii mei.

Din nou tăcere. Dar de data aceasta Archie simți că tăcerea ascunde o așteptare. Avea sentimentul că Leon se apropia încet-încet de miezul problemei.

— Am nevoie de ajutorul tău, Archie.

— De ajutorul meu? întrebă Archie, prefăcându-se surprins și încercând să nu lase să-i răzbată în voce nici urmă de batjocură.

Acum înțelegea de ce se afla el în biroul acesta. Leon nu se referea la ajutorul lui Archie personal, de fapt, ci la ajutorul Vigilenților. Dar nu îndrăznea să spună asta pe față. Oficial nimeni nu avea voie să rostească un singur cuvânt despre Vigilenți. Oficial clubul Vigilenților nu exista. Cum ar fi putut o școală să treacă cu vederea o organizație secretă ca Vigilenții? Școala îi îngăduia să funcționeze ignorând-o cu desăvârșire, pretinzând că nu există. Dar clubul Vigilenții nu doar că exista, gândi Archie cu cinism, ci chiar el era cel care ținea lucrurile în frâu pe aici. Fără Vigilenți, liceul Trinity ar fi putut fi dezbinat, cum se întâmpla în alte școli, de demonstrații, proteste, toate nebuniile astea. Archie se mira numai de îndrăzneala lui Leon de a-l aduce așa în biroul lui, cunoscându-i legăturile cu Vigilenții.

— Și cum v-aș putea fi *eu* de ajutor? întrebă Archie, strângând un pic șurubul, accentuând persoana întâi singular, în loc să folosească pluralul referindu-se la clubul Vigilenții.

⁸ Cuvinte rostite, se pare, de George Gipp, supranumit „the Gipper” (1895-1920), legendar jucător de fotbal american, pe patul de moarte, prin care își încuraja coechipierii ca, ori de câte ori jocul nu le va merge bine, să încerce să mai câștige măcar încă un punct pentru Gipper.

— Sprijinind această acțiune, vânzarea de ciocolată. Așa cum spuneai, Archie, douăzeci de mii de cutii este foarte mult.

— Plus că și prețul e dublu, îi aminti Archie, amuzându-se în sinea lui. Doi dolari cutia, în loc de unul.

— Dar avem nevoie disperată de banii ăștia.

— Dar recompensa? Școala oferă întotdeauna o recompensă băieților.

— Ca de obicei, Archie. O zi liberă după vânzarea tuturor cutiilor.

— Și anul acesta nu vom avea excursia gratuită? Anul trecut am fost la Boston, am văzut o piesă de teatru.

Lui Archie nu-i prea păsa de excursie, dar îl amuza schimbarea aceasta de roluri. Acum el punea întrebările, iar Leon o scălda cu răspunsurile, exact pe dos față de cum se întâmpla în clasă.

— Am să mă gândesc eu la ceva în locul excursiei, spuse Leon.

Archie prelungi momentul de tăcere.

— Pot să contez pe tine, Archie?

Fruntea lui Leon se acoperi din nou de broboane de sudoare.

Archie hotărî să marșeze. Să vadă până unde putea ajunge.

— Dar ce aş putea face eu? Nu sunt decât un elev ca toți ceilalți.

— Ești influent, Archie.

— Influent?

Vocea lui Archie era puternică și clară. Era calm. În acest moment el controla situația. Ia să mai transpire Leon puțin! Archie era amabil și calm.

— Dar eu nu sunt șeful clasei. Nu sunt nici măcar membru în consiliul elevilor.

Doamne, de-ar fi și băieții aici să-l vadă!

— Nu am ajuns nici măcar în registrul de onoare al școlii.

Deodată Leon încetă să mai asude. Picăturile de

transpirație încă i se rostogoleau pe frunte, dar rămase încremenit și rece. Archie îi simțea răceala. De fapt era mai mult decât o răceală. De dincolo de birou ajungea până la el o ură glacială, ca o rază mortală dinspre o planetă întunecată, letală. „Oare am mers prea departe?” se întrebă el. „Totuși, tipul ăsta îmi predă algebra, materia la care sunt cel mai slab”.

— Știi la ce mă refer, spuse Leon, iar vocea îi sună ca o ușă care se trânteste.

Privirile lor se întâlniră și se confruntară. „Acum urmează să ne etalăm cărțile fiecare? Chiar în momentul acesta? Ar fi oare înțelept să facem asta?” Archie considera că întotdeauna trebuie să faci cel mai înțelept lucru cu putință. Nu ceea ce îți dorești cu ardoare, nu ce îți dictează primul impuls, ci ceea ce va duce la cel mai bun rezultat mai târziu. De aceea era el cel care stabilea misiunile și nu altul. De aceea se bazuiau Vigilenții pe deciziile lui. Și până la urmă Vigilenții erau toată școala. Iar el, Archie Costello, reprezenta Vigilenții. ăsta era motivul pentru care îl chemase Leon aici, ăsta era motivul pentru care acum practic îi cerșea ajutorul. Deodată lui Archie i se făcu o poftă teribilă de o ciocolată Hershey.

— Înțeleg la ce vă referiți, spuse Archie, amânând pentru moment faza cu etalarea cărților.

A-l avea pe Leon la mână era ca și când ar fi avut bani în bancă. Era o rezervă pentru viitor.

— Ei, ai să mă ajuți?

— Am să mă consult și cu ceilalți, spuse Archie, dar nu-l lămuri cine erau ceilalți.

Și ideea rămase suspendată în aer. Leon nu continuă discuția. Nici Archie nu spuse nimic. Se uitară doar unul la celălalt un lung moment.

— Vigilenții vă vor ajuta, spuse în sfârșit Archie, nemaiputându-se abține.

Până atunci nu putuse niciodată rosti acest cuvânt, Vigilenții, cu voce tare în fața unui profesor. De atâta vreme

era nevoit să nege existența organizației lor secrete, încât acum simplul fapt că îi putea rosti numele i se părea grozav, chiar și numai pentru plăcerea de a vedea surpriza întipărită pe chipul asudat și palid al lui Leon.

După aceasta, împinse în spate scaunul pe care ședea și ieși pur și simplu din birou, fără a aștepta ca profesorul să-i dea liber.

CINCI

- Te cheamă Goubert?
- Da.
- Ți se spune „Goober”⁹?
- Da.
- Da și mai ce?

Archie se disprețui chiar în momentul când rosti întrebarea aceasta, „Da și mai ce?” Suna exact ca într-o scenă dintr-un film vechi despre al doilea război mondial. Puștiul, Goubert, bâlbâi ceva, apoi răspunse, ca un proaspăt recrut:

- Da, *domnule!*
- Știi de ce te afli aici, Goober?

Goober ezită. În ciuda faptului că era un băiat înalt – avea cel puțin un metru optzeci și cinci –, lui Archie figura lui Goober îi amintea de un copil care nu avea ce căuta pe acolo. Avea o mutră de parcă ar fi fost prins furișându-se în sală la un film pentru adulți. Era, bineînțeles, prea slab și arăta ca un învins. Tocmai bun de momeală pentru Vigilenți.

- Da, domnule, spuse în cele din urmă Goober.

Archie nu înțelegea de unde îi venea plăcerea asta de a juca teatru și de a se juca, de a-i conduce pe ăștia micii și de a-i umili în cele din urmă. Își câștigase poziția de distribuitor al misiunilor în cadrul clubului fiindcă îi mergea mintea bine. Gândea repede, era inteligent, avea o imaginație bogată și mai avea talentul de a anticipa două mișcări înainte, de parcă viața ar fi fost o tablă de șah sau un joc. Dar mai era ceva, un lucru pe care nimeni nu-l

⁹ Numele personajului, Goubert, și cuvântul goober („arahidă”) sunt foarte asemănătoare în pronunție.

putea descrie în cuvinte. Archie știa ce era acel lucru, îl recunoștea, deși n-ar fi putut să-l definească. Într-o seară, în timp ce se uita la un film vechi cu frații Marx¹⁰ la The Late Show, fu vrăjit de o scenă în care cei trei frați căutau un tablou pierdut. Groucho spuse:

— Hai să-l căutăm în fiecare încăpere din casă!

Chico răspunse:

— Dar dacă nu-i în casă?

La care Groucho răspunse:

— Atunci o să-l căutăm în casa de alături.

— Și dacă alături nu există nicio casă?

Iar Groucho:

— Atunci o să construim noi una!

Și îndată se apucară să deseneze schițele pentru o casă. Exact asta făcea și Archie: construia casa de care nimeni, cu excepția lui, nu-și dădea încă seama că va fi nevoie, o casă care pentru toți ceilalți era invizibilă.

— Dacă știi, atunci spune-mi de ce te afli aici, Goober, spuse Archie cu voce blândă.

Întotdeauna îi trata pe ceilalți cu blândețe, de parcă între ei ar fi existat o legătură nevăzută.

Cineva începu să chicotească. Archie se opri și îi aruncă lui Carter o privire plictisită care părea că spune: „Zi-le să se astâmpere!” Carter pocni din degete, un sunet care în liniștea debaralei răsună ca o lovitură de ciocan. Ca de obicei, până când băiatului din fața lor îi era trasată sarcina, Vigilenții stăteau în cerc în jurul lui Archie. Încăperea mică din spatele sălii de sport în care se aflau nu avea ferestre, ci numai o ușă care dădea direct în sala de sport. Era un loc perfect pentru întrunirile Vigilenților, mai dosit. Singura intrare era ușor de păzit, iar unicul bec care atârna din tavan, unul de 40 de wați, arunca asupra scenei doar lumină incertă.

¹⁰ Frații Marx - Groucho, Chico și Harpo - faimoși comici americani, a căror carieră la Hollywood a cunoscut apogeul în anii '30 ai secolului trecut.

După acel pocnet din degete, se așternu o liniște asurzitoare. Nimeni nu se punea cu Carter. Carter era președintele Vigilenților, fiindcă președintele trebuia să fie întotdeauna un jucător de fotbal. Archie avea nevoie să-i stea alături un tip cu mușchi. Dar cu toții știau că adevăratul șef al organizației era cel care stabilea misiunile, adică Archie Costello, care era mereu cu un pas înaintea lor, a tuturor.

Goober arăta speriat. Era unul dintre puștii aceia care încearcă mereu să le facă pe plac tuturor. Tipul ăla care în filme nu pune niciodată mâna pe fata cea frumoasă, ci doar o adoră în secret. Iar la sfârșitul filmului rămâne cu buza umflată, pe când eroul se pierde în depărtare împreună cu fata, iar soarele coboară spre asfințit.

— Spune-mi, zise Archie, de ce ești aici?

Abia o undă de nerăbdare răzbătu în vocea lui Archie.

— Pentru... o misiune.

— Și ești conștient de faptul că o misiune nu e o chestie personală?

Goober aprobă dând din cap.

— Că asta e tradiția noastră aici, la Trinity?

— Da.

— Și că trebuie să promiți că ai să-ți ții gura?

— Da, spuse Goober, înghițind, și mărul lui Adam îi alunecă de-a lungul gâtului subțire.

Liniște.

Archie lăsă să treacă puțin timp fără să spună nimic. Simțea curiozitatea celorlalți din încăpere crescând. Așa se întâmpla întotdeauna înainte de a-i da unui băiat o misiune. Știa la ce se gândeau ceilalți: oare ce va mai născoci Archie de data aceasta? Uneori Archie îi disprețuia. Vigilenții nu făceau nimic altceva decât să aplice niște reguli. Carter era un pachet de mușchi, dar nimic mai mult, iar Obie era un biet băiat de mingi. În schimb cel care trebuia să suporte singur toată presiunea, să inventeze misiuni, să le elaboreze era întotdeauna el, Archie. De parcă ar fi fost o

mașinărie; apeși pe un buton și gata misiunea. Aveau ei habar ce efort implica treaba asta? Câte nopți se tot sucise și se învărtise el în pat? De câte ori se simțise secătuit, gol? Și totuși, nu putea nega că în clipe ca acestea, când toți băieții întindeau gâtul așteptând verdictul lui, cu tot misterul care îi înconjura, cu puștiul ăsta, Goober, palid la față și speriat, cu locul acesta în care liniștea era atât de adâncă încât îți auzeai și inima bătând, cu toți ochii îndreptați asupra lui, în clipe ca acestea Archie se simțea în al nouălea cer.

— Goober.

— Da. Da, domnule.

Goober înghiți.

— Știi ce este o șurubelniță?

— Da.

— Poți să faci rost de o șurubelniță?

— Da. Da, domnule. De la taică-meu. Are un cufăr mare cu scule.

— Bun. Știi pentru ce se folosește șurubelnița, Goober?

— Da.

— S-auzim!

— Ca să înșurubezi. Adică să bagi șuruburi în tot felul de lucruri.

Cineva râse. Archie nu zise nimic. Era doar o eliberare a tensiunii care se acumulase.

— Și, Goober, spuse Archie, cu o șurubelniță poți și să scoți șuruburi din tot felul de lucruri. Așa e?

— Da, domnule.

— Asta înseamnă că poți fie să strângi, fie să slăbești șuruburi cu o șurubelniță, da?

— Da, spuse Goober, dând din cap nerăbdător, concentrându-se asupra ideii de șurubelniță, de parcă era aproape hipnotizat, în timp ce Archie, purtat pe valurile fermecate ale puterii și gloriei, dându-i informațiile necesare doar puțin câte puțin, îl conducea pe Goober spre destinația finală, spre etapa cea mai interesantă a unei

scene altminteri neplăcute. De fapt, nu era neplăcută deloc, ci de-a dreptul măreață. Era chiar frumoasă, de fapt. Merita tot efortul.

— Acum spune-mi, știi unde se află sala de clasă a fratelui Eugene?

În acest moment puteai aproape vedea nerăbdarea celorlalți plutind în aer, era arzătoare, electrică.

— Da. Sala nouăsprezece. Etajul al doilea.

— Așa e! spuse Archie, ca și când i-ar fi dat lui Goober un zece pentru recitare. Ei, joia viitoare, după-amiază, trebuie să aranjezi în așa fel încât să fii liber. După-amiază, seara, toată noaptea dacă va fi nevoie.

Goober rămăsese în picioare în același loc, vrăjit.

— Toată școala va fi goală. Profesorii, majoritatea, cei care contează adică, vor fi plecați la o conferință la sediul provincial, în Maine. Îngrijitorul își va lua o zi liberă. După ora trei nu va mai fi nimeni în toată clădirea. Nimeni în afară de tine, Goober. Tu și șurubelnița.

Și acum urmează finalul apoteotic, punctul culminant.

— Și iată ce ai tu de făcut, Goober...

Pauză.

— Vei deșuruba...

— Voi deșuruba...

Mărul lui Adam se tot mișca în sus și în jos pe gâtul lui Goober.

— Vei deșuruba...

Archie mai așteaptă o clipă, ținând în mână întreaga adunare, până ce liniștea deveni aproape de nesuportat, apoi continuă:

— Totul în sala de clasă a fratelui Eugene se ține în șuruburi. Scaunele, băncile, tablele. Tu, cu mica ta șurubelniță - poate că ar fi bine să aduci mai multe șurubelnițe de mai multe mărimi, pentru orice eventualitate - vei începe să le slăbești. Nu vei scoate șuruburile de tot. Doar le vei slăbi până vor fi aproape să cadă de la sine și totul va mai atârna doar de un fir de păr...

Dinspre băieți izbucni o exclamație de încântare. Probabil cel care strigase fusese Obie, care pricepuse primul despre ce era vorba, adică înțelegea planul pe care îl construia Archie, casa care nu exista până când o ridica el în mințile celorlalți. Apoi începură să râdă și ceilalți la unison, vizualizând rezultatul misiunii lui Goober. Pe Archie aceste hohote de admirație îl unseră la inimă. Își dădea seama că a înscris din nou. De fiecare dată ceilalți așteptau ca el să nu reușească, să pice grămadă la pământ, dar iată că reușise să marcheze încă un gol.

— Mamă! exclamă Goober. O să am de lucru o mulțime. Sunt o grămadă de bănci și de scaune acolo.

— Ai timp toată noaptea. Îți garantăm noi că nu te va deranja nimeni.

— Măiculiță!

Acum mărul lui Adam se mișca spasmodic, cuprins parcă de convulsii.

— Joi! spuse Archie, iar vocea lui sună ca un ordin care nu poate fi contrazis, definitiv și irevocabil.

Goober dădu din cap, acceptând misiunea ca pe o sentință la moarte, la fel cum făceau toți băieții, știind că nu au dreptul de a da înapoi, de a amâna sau de a contesta decizia. Hotărârile Vigilenților erau definitive, toată lumea din liceu știa asta.

Cineva șopti: „Marfă!”

Carter pocni din nou din degete și tensiunea în încăpere începu din nou să crească. Dar era un altfel de tensiune. Pentru Archie urma un moment dificil, așa că se pregăti sufletește.

Aplecându-se sub catedra abandonată, în spatele căreia sedea prezidând ședința, Carter trase afară o cutie mică, neagră. O scutură; înăuntru se auziră mai multe bile de sticlă lovindu-se unele de altele. Obie veni în față, ținând în mână o cheie. Ce expresie avea pe față, era un zâmbet oare? Archie nu era sigur. Se întrebă: „Oare Obie mă urăște într-adevăr? Mă urăsc oare cu toții?” Nu că i-ar fi păsat prea

mult de asta, câtă vreme deținea puterea. El avea să-i învingă pe toți, avea să învingă până și cutia neagră.

Carter înhăță cheia din mâna lui Obie și o ridică deasupra capului.

— Gata? îl întrebă el pe Archie.

— Gata, răspunse Archie, străduindu-se să nu lase să i se ghicească pe chip nimic, cum făcea de obicei, cu toate că simțea o picătură de transpirație trasându-i o linie rece de sub braț până pe coaste. Cutia neagră era pentru el Nemesis¹¹. În ea se aflau șase bile; cinci dintre ele erau albe, iar una neagră. Era o idee ingenioasă pe care o avusese cineva cu mult înainte de vremea lui Archie, cineva care fusese destul de înțelept (sau destul de al dracului) ca să-și dea seama că, în lipsa unui control de un fel sau altul, cel care distribuia misiunile ar fi putut să o ia razna. Ei, rolul cutiei era tocmai de a asigura acest control. De fiecare dată după ce îi dădea unui băiat o misiune, Archie trebuia să dea piept cu cutia neagră. Dacă extrăgea o bilă albă, misiunea respectivă urma să fie îndeplinită exact așa cum o formulase el. Dacă Archie extrăgea bila neagră, atunci trebuia să ducă el însuși la îndeplinire misiunea, adică să pună în practică el însuși misiunea pe care o gândise pentru altcineva.

Până acum, timp de trei ani, Archie reușise să învingă cutia neagră. Oare îi va reuși încă o dată? Sau îl va părăsi norocul? Se va răzbuna legea mediilor¹² de data aceasta?

Întinzând mâna înspre cutia neagră, brațul lui Archie fu străbătut de un mic tremur. Spera că nu observase nimeni asta. Băgă mâna în cutie, apucă o bilă și o strânse în căușul palmei. Apoi scoase mâna din cutie, cu brațul tot întins, dar calm de acum, fără să tremure și fără să ezite. Deschise

¹¹ În mitologia greacă Nemesis, zeița răzbunării, era cea care stabilea răsplata sau pedeapsa cuvenită oamenilor pentru faptele lor bune sau rele.

¹² Principiu potrivit căruia, pe termen lung, cu cât probabilitatea de producere a unui anumit eveniment este mai mare, cu atât acesta se va produce la intervale mai mici de timp.

mâna. Bila era albă.

Un colț al gurii lui Archie tresări, în timp ce tot corpul i se destindea. Îi învinsese din nou. Câștigase încă o dată. „Eu sunt Archie, băieți! Eu nu pot să pierd”.

Carter pocni din degete și grupul începu să se împrăstie. Deodată Archie se simți ca și cum cineva l-ar fi golit de conținut, de parcă ar fi fost folosit și apoi aruncat la gunoi. Se uită la băiatul acela, Goober, care rămăsese pe loc, uluit. Avea o mutră de parcă ar fi fost cât pe ce să izbucnească în plâns. Lui Archie aproape îi păru rău pentru el. Aproape, dar nu chiar.

ŞASE

Fratele Leon se pregătea de o nouă reprezentație. Jerry recunoscuse imediat semnele premergătoare; de altfel, toți băieții le cunoșteau. Majoritatea erau elevi în primul an și îl aveau ca profesor pe Leon numai de o lună sau așa ceva, dar deja băgaseră de seamă cum se manifesta de obicei. Mai întâi Leon le dădea ceva de citit. Apoi, fiindcă nu avea stare, începea să se plimbe în sus și-n jos prin clasă, printre șirurile de bănci, tot oftând, cu un băț indicator în mână. După felul în care îl mânuia, indicatorul lui se însuflețea când ca o baghetă în mâna unui dirijor, când ca o spadă în mâna unui mușchetar. Uneori, cu vârful bățului împingea o carte pe un pupitru, aranja cravata unui băiat sau îl scărpină pe un altul pe spate, ori înțepa mizeriile de prin clasă, culegându-le cum fac gunoierii. Într-o zi indicatorul lui Leon se așezase pentru o clipă pe capul lui Jerry, apoi trecuse mai departe. În mod inexplicabil, pe Jerry îl trecuse un fior, de parcă ar fi scăpat din cine știe ce primejdie.

Acum, urmărindu-l pe Leon cum dădea târcoale fără încetare, învârtindu-se de jur-împrejurul clasei, Jerry rămase cu ochii ațintiți pe foaia de hârtie, deși nu avea niciun chef să citească. Mai erau încă două ore până la terminarea cursurilor. Abia aștepta antrenamentul de fotbal.

După mai multe zile numai de pregătire fizică, antrenorul le spusese că probabil în după-amiaza asta îi va lăsa să folosească și mingea.

— Destul cu rahatul ăsta!

Cel care vorbise era fratele Leon. Tot timpul căuta să-i șocheze. Din când în când mai folosea cuvinte ca „rahat” sau „porcărie” ori mai scăpa câte-un „fir-ar a dracului” și

câte-un „la naiba”. Și chiar reușea să-i șocheze. Poate fiindcă aceste cuvinte sunau așa de ciudat în gura acestui bărbat mititel și palid, cu o înfățișare așa de inofensivă. După ce ajungeau să-l cunoască, elevii descopereau că nu era chiar atât de inofensiv. Acum toți ridicară privirile în clipa în care în clasă răsună cuvântul „rahat”. Mai rămăseseră zece minute din oră, timp suficient pentru ca Leon să le tragă o reprezentare, să-și facă și el numărul. Elevii îl priveau cu un fel de fascinație amestecată cu groază.

Privirea profesorului înconjură încăperea încet, ca lumina unui far măturând mereu același mal, în căutarea unor defecte ascunse. Jerry simți cum un sentiment de groază, amestecat cu un presentiment sumbru, puse deodată stăpânire pe el.

— Bailey! spuse Leon.

— Da, frate Leon.

Normal că Leon trebuia să-l aleagă tocmai pe Bailey, unul dintre băieții aceia slabi de înger, care au tot timpul numai rezultate excelente la învățătură. Era un băiat timid, introvertit, care citea tot timpul. Îndărătul ochelarilor, marginile pleoapelor îi erau veșnic înroșite.

— Poftim încoace! spuse Leon, făcându-i semn cu degetul.

Bailey păși liniștit până în fața clasei. Jerry observă o venă care pulsa pe tâmpla băiatului.

— După cum știți, domnilor, încep fratele Leon, adresându-se direct clasei și ignorându-l complet pe Bailey, deși băiatul stătea chiar lângă el, după cum știți, în școală trebuie să menținem o anumită disciplină. Între profesori și elevi trebuie să existe o linie de demarcație. Firește că și nouă, profesorilor, ne-ar plăcea să fim elevi. Dar linia de demarcație trebuie să rămână acolo unde se află. Este o linie invizibilă poate, dar ea există.

Ochii lui umezi licăriră.

— În definitiv, nici vântul nu se vede, dar asta nu

Înseamnă că el nu există. Vedem cu toții rezultatul acțiunii lui: copacii încovoiindu-se, frunzele răvășite...

În timp ce vorbea, gesticula fără încetare. Brațul lui închipuia vântul, iar bățul indicator din mâna lui urma direcția vântului. Și deodată, fără veste, îl plesni pe Bailey cu bățul peste obraz. Surprins, băiatul sări înapoi de durere.

— Bailey, îmi pare rău, spuse Leon, dar nu era nici urmă de regret în vocea lui.

Fusese un accident? Sau era doar încă o mică manifestare a cruzimii lui Leon?

Acum toți ochii erau îndreptați asupra lui Bailey. Fratele Leon îl studie, privindu-l cu atenție, de parcă ar fi fost un specimen pus la microscop, purtător al unei boli mortale. N-aveai cum să nu-i recunoști lui Leon desăvârșitul talentul actoricesc. Îi plăcea să citească povestiri cu voce tare, interpretând rolurile tuturor personajelor și între timp creând și efectele sonore. La orele cu Leon nimeni nu căsca și nu adormea. Trebuia să fii pe fază în fiecare secundă, așa cum erau cu toții acum, când îl priveau pe Bailey și se întrebau care va fi următoarea mișcare a lui Leon, care nu-l scăpa pe băiat din ochi nicio clipă. Acesta nu-și mai freca obrazul, dar pe piele îi apăruse o dungă roz, ca o pată care se tot întindea. Cumva situația se schimbase. Acum aveai impresia că Bailey a fost vinovat încă de la început, că poate a făcut o greșală sau s-a aflat într-un loc nepotrivit într-un moment nepotrivit, atrăgând asupra sa o nenorocire. Jerry se foi pe scaun. Îi era frică de Leon și de felul în care acesta putea schimba atmosfera dintr-o încăpere fără să rostească un cuvânt măcar.

— Bailey, rosti Leon.

Dar nu privea spre Bailey, ci spre clasă, ca și când cu toții ar fi știut o glumă de care Bailey nu avea habar. Ori ca și când restul clasei și Leon ar fi fost uniți într-o conspirație secretă.

— Da, frate Leon? Întrebă Bailey, cu ochii măriți de lentilele ochelarilor.

Urmă o pauză.

— Bailey, spuse iar fratele Leon. De ce trebuie tu să copiezi?

Se spune că bomba cu hidrogen nu face zgomot. Apare doar că o lumină albă, orbitoare, care lovește orașele, distrugându-le. Sunetul vine după această lumină, după momentul de liniște. La fel fu și liniștea care izbi clasa acum.

Bailey rămase fără cuvinte, cu gura deschisă ca o rană.

— Faptul că taci înseamnă că recunoști că ești vinovat, Bailey? întrebă fratele Leon, întorcându-se în sfârșit către băiat.

Bailey scutură energic din cap. Jerry se pomeni scuturând și el din cap deodată cu Bailey, negând și el pe tăcute.

— Ah, Bailey, oftă Leon și vocea îi tremură a întristare. Ce să ne facem noi cu tine?

Se întoarse spre clasă din nou, solidar cu băieții. El și clasa se coalizau împotriva copiatului.

— Eu nu copiez, frate Leon, spuse Bailey, și vocea îi sună ca un chițcăit.

— Dar iată dovada, Bailey. Uită-te la notele tale - numai zece pe toată linia. La fiecare test, la fiecare lucrare, la fiecare temă de casă. Numai un geniu ar fi în stare de o astfel de performanță. Vrei să spui că tu ești un geniu, Bailey?

Se juca cu el.

— Aș admite că arăți ca un geniu, cu ochelarii aceia, cu bărbia ascuțită, cu părul ciufulit...

Leon se înclină înspre clasă, împingând bărbia înainte și așteptând ca băieții să izbucnească în râs în semn de aprobare. Întreaga lui atitudine le sugera elevilor că așa trebuie să reacționeze. Și exact asta se și întâmplă: băieții râseră. „Ei, ce se întâmplă aici?” se întrebă Jerry chiar în timp ce râdea și el împreună cu ceilalți. Fiindcă Bailey arăta oarecum ca un geniu sau măcar ca o caricatură a oamenilor de știință trăsniți cum apăreau în filmele vechi.

— Bailey, spuse fratele Leon, acordându-i din nou întreaga lui atenție, după ce hohotele se domoliră.

— Da, răspunse Bailey nefericit.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Leon se apropie tacticos de fereastră și deodată păru total absorbit de ce se întâmpla afară, pe stradă, de frunzele de septembrie care păleau și se uscau.

Bailey rămăsese în picioare, singur în fața clasei, de parcă ar fi stat în fața unui pluton de execuție. Jerry își simți obrazii încingându-se și pulsând de dogoare.

— Ei, cum e, Bailey? vorbi Leon de lângă fereastră, cu ochii încă la lumea de afară.

— Eu nu copiez, frate Leon, spuse Bailey cu o nouă putere în glas, de parcă n-ar mai fi avut nimic de pierdut.

— Atunci cum se explică toate notele astea de zece?

— Nu știu.

Fratele Leon se întoarse pe călcâie.

— Vrei să spui că ești perfect, Bailey? Dacă iei zece pe linie, asta înseamnă că ești perfect. Țasta să fie răspunsul, Bailey?

Pentru prima dată Bailey privi înspre clasă, adresându-le celorlalți o rugămintă mută, de parcă ar fi fost rănit, pierdut, abandonat.

— Numai Dumnezeu este desăvârșit, Bailey.

Jerry simți că începe să-l doară în gâtlee, iar plămânii parcă îi ardeau. Își dădu seama că de o bucată de vreme, fără să vrea, își ținea respirația. Trase aer în piept cu grijă, ca nu cumva să-și miște vreun mușchi. Ar fi vrut să fie invizibil. Ar fi vrut să nu se afle în clasă în momentul acela. Ar fi vrut să fie afară, pe terenul de fotbal, dându-se înapoi, căutând un coechipier căruia să-i paseze mingea.

— Tu te compari cu Dumnezeu, Bailey?

„Las-o baltă, frate Leon, las-o baltă!” strigă Jerry fără voce.

— Dacă Dumnezeu este desăvârșit și tu însuți ești desăvârșit, Bailey, ce îți sugerează asta?

Bailey nu răspunse; îl privi doar cu ochii mari, neîncrezător. Clasa se cufundă într-o liniște deplină. Jerry auzi bâzâitul ceasului electric. Până atunci nu realizase că ceasurile electrice bâzâie.

— Cealaltă alternativă, Bailey, ar fi că tu nu ești desăvârșit. Și bineînțeles că nu ești.

Vocea lui Leon se înmuie.

— Știu că nu ți-ar trece prin minte un astfel de sacrilegiu.

— Așa este, frate Leon, spuse Bailey, ușurat.

— Ceea ce ne conduce către o singură concluzie, spuse Leon, cu glas puternic, triumfător, de parcă ar fi făcut o descoperire importantă. Că tu copiezi!

În momentul acela Jerry îl urî pe fratele Leon din toată inima. Simțea ura în stomac; era acidă, scârboasă și îl frigea.

— Ești un hoț, Bailey, și un mincinos.

Cuvintele lui Leon șfichiuiău ca un bici.

„Șobolanule!” gândi Jerry. „Nemernicule!”

Atunci o voce izbucni din fundul clasei:

— O, dați-i pace băiatului!

Leon se întoarse repede.

— Cine a spus asta?

Ochii lui lăcrimoși licăriră.

Clopoțelul sună, marcând sfârșitul orei. Se auzi un târșăit de picioare; băieții împingeau scaunele în spate, gata să o ia din loc, să iasă din locul acela îngrozitor.

— Stați puțin, spuse fratele Leon.

Vorbise încet, dar toată lumea îl auzise.

— Nu pleacă nimeni!

Elevii se așezară înapoi pe scaunele lor.

Fratele Leon îi privi cu milă, clătinând din cap, cu un zâmbet trist, mohorât pe buze.

— Bieți fraieri ce sunteți, spuse. Proștilor! Știți cine este cel mai bun de aici? Cel mai curajos dintre toți?

Puse mâna pe umărul lui Bailey.

— Gregory Bailey, el este! A negat că ar fi copiat. A ținut

piept acuzațiilor pe care i le-am adus. S-a apărat! Dar voi, domnilor, voi n-ați făcut decât să ședeți la locurile voastre și să vă amuzați. Iar aceia dintre voi care nu s-au amuzat, au asistat pasivi și m-au lăsat să continui. Pentru câteva minute ați transformat sala aceasta de clasă în Germania nazistă. Da, da, abia la sfârșit a protestat cineva. „O, *dați-i pace băiatului!*” (Și fratele Leon imită perfect vocea aceea groasă.) Un protest atât de slab, prea neînsemnat și venit prea târziu.

De pe coridor se auzea agitație, alți elevi așteptau să intre în sală pentru ora următoare. Leon ignoră zgomotul. Se întoarse spre Bailey, îi atinse creștetul capului cu bățul, de parcă l-ar fi făcut cavaler.

— Te-ai descurcat bine, Bailey, sunt mândru de tine. Ai trecut cel mai important test posibil, ai rămas tu însuși.

Bărbia lui Bailey tremura grozav.

— Bineînțeles că nu copiezi, Bailey.

Vocea lui Leon era acum blândă, paternă. Făcu un gest înspre clasă (grozav îi plăcea să gesticuleze).

— Dar colegii tăi de clasă... Ei sunt cei care înșală. Ei te-au trădat astăzi. Ei sunt cei care s-au îndoit de tine. Eu nu m-am îndoit niciodată.

Leon merse înspre catedră.

— Sunteți liberi, spuse, cu vocea plină de dispreț pentru toți.

ȘAPTE

— Ce faci, Emile? întrebă Archie cu o voce amuzată.

Amuzamentul lui venea din faptul că ceea ce făcea Emile Janza era foarte evident: scotea benzină cu un furtun dintr-o mașină și o privea cum curge într-un vas de sticlă.

Emile chicoti. Se amuza și el că Archie îl descoperise făcând una ca asta.

— Îmi iau benzină pentru săptămâna asta, spuse Emile.

Mașina, aflată în cel mai îndepărtat capăt al parcării școlii, îi aparținea unui elev din ultimul an, pe nume Carlson.

— Emile, ce ai face dacă ar apărea Carlson și te-ar vedea furându-i benzina? întrebă Archie, deși știa răspunsul.

Emile nu catadicsi să răspundă. Rânji la Archie cu subînțeles. Chiar dacă l-ar fi văzut, Carlson n-ar fi făcut nimic. Era un băiat subțiratic și moale din fire, căruia nu-i plăcea să fie amestecat în scandaluri. De altfel nu erau prea mulți cei care îndrăzneau să-l provoace pe Emile Janza, fie ei grași sau slabi, molcomi sau nu. Emile era o brută, dar, în mod ciudat, nu arăta ca o brută. Nu era un tip masiv, nici peste măsură de puternic. De fapt, era chiar destul de mic pentru un taloner¹³ de fotbal. Dar era un animal și, ori de câte ori putea, fenta regulile. Ochii lui mici, îngropați în fața palidă, nu zâmbeau decât rareori. Asta în ciuda faptului că Emile chicotea tot timpul și în ciuda rânjetului care îi apărea uneori pe figură, mai ales atunci când știa că a reușit să-i „atingă” pe ceilalți. Așa zicea Emile Janza, că îi atinge pe ceilalți. Cum se întâmpla, de exemplu, atunci când în timpul orelor fluiera foarte încet ca să-i enerveze pe profesori, un fluierat abia perceptibil, dar

¹³ Jucător al cărui rol este acela de a bloca jucătorii din echipa adversă.

care te putea face să te urci pe pereți. În acest scop, Emile proceda exact pe dos față de cum procedau ceilalți. De regulă, băieții care se țineau de pozne preferau să se așeze în fundul clasei. Ei bine, Emile nu. El, dimpotrivă, alegea o bancă mai în față, adică o poziție din care putea să-l hărțuiască pe bietul profesor mai bine. Fluiera, mormăia, râgâia, bătea din picior, se foia fără încetare, își trăgea nasul. Păi, dacă ar fi făcut toate chestiile astea în fundul sălii, proful nici măcar n-ar fi băgat de seamă.

Dar Emile nu-i hărțuia numai pe profesori. După părerea lui, lumea era plină de potențiale victime, mai ales printre băieții de vârsta sa. Descoperise foarte devreme, în clasa a patra de fapt, un mare adevăr, și anume că nimeni nu voia să aibă probleme sau să le facă altora probleme și toată lumea prefera să evite orice confruntare. Acest adevăr fusese pentru el o mare revelație, fiindcă îi crea tot felul de facilități. De exemplu, putea șterpeli de la vreun puști mâncare sau îi putea lua chiar banii de mâncare și de obicei nu pățea nimic, fiindcă majoritatea băieților voiau liniște și pace cu orice preț. Desigur, trebuia să-și aleagă victimele cu mare grijă, fiindcă existau și excepții. Dar și cei care protestau descopereau că era mai ușor să-l lași pe Emile să facă ce voia el. Cine avea chef să încaseze vreo două?

Mai târziu, Emile descoperi un alt adevăr, dar acesta era greu de exprimat în cuvinte. Și anume constată că oamenilor le era groază să nu fie puși în situații jenante sau chiar umiliți, să nu se uite lumea la ei. Întocmai ca într-un autobuz. Puteai să-i strigi unui puști, mai ales unuia care roșea ușor: „Măi, tu știi că-ți pute gura? Chiar nu te speli pe dinți niciodată?” Asta chiar dacă în realitate puștiului respectiv îi mirosea gura a levănțică. Sau: „Măi, tu ai tras o bășină? Foarte urât din partea ta!” Trebuia să spui asta încet, dar totuși destul de tare ca să audă toată lumea. Chestii de genul acesta. La cantină, în timpul prânzului, în sala de studiu. Dar cel mai bine îți reușea dacă făceai asta

În locuri publice, unde erau și străini prin preajmă, mai ales fete. Atunci se jenau băieții cel mai tare. Din cauza chestiilor ăstora toată lumea era deosebit de amabilă cu Emile Janza. Iar Emile jubila când era tratat astfel. Nu era prost, dar nici nu strălucea la învățătură. Totuși, reușea să se strecoare cumva; nu primea note sub cinci și avea numai câțiva de cinci, ceea ce din punctul de vedere al tatălui său (pe care Emile îl considera un prost) era mulțumitor. Visul cel mai mare al tatălui lui Emile era ca fiul său să termine o școală particulară de fițe cum era Trinity. Sigur, tatăl lui nu știa cât de proastă e școala asta.

— Emile, ești un tip minunat, spuse Archie în timp ce Emile, mulțumit că vasul de sticlă era plin ochi, înșuruba la loc capacul rezervorului de benzină al mașinii.

Neîncrezător, mereu în gardă, Emile ridică privirile. Nu era niciodată sigur dacă Archie Costello vorbește serios sau nu. Emile nu se punea niciodată cu Archie. De fapt, Archie era unul dintre puținii oameni din lumea asta pe care Emile nu doar îi respecta, dar chiar se temea de ei. Archie și Vigilenții.

— Minunat ai spus?

Archie râse.

— Vreau să spun, Emile, că ești un tip foarte special. Cine altcineva ar fi în stare să fure benzină dintr-un rezervor în miezul zilei? Așa, în văzul lumii. Minunat!

Emile îi zâmbi gânditor. Ar fi vrut să-i împărtășească lui Archie și alte chestii, dar nu putea. Erau niște lucruri foarte personale, într-un fel, dar de multe ori și-ar fi dorit să poată împărtăși și altora cât de mult îi plăceau lucrurile astea. De exemplu, când mergea la toaletă la școală, nu trăgea apa după ce termina și se distra de minune imaginându-și mutra pe care o făcea cel care intra în cabină după el și găsea mizeria aia în bazin. Chestii din astea aiurea. Dacă ar fi încercat să povestească toate astea cuiva, n-ar fi reușit să le explice. De pildă, că uneori se excita de-a binelea când îl lua pe vreun puști la trântă sau când se năpustea cu

toată puterea asupra unuia la fotbal și după ce îl puneă la pământ îi mai ardea una. Dar cum să povestești cuiva despre așa ceva? Și totuși, simțea că Archie ar putea înțelege. Ei doi se asemănau, despre asta era vorba. Și asta în ciuda incidentului cu poza aceea, care îi făcea viața amară.

Archie porni din loc.

— Hei, Archie, unde te duci?

— Nu vreau să-ți fiu complice, Emile.

Emile râse.

— Carlson n-o să depună plângere.

Archie scutură din cap cu admirație.

— Minunat! spuse din nou.

— Ascultă, Archie! Dar cu poza aia cum rămâne?

— Chiar așa, Emile, cum rămâne cu poza?

— Înțelegi tu ce vreau să spun.

— Minunat, spuse Archie îndepărtându-se mai repede acum.

Voia să-i dea emoții lui Emile Janza în legătură cu poza despre care era vorba. În realitate, Archie nu putea suferi persoanele ca Janza, chiar dacă le admira îndrăzneala. Cei ca Janza erau niște animale. Dar uneori îi erau de folos. Janza și poza lui erau ca banii pe care îi depui la bancă.

Emile Janza privi silueta lui Archie Costello îndepărtându-se. Într-o zi va fi și el un tip grozav ca Archie și va face parte din clubul Vigilenții. Lovi cu piciorul cauciucul din spate al mașinii lui Carlson. Într-un fel era dezamăgit că acesta nu-l surprinsese furându-i benzina.

OPT

Când alerga, Goober era frumos. Mișcările brațelor și picioarelor lui lungi erau fluide, fără cusur, corpul îi plutea, de parcă picioarele nu i-ar fi atins pământul. Când alerga, Goober uita de coșuri, de stângăcia lui, uita până și de timiditatea care îl paraliza atunci când vreo fată arunca o privire înspre el. Până și gândurile i se limpezeau și toate lucrurile deveneau simple, lipsite de complicații. Putea chiar rezolva probleme de matematică sau memora scheme de joc pentru fotbal în timp ce alerga. De multe ori se trezea foarte devreme dimineața, mai devreme decât toți ceilalți, și ieșea să alerge. Aluneca ușor, parcă se scurgea asemeni unui lichid de-a lungul străzilor în lumina răsăritului, și atunci totul era frumos, toate lucrurile erau la locul lor, nimic nu părea imposibil și întreaga lume era a lui.

Când alerga, îi plăcea până și durerea provocată de efort, senzația că plămânii îi iau foc și crampele care îi strângeau gambele uneori. Totul îi plăcea fiindcă știa că poate suporta durerea și poate trece dincolo de ea. Niciodată nu se sfortșase până dincolo de puterile lui; simțea că încă mai are rezerve. Și de fapt nu era vorba numai despre putere, ci de voință. Aceasta era cea care îl făcea să jubileze în timp ce picioarele lui alergau, iar inima îi pompa voioasă sânge în tot corpul. Se înscrișese în echipa de fotbal; ce grozav s-a simțit atunci când a prins una dintre pasele lui Jerry Renault și a înscris fiindcă fugea mai repede decât oricine de pe teren. Dar cel mai mult și mai mult îi plăcea să alerge pur și simplu. Vecinii îl vedeau alunecând ca un torent pe High Street, purtat mai departe de inerția alergării, și îi strigau: „Te antrenezi pentru Olimpiadă, Goob?” sau: „Ai de gând să dobori recordul mondial, Goob?” Și el trecea mai departe

alergând, plutind, alunecând.

Dar acum nu alerga. Se afla în sala de clasă a fratelui Eugene și era îngrozitor de speriat. Avea cincisprezece ani și aproape un metru optzeci și șapte în înălțime, așa că era prea mare ca să mai plângă. Și totuși lacrimile îi împăienjeneau privirile, înceteșând imaginea sălii, de parcă ar fi fost sub apă. Îi era rușine și era supărat pe el însuși fiindcă plângea, dar nu se putea abține. Îi dăduseră lacrimile de frustrare și în aceeași măsură și de groază. Iar groaza aceasta era diferită de orice alt sentiment pe care îl cunoscuse. Era spaima că ești captiv într-un coșmar. Ca atunci când te trezești dintr-un vis rău, în care un monstru se tot apropie de tine, iar mai apoi realizezi că de fapt te afli în patul tău, ești în siguranță, și atunci răsuflă ușurat. Pentru ca, îndată după aceea, privind înspre cadrul ușii luminat de razele lunii, să vezi din nou monstrul înaintând înspre patul tău. Și atunci îți dai seama că n-ai făcut decât să treci dintr-un coșmar într-altul și habar nu ai cum vei mai găsi calea înapoi către lumea adevărată.

Știa, firește, că în acest moment se afla în lumea adevărată. Totul era cât se poate de real. Șurubelnițele și cleștii erau reali; la fel băncile, scaunele și tablele. La fel de reală era și lumea de afară, o lume de care fusese izolat începând de la ora trei după-amiază, când se furișase în școală. Acum lumea se schimbase. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, toate se înneguraseră. La apusul soarelui lumea se făcuse purpurie, după care se întunecase cu totul. Era ora nouă acum. Goober ședea pe podea, cu capul rezemat de o bancă, supărat pe lacrimile care-i udau obraji. Îl dureau ochii din cauză că se sforța să vadă în întuneric. Vigilenții îi spusese că putea aprinde mica lumină de veghe cu care era prevăzută fiecare sală de clasă. Nu avea voie în schimb să folosească lanterna, fiindcă lumina ei le-ar fi putut stârni străinilor bănuieli. Lui Goober misiunea pe care o primise i se părea aproape imposibil de dus până la capăt. Se afla în sala asta de șase

ceasuri și abia terminase două rânduri de bănci și scaune. Șuruburile astea erau foarte îndărătnice. Majoritatea erau strânse din fabrică și rezistau atacului șurubelniței.

„N-am să termin niciodată”, se gândi. „Am să-mi petrec toată noaptea aici și ai mei or s-o ia razna. Și tot n-am să termin”.

Se gândi cu groază ce s-ar întâmpla dacă ar fi descoperit aici mâine dimineată, prăbușit pe podea din pricina epuizării. S-ar face de rușine și pe el însuși, dar și pe Vigilenți, ba chiar școala întreagă. Îi era foame și îl durea capul. Simțea că totul ar fi în regulă dacă ar putea ieși de aici și ar putea-o lua la fugă, dacă s-ar putea lansa pe străzi, eliberat de această misiune îngrozitoare.

Dinspre coridor se auzi un zgomot. Țsta era un alt lucru sinistru, faptul că se auzeau mereu tot felul de zgomote. Pereții vorbeau pe limba lor, prin scrâșnete, podelele scârțâiau, undeva niște motoare mârâiau, iar mârâitul acela era aproape omenesc. Sunetele acestea ar fi băgat în sperieți pe oricine. Goober nu mai fusese așa de speriat din copilărie, când se trezea în toiul nopții strigând-o pe mama lui.

Buf! În partea aceea. Era un zgomot nou. Privi înspre ușă cu groază. Întocmai ca în vechiul lui coșmar, pe de o parte n-ar fi vrut să se uite, iar pe de alta nu putea rezista tentației de a privi într-acolo.

— Hei, Goober, se auzi un glas în șoaptă.

— Cine e? Întrebă el, tot în șoaptă, brusc ușurat, înțelegând că nu era singur. Mai era cineva aici, cu el.

— Cum te descurci?

O siluetă înainta înspre el în patru labe, ca un animal. Da, chiar avea înfățișarea unui animal, semăna cu monstrul din coșmarul lui. Goober se trase înapoi; toată pielea îl ardea și-l înțepa ca atunci când făcea urticarie. Observă și alte siluete furișându-se de-a bușilea prin încăpere, ștergând cu genunchii podeaua. Prima siluetă ajunsese acum chiar în fața lui.

— Ai nevoie de ajutor?

Goober se uită cruciș. Băiatul care vorbise purta o mască.

— Merge foarte încet, spuse Goober.

Silueta cu mască îl apucă pe Goober de cămașă și îl trase mai aproape, răsucind în pumn pânza cămășii. Respirația băiatului mirosea a pizza. Maska era neagră, genul de mască pe care o purta Zorro în filme.

— Ascultă aici, Goubert! Misiunea asta e mai importantă decât orice altceva, înțelegi tu? Mai importantă decât tine, decât mine sau decât școala. De aceea o să te ajutăm. Ca treaba să iasă cum trebuie.

Goober îi simți pumnul noduros îngropându-i-se adânc în piept.

— Dacă ciripești cuiva despre afacerea asta, ești terminat aici, la Trinity. Ai priceput?

Goober înghiți greu și dădu din cap că a priceput. I se uscaseră gâtul. Era peste măsură de fericit că îi sosiseră ajutoare. Ceea ce îi păruse cu neputință de făcut devenea posibil.

Figura cu mască înălță capul.

— Haideți, băieți, dați-i drumul!

Unul dintre ceilalți își ridică fața, de asemenea acoperită cu o mască, și spuse:

— Asta-i super!

— Ține-ți gura și apucă-te de treabă, i-o tăie tipul care era evident liderul.

Apoi îi dădu drumul de cămașă lui Goober și scoase și el la iveală o șurubelniță.

Trei ceasuri le luă ca să termine.

NOUĂ

Mama lui Jerry murise în primăvară. De la externarea ei din spital, tatăl lui, câțiva dintre unchii și mătușile lui și chiar și Jerry o vegheaseră în timpul nopții. În ultima săptămână veneau și plecau unul după celălalt, în schimburi, cu toții epuizați și amuțiți de tristețe. La spital nu mai aveau ce face pentru ea, așa că o aduseseră să moară acasă. Îi fusese așa de dragă casa ei; tot timpul avea un proiect în derulare – ba tapeta pereții, ba zugrăvea, ba recondiționa mobila.

— Cu douăzeci de muncitori ca ea îmi deschid o mică fabrică și fac un milion, spunea tatăl lui în glumă.

Și apoi mama se îmbolnăvi. Și apoi muri. Jerry nu rezista s-o vadă topindu-se încet sub ochii lui, să-i vadă frumusețea pălind, să asiste la schimbările îngrozitoare prin care treceau chipul și trupul ei. Uneori o zbughea afară din camera ei, rușinat de propria lui slăbiciune, evitând să dea ochii cu tatăl său. Ar fi vrut să fie și el la fel de puternic ca tatăl lui, mereu stăpân pe sine, capabil să-și mascheze durerea și mâhnirea. Când mama muri în sfârșit, dintr-odată, într-o după-amiază la ora trei și treizeci de minute, stingându-se în liniște, fără un murmur măcar, Jerry fu copleșit de furie, o furie turbată, care îl făcu să rămână lângă sicriul ei fierbând de mânie pe tăcute. Era furios pentru că boala o distrusese așa de tare. Era furios pentru că nu putuse face nimic ca să o salveze. Și mânia aceasta, atât de adâncă și de ascuțită, îi alungă durerea. Ar fi vrut să urle la întreaga lume, să strige împotriva morții ei, să dărâme clădiri, să despice pământul, să rupă copacii. Dar nu făcu nimic altceva decât să stea culcat, treaz, pe întuneric, gândindu-se cum trupul ei zăcea în capela

mortuară, dar trupul acela nu mai era ea, ci devenise deodată un obiect rece și palid. În acele zile teribile, tatăl lui îi păru pierdut cu totul, ca un noctambul care făcea lucrurile automat, ca o marionetă manevrată de cineva prin niște fire invizibile. Deznădăjduit, simțindu-se abandonat, Jerry încremeni, singur în durerea lui. Chiar și la cimitir, cei doi rămaseră separat unul de celălalt, păstrând o distanță enormă între ei, deși stăteau unul alături de celălalt. Dar nu se atingeau. Apoi, la sfârșitul ceremoniei, când se îndreptau spre ieșirea din cimitir, Jerry se pomeni în brațele tatălui, cu fața înfundată în trupul lui care mirosea a tutun de țigară și puțin a apă de gură mentolată, mirosul acela familiar care însemna tatăl lui. Acolo, în cimitir, agățându-se unul de celălalt în durerea lor comună, lacrimile le curgeau șiroaie și unuia, și celuilalt. Jerry nu mai știa unde începeau lacrimile lui și de unde porneau ale tatălui său. Plânseră împreună, fără să le fie jenă unul de altul, dintr-o pornire fără nume, iar apoi pășiră împreună, braț la braț, înspre mașina care îi aștepta. Ghemul de mânie care îi ardea în piept se desfăcuse, se descâlcise, dar, în mașină, întorcându-se acasă de la cimitir, Jerry își dădu seama că în locul lui apăruse ceva mult mai rău, o senzație de gol, o cavitate ce i se căsca în piept ca un hău.

Acela fu ultimul moment de intimitate dintre el și tatăl lui. După aceea îi acapară rutina obișnuită – școala pentru el și munca pentru tatăl lui – și amândoi se lăsară bucuroși în voia ei. Tatăl lui vându casa și se mutară într-un apartament cu acces la o grădină, unde amintirile nu-i pândeau din fiecare colț. Jerry își petrecu mare parte din vară în Canada, la ferma unui văr mai îndepărtat. Participa cu entuziasm la toate activitățile care se desfășurau zilnic la fermă, sperând ca până la toamnă, când urma să înceapă cursurile la Trinity, să facă ceva mușchi, ca să poată intra în echipa de fotbal a liceului. Mama lui se născuse în acel orașel canadian. Fu o adevărată mângâiere pentru Jerry să bântuie pe străzile înguste pe unde se

plimbase și ea în copilărie. Când se întoarse în Noua Anglie, la sfârșitul lui august, el și tatăl său intrară într-un program foarte simplu: muncă și școală. Și fotbal. Pe teren, învinețit și lovit sau murdar din cap până-n picioare, Jerry simțea că face și el parte din ceva. Iar câteodată se întreba din ce anume făcea parte tatăl lui.

La asta se gândea și acum uitându-se la el. Se întorsese de la școală și-l găsisse pe tatăl lui moțâind pe canapea, în mica lor sufragerie, cu brațele încrucișate pe piept. Jerry se mișcă prin apartament fără să facă zgomot, încercând să nu-l trezească pe bărbatul adormit. Tatăl lui era farmacist și lucra pentru un lanț de farmacii din zonă. Programul lui de lucru era flexibil, dar adeseori avea de făcut ture de noapte, ceea ce îi afecta somnul. Ca urmare, își făcuse obiceiul ca oricând avea timp să se relaxeze puțin, să tragă câte un pui de somn. Jerry simțea că-l ia cu durere de stomac de foame, dar se așeză în liniște de cealaltă parte a măsuței, așteptând ca tatăl lui să se trezească. Era sleit de oboseală după antrenament. Îl epuizau loviturile pe care trupul lui le încasa tot timpul, frustrarea care nu-l mai părăsea nicio clipă, faptul că nu reușea nicio pasă completă, sarcasmul antrenorului, căldura de septembrie care nu mai trecea odată.

Privindu-l pe tatăl lui cum doarme, cu chipul perfect relaxat, cu ridurile, care de obicei erau atât de adânci, acum estompate, își aminti că auzise spunându-se că cei care sunt căsătoriți de multă vreme încep să semene între ei. Îl privi pe tatăl lui îndeaproape, ca și când ar fi studiat un tablou frumos, căutând să regăsească pe chipul său ceva din trăsăturile mamei lui. Și în momentul acela, fără veste, durerea pierderii ei reveni, ca o lovitură în stomac, și se temu să nu leșine. Printr-un miracol de-a dreptul coșmaresc, reuși să suprapună imaginea chipului mamei lui peste al tatălui, și pentru o clipită, întâi simți din nou un ecou al blândeții ei, apoi, cu groază, îi revăzu chipul, așa cum arăta pe când zăcea în coșciug.

În momentul acela tatăl lui se deșteptă brusc, de parcă o mână nevăzută l-ar fi plesnit peste față. Viziunea lui Jerry de adineauri se risipi și băiatul sări în picioare.

— Bună, Jerry, spuse tatăl lui, frecându-se la ochi și ridicându-se în capul oaselor.

Părul nu îi era răvășit deloc. De altfel, cum era să-i fie răvășit, dacă își purta părul aspru tuns periuță?

— Ai avut o zi bună, Jerry?

Vocea tatălui îl readuse la normalitate.

— Cred c-a fost bunicică. Am avut antrenament din nou. În curând am să reușesc o pasă.

— Bun!

— Dar ție cum ți-a mers astăzi, tată?

— Bine.

— Atunci e în regulă.

— Doamna Hunter ne-a pregătit ceva de mâncare într-o cratiță. Niște ton. Spunea că ți-a plăcut data trecută.

Doamna Hunter era menajera lor. Își petrecea fiecare după-amiază făcând curat în apartament și pregătindu-le ceva de mâncare pentru cină. Era o femeie cu păr cărunt care îl făcea tot timpul pe Jerry să se simtă aiurea, fiindcă îi tot ciufulea părul și murmură: „Copile, copile...”, ca și când ar fi fost în clasa a treia sau așa ceva.

— Ți-e foame, Jerry? Pot să termin mâncarea în cinci sau zece minute. Doar să se încălzească cuptorul și e gata.

— Bun!

Spusese „Bun” imitându-l pe tatăl lui, dar acesta nu observă. Țsta era cuvântul preferat al bătrânului, „Bun!”

— Auzi, tată...

— Da, Jerry?

— Chiar au mers toate bine astăzi la farmacie?

Tatăl lui se opri lângă ușa bucătăriei, neînțelegând despre ce vorbea.

— Ce vrei să spui, Jerry?

— Adică, în fiecare zi te întreb cum îți merge și de fiecare dată spui că bine. Nu ți se întâmplă din când în când să ai o

zi grozavă? Sau dimpotrivă, una groaznică?

— Păi, într-o farmacie lucrurile merg cam la fel tot timpul, Jerry. Primești rețetele, eliberezi medicamentele respective, și cam asta e totul. Pregătești medicamentele cu mare atenție, luându-ți toate măsurile de siguranță, verifici de mai multe ori. Știi, ceea ce se spune despre scrisul doctorilor e adevărat. Dar asta ți-am mai spus-o.

Se încruntă, ca și când ar fi căutat în memorie ceva care să-i fie pe plac lui Jerry.

— A, acum trei ani a fost o tentativă de jaf armat. Un drogat s-a năpustit în farmacie ca un nebun.

Jerry făcu un efort să-și ascundă atât surpriza, cât și dezamăgirea. Asta era cel mai interesant lucru care i se întâmplase vreodată tatălui său? Încercarea aceea de atac când un puști speriat îi fluturase pe sub nas un pistol de jucărie? La fel de de neinteresantă și plictisitoare și monotonă să fi fost viața tuturor? Înnebunea gândindu-se că și viața pe care o avea el în față se va desfășura tot așa, un lung șir de zile și nopți destul de bune – destul, dar nu bune de-a binelea, nu rele, nu grozave, nu teribile, nu interesante, nicicum.

Îl urmă pe tatăl lui în bucătărie. Cratița cu mâncare fu strecurată în cuptor ca o scrisoare într-o cutie poștală. Deodată lui Jerry nu-i mai era foame, toată pofta de mâncare îi dispăruse.

— Ce-ai zice de o salată? Întrebă tatăl. Cred că mai avem salată verde și alte legume.

Jerry dădu din cap automat. Din asta consta toată viața? Terminii școala, îți găsești un loc de muncă, te căsătorești, devii tată și privești cum ți se scurge viața printre degete, traversând în continuare zile și nopți fără răsărituri de soare, fără zori și fără înserări, fără nimic altceva decât o monotonie cenușie. Oare îl judeca el corect pe tatăl lui? Dar pe el însuși? Oare nu se întâmpla cu fiecare om altfel? Nu avea fiecare posibilitatea de a face propriile lui alegeri? Și cât de multe știa de fapt despre tatăl lui?

- Ascultă, tată!
- Ce e, Jerry?
- Nimic.

Ce anume l-ar fi putut întreba fără să sune ca o prostie? Oricum se îndoia că el și tatăl lui vor ajunge la un numitor comun. Jerry își amintea un mic incident care avusese loc cu ani în urmă, când tatăl lui lucra la o farmacie de cartier, unul dintre locurile acelea în care clienții vin să se consulte cu farmacistul ca și când acesta ar fi medic. Jerry se tot învârtea prin farmacie într-o după-amiază, când intră un bătrân gârbovit de vreme, strâmb. Se plângea de o durere în partea dreaptă. „Ce să fac, domnule farmacist? Ce credeți că este? la apăsați aici, domnule farmacist, simțiți o umflătură? Există vreun medicament care mă poate vindeca?” Tatăl lui se arătă foarte răbdător cu bătrânul, îl ascultă plin de înțelegere, dând din cap aprobator și mângâindu-l pe obraz, ca și când s-ar fi pregătit să-i pună un diagnostic. În cele din urmă îl lămurii pe bătrân să meargă să-l vadă un doctor. Dar pentru o clipă Jerry îl văzuse pe tatăl lui jucând rolul unui medic, inteligent, profesionist și înțelegător, așa cum se purta orice doctor la capătâiul unui bolnav, doar că ei se aflau într-o farmacie. După plecarea bătrânului, Jerry îl întrebă:

- Tată, te-ai gândit vreodată să te faci doctor?

Tatăl îi aruncă o privire scurtă și, luat pe nepregătite, ezită.

- Nu, bineînțeles că nu, răspunse.

Dar Jerry surprinsese deja ceva special în felul lui de a se mișca și în tonul vocii care îi contrazicea vorbele. Băiatul încercă să continue conversația pe același subiect, dar tatăl lui se arătă brusc foarte ocupat cu rețetele și celelalte lucruri. Și de atunci nu mai discutară subiectul acela niciodată.

Acum, privindu-l pe tatăl său cum se agita prin bucătărie să pregătească cina, fir-ar să fie de treabă, cu o atitudine atât de diferită de cea a unui doctor, cu soția lui moartă de

curând și cu fiul lui cel măcinat de îndoieli pe lângă el, cu viața lui așa de palidă și cenușie, pe Jerry îl cuprinse tristețea. Cuptorul țiu; era gata mâncarea.

Mai târziu, pregătindu-se să intre în pat, înainte de a adormi, Jerry se privi în oglindă și se văzu așa cum trebuie să-l fi văzut în ajun bărbatul acela de pe Common Street: un plicticos. Și, așa cum suprapusese mai înainte imaginea mamei peste chipul tatălui, acum putea vedea chipul tatălui reflectat în propriile lui trăsături. Se întoarse cu spatele spre oglindă. Nu voia să devină asemeni tatălui său. Până și gândul că s-ar fi putut întâmpla una ca asta îl făcea să se încovoiaie”. Eu vreau să fac ceva, să fiu cineva. Dar ce? Ce?”

Fotbalul! Va ajunge în echipa de fotbal. Asta era ceva. Adică, de fapt, chiar era ceva?

Și atunci, din senin, îi veni în minte Gregory Bailey.

ZECE

Mai târziu Archie trebui să admită că fratele Leon prea dramatizase problema vânzării, făcându-i astfel atât pe el, cât și pe Vigilenți, și de altfel întreaga școală, să se simtă foarte jenați.

Pentru început, fratele Leon convocase o adunare specială în capelă. După rugăciune și după nenumărate bla-bla-uri religioase, începu să vorbească despre chestia cu spiritul școlii. De sus, din amvon, le făcu semn câtorva aghiotanți de-ai lui să aducă zece coli mari din carton, pe care erau scrise numele tuturor elevilor din școală în ordine alfabetică. În dreptul fiecărui nume era desenate niște dreptunghiuri goale care, explică Leon, urmau să fie completate pe măsură ce fiecare elev își vindea cota de bomboane de ciocolată.

Elevii priviră cu veselie cum ajutoarele lui Leon încercau să lipească foile de carton cu bandă pe zidul din spatele podiumului. Cartoanele tot cădeau, alunecând pe podea; nu voiau nicicum să stea lipite. Pereții erau făcuți din blocuri de beton, în care nu se puteau bate cuie. Capela răsună de hohote batjocoritoare. Fratele Leon arăta foarte nervos, iar asta îi făcea pe băieți să huiduie și să fluiera și mai dihai. Să vezi un prof. care se enervează e cel mai plăcut lucru din lume. În sfârșit, colile de carton fură fixate pe perete și fratele Leon preluă din nou controlul.

Archie trebui să admită că fratele Leon dădea încă o reprezentație de toată frumusețea. Un spectacol pentru care ar fi meritat un Oscar. Discursul lui despre spiritul școlii, despre tradiționala acțiune de vânzare cu care școala lor nu dăduse greș niciodată, despre director, care zăcea în spital, despre fraternitatea care îi unește pe toți în cadrul

liceului Trinity, despre nevoia de bani pentru a menține această minunată instituție de educație în stare de perfectă funcționare, se revărsă asupra lor precum cascada Niagara. Le aminti de succesele obținute în trecut, de trofee expuse în vitrina de pe coridorul principal, de hotărârea de neclintit care de-a lungul anilor făcuse ca activitatea de la Trinity să fie încununată de succes.

— E drept, spuse fratele Leon, intonând cuvintele cu grijă, e drept că în acest an norma este dublă, fiindcă avem de realizat mai multe lucruri decât oricând.

Vocea lui sună ca o orgă, umplând capela.

— Fiecare băiat va trebui să vândă cincizeci de cutii, dar știu că toți sunteți dornici să vă faceți norma, ba încă să vindeți și peste normă.

Întinse brațul înspre cartoanele de pe pereți.

— Vă promit eu, domnilor, că înainte de sfârșitul acestei acțiuni fiecare dintre dumneavoastră va avea înscris în caseta din capăt numărul cincizeci, ceea ce va însemna că fiecare vă veți fi făcut datoria față de Trinity...

Leon le mai înșiră încă multe, dar Archie nu-l mai asculta. Vorbe, vorbe, vorbe, de asta aveau parte mereu la școală, cu toții. Archie se foi pe scaun; nu se simțea în largul lui. Se gândea la ședința în cadrul căreia îi anunțase pe Vigilenți că fratele Leon le ceruse ajutorul pentru această acțiune și că el promisese că Vigilenții îl vor sprijini.

Murmurul de îndoială și scepticism cu care întâmpinară membrii clubului anunțul acesta îl luă pe Archie prin surprindere.

— Pentru Dumnezeu, Archie, spusese Carter, dar noi nu ne amestecăm niciodată în chestii din astea!

Dar Archie reușise să-i convingă, ca de obicei, să accepte ideea, scoțând în evidență faptul că, dacă Leon le cerea sprijinul, asta era o recunoaștere a puterii pe care și-o câștigase clubul lor în școală. Și până la urmă era numai un rahat de vânzare de bomboane de ciocolată. Însă acum, ascultându-l pe Leon care prezenta acțiunea asta ca pe o

cruciadă pe care urma să o pornească școala lor, fir-ar ea a dracului, Archie începea să aibă îndoieli.

Archie privi înspre cartoanele de pe pereți și văzu acolo și numele lui. În momentul acela începu să-și facă planuri cum să-și plaseze cele cincizeci de cutii de ciocolată. Nici prin gând nu-i trecea să le vândă el însuși. Nu făcuse asta din anul întâi. De obicei găsea vreun băiat mai mic care se oferea și chiar era foarte fericit să vândă și cutiile lui, considerând că prin asta marele distribuitor de misiuni al clubului Vigilenței îi făcea chiar o favoare specială. În acest an însă, probabil că va fi nevoit să-și împartă cutiile la mai multe persoane. De exemplu, ar putea alege cinci băieți și fiecare să-i vândă doar câte zece cutii. Era o idee mai bună decât să i le dea pe toate unui singur băiat, nu?

Așezându-se mai comod, Archie oftă mulțumit, încântat de sine însuși, de cât era el de corect și de grijuliu față de ceilalți.

UNSPREZECE

Era ca și când cineva ar fi aruncat o bombă atomică.

Totul începu în momentul în care Brian Kelly atinse un scaun, iar acesta se prăbușise. Apoi totul se întâmplă deodată.

Trecând printre rândurile de bănci, Albert Leblanc se frecă din greșeală de o bancă, iar aceasta se bălăbăni întâi ca nebuna câteva clipe, după care se desfăcu în bucăți. Zgomotul pe care îl făcu în cădere reverberă atât de tare în sală, încât încă o bancă și două scaune căzură la pământ.

John Lowe tocmai se pregătea să se așeze pe un scaun, când auzi zgomotul de mobilă căzând pe podea. Întorcându-se în spate să vadă ce se întâmplă, din greșeală atinse și el o bancă, și într-o clipă aceasta se dezintegrează sub privirile lui îngrozite. Sărind înapoi, se lovi de un scaun. Acesta nu păți nimic, dar banca lui Henry Couture din spatele lui începu să se clatine violent, apoi căzu și ea în bucăți la pământ.

Zgomotul era asurzitor.

Intrând în clasă și văzând balamucul acesta, fratele Eugene exclamă: „Doamne Dumnezeule!” Băncile și scaunele se desfăceau în bucăți, ca demolate de niște misterioase, inaudibile explozii de dinamită.

Fratele Eugene o luă iute spre catedră, refugiul îndărătul căruia orice profesor se simte în siguranță, protejat. Dar de îndată ce o atinse, catedra lui începu să se clatine ca beată, după care brusc se lăsă într-o rână și, minunea minunilor, rămase în picioare, în poziția aceea ciudată, înclinată. Scaunul profesorului însă se prăbuși la pământ.

Cuprinși de exaltare, băieții se agitau ca nebunii prin toată clasa. De îndată ce își dădură seama ce se întâmplă,

Începură să alerge de colo-colo prin sala nouăsprezece, încercând fiecare bancă și fiecare scaun, privindu-le încântați cum se dezmembrează și aruncându-se pe piesele de mobilier care se încăpățâneau să nu se dărâme de unele singure, fără ajutor.

— Super! urlă cineva.

— Țștia-s Vigilenții! exclamă altcineva; nu se putea ca Vigilenților să nu le fie recunoscute meritele.

Procesul de distrugere a sălii nouăsprezece dură exact treizeci și șapte de secunde. Archie cronometră totul din ușă. O senzație foarte plăcută îi străbătu pieptul pe măsură ce sala de clasă se transforma într-o ruină sub ochii lui. Acest foarte plăcut moment de triumf era ca o binemeritată recompensă pentru toate lucrurile neplăcute din viața lui: notele lui slabe, cutia neagră. În timp ce asista la toată hărmălaia, își dădu seama că aceasta era una dintre cele mai importante victorii pe care le repurtase în viața lui, una dintre acele acțiuni care urmau să aibă un ecou îndelungat, care urmau cu siguranță să rămână de pomină în timp, o minunată răsplată pentru eforturile lui. Și-i închipuia pe viitorii elevi ai liceului Trinity povestind cu admirație despre ziua în care sala nouăsprezece a sărit în aer. Privind prăpădul din clasă, cu greu își putu înăbuși un strigăt de încântare („Eu am făcut ca asta să se întâmple!"). Observă că fratelui Eugene îi tremura bărbia, iar pe chip i se întipărise o expresie de groază.

Deodată, în spatele profesorului, tabla enormă se desprinsese din legăturile ei și căzu maiestuos pe podea, întocmai ca și când peste tot haosul din sală ar fi căzut cortina finală.

— Tu!

Archie auzi în spatele lui o voce încărcată de furie și în același moment simți două mâini răsucindu-l. Întorcându-se în spate, îl văzu pe fratele Leon. Acum Leon nu mai era palid; pe obraji îi luceau pete stacojii, de parcă s-ar fi machiat pentru un spectacol de teatru grotesc. Poate un

spectacol horror, fiindcă altminteri nimic nu era amuzant în figura lui.

— Tu! repetă Leon șoptind, cu răutate în glas.

Câteva picături de salivă care păstrau mirosul micului dejun pe care îl luase Leon, slănină râncedă cu ouă, îl stropiră pe Archie pe față.

— Tu ai făcut asta! spuse Leon, înfigându-și unghiile de la o mână în umărul lui Archie, în timp ce cu cealaltă arăta spre haosul din sala nouăsprezece.

Curioși, elevii din celelalte clase se adunaseră deja în jurul celor două uși ale clasei, atrași de puternicele trosnete și zăngănituri. Unii dintre ei priveau siderați la mobilierul sfărâmat, alții aruncau priviri curioase înspre fratele Leon și Archie. Dar, indiferent la ce anume se uitau, era grozav, era o întrerupere în rutina școlii, o diversiune în ordinea ucigătoare a fiecărei zile.

— Nu ți-am spus că vreau ca totul să se desfășoare în liniște? Fără incidente, fără șotii.

Cel mai rău când se enerva fratele Leon era felul în care șoptea cuvintele, acel șuierat teribil, gâtuit care îi ieșea din gură, dând cuvintelor pe care le rostea un ton mult mai înfricoșător decât dacă ar fi răcnit sau ar fi urlat. În timpul acesta îl și strângea pe Archie de umăr atât de tare, încât băiatul se chirci de durere.

— Eu n-am făcut nimic. N-am promis nimic, spuse Archie automat.

Întotdeauna să negi totul, să nu-ți ceri scuze și să nu recunoști nimic niciodată.

Leon îl împinse pe Archie cu spatele la perete. Între timp, băieții care umpleau coridorul începură să dea năvală în sala nouăsprezece ca să vadă catastrofa. Alții dădeau târcoale în fața sălii, vorbind și gesticulând, clătinând din cap a mirare. Legenda lui Archie începea deja să se scrie.

— Acum eu răspund de toate, nu pricepi? Întreaga școală stă acum pe umerii mei. Suntem pe punctul de a începe acțiunea de vânzare a bomboanelor de ciocolată, iar tu te

trezești să faci una ca asta!

Deodată, fără veste, Leon îi dădu drumul, iar Archie rămase încremenit, ca și când ar fi fost suspendat în aer. Se întoarse și văzu câțiva băieți zgâindu-se la el și la Leon. Zgâindu-se la el! El, Archie Costello, umilit de un astmatic, de un nemernic de profesor! Clipa lui de triumf era întinată de zărghitul ăsta cu tâmpită lui de vânzare!

Îl urmări pe Leon ieșind din sală, apoi croindu-și drum prin mulțimea zgomotoasă de pe hol și dispărând, înghițit de puhoiul de elevi. Archie își frecă umărul, pipăind cu grijă locul în care unghiile lui Leon i se înfipseseră în carne. Apoi se repezi înspre mulțime, împingându-i în lături pe băieții adunați în jurul ușii. Rămase în cadrul ușii, admirând minunatele rămășițe ale sălii nouăsprezece, capodopera lui. Îl văzu pe fratele Eugene încă în picioare în mijlocul dezastrului, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Minunat, minunat!

Să-l ia naiba pe fratele Leon!

DOISPREZECE

— Mai încearcă o dată! răzni antrenorul, cu vocea răgușită.

Punctul periculos - întotdeauna când antrenorul lor își pierdea cumpătul, când era pe punctul de a exploda, vocea începea să-i hârâie.

Jerry se adună de pe jos. I se uscaseră gura. Încercă să-și adune salivă în gură. Îl dureau coastele, toată partea stângă îi ardea. Se întoarse cu pași mari pe poziția lui în spatele lui Adamo, care juca atacant central¹⁴. Ceilalți băieți se aliniaseră deja, tensionați, așteptând, conștienți că antrenorul nu era mulțumit de ei. Nu era mulțumit? La naiba, era chiar furios și scârbit. Pusese la cale antrenamentul acesta special ca să le dea celor din anul întâi șansa de a-și exersa tacticile împotriva câtorva membri ai echipei mari a liceului și de a arăta tot ce-i învățase, dar puștii erau proști, oribili, îngrozitori.

Nu se mai făcu nicio grămadă¹⁵. Antrenorul lătră numărul schemei următoare, cea prin care se presupunea că-l vor anihila pe Carter, apărătorul masiv ca un bivol al echipei mari, care-i privea pe bieții puști din anul întâi de parcă ar fi fost gata să-i mestece și să-i scuipe afară după aceea. Dar antrenorul le spusese:

— Îi vom pregăti niște surprize lui Carter.

Era o tradiție la liceul Trinity ca începătorii să fie aruncați în luptă împotriva vedetelor echipei mari și să se alcătuiască scheme de joc prin care cei mari să fie opriți.

¹⁴ Jucător care la începutul jocului ocupă poziția din centrul formației ofensive.

¹⁵ Înaintea fiecărei faze de atac, echipa se adună într-o grămadă în jurul coordonatorului de joc, care le comunică jucătorilor schema de joc pe care urmează să o aplice.

Aceasta era singura recompensă pe care o primea echipa celor din anul întâi, fiindcă altminteri majoritatea dintre ei erau fie prea tineri, fie prea mărunți de statură ca să joace în echipa mare.

Jerry se lăsă ușor pe vine în spatele lui Adamo. Era hotărât să facă schema asta să funcționeze. Știa că cea anterioară nu mersese bine fiindcă nu pornise la timp și fiindcă nu-l văzuse pe Carter apărând ca din senin și dărâmând totul în cale. Se așteptase ca acesta să atace direct, prin surprindere, dar masivul apărător o luase înapoi, ocolind linia de atac, și-l atacase pe Jerry din spate. Ce-l înfuriase pe Jerry era faptul că celălalt îl aruncase la pământ cu blândețe, îl împinsese în jos aproape tandru, ca pentru a-și dovedi superioritatea. „Nu e nevoie chiar să te omor, puștiule, pentru mine e destul de ușor”, părea că spunea Carter. Dar era a șaptea fază consecutivă, iar atacurile pe care le suferise, fază după fază, își spuneau cuvântul asupra lui Jerry.

— Ei, băieți, asta este! Acum fie reușiți, fie sunteți distruși.

— Sunteți terminați, prieteni, spuse și Carter zeflemitor.

Jerry strigă semnalele¹⁶. Spera că vocea lui exprima încredere în sine, deși nu se simțea încrezător deloc. Și totuși nu-și pierduse nădejdea cu totul. Fiecare fază de atac era un nou început, și deși de fiecare dată ceva nu mergea bine, simțea că cei din echipa lui erau pe punctul de a întoarce jocul în favoarea lor. Avea încredere în câțiva dintre băieți, cum erau Goober, Adamo și Croteau. Mai devreme sau mai târziu trebuiau să se deștepte, toată munca lor de până atunci trebuia să dea roade până la urmă. Asta dacă antrenorul nu-i scotea din echipă pe toți până atunci.

Jerry aștepta să primească mingea, cu podurile palmelor

¹⁶ Coordonatorul de joc își dirijează coechipierii printr-o serie de semnale vocale convenite dinainte, astfel încât acțiunile tuturor să fie coordonate.

unite în „cioc de rață”. La semnalul lui, Adamo îi aruncă mingea printre picioare, drept între palme. Instantaneu Jerry se întoarce spre dreapta pregătindu-se să arunce mingea. Brațul deja i-o pornise în sus, gata să se înalțe, pregătit pentru pasă. Îl văzu pe Carter forțând din nou linia de atac, ca o reptilă monstruoasă, cu casca pe cap. Și deodată, Croteau placă foarte jos și din Carter nu mai rămaseră decât niște brațe și niște picioare care se agitău și se răsuceau în aer. Carter se prăbuși peste Croteau și amândoi căzură de-a valma la pământ. Brusc, Jerry se simți liber. Continuă să se dea înapoi, ușor-ușor, apoi rămase pe loc până ce îl zări pe Goober, înalt, cu membrele lui lungi, deja în terenul celeilalte echipe, unde trebuia să aștepte pasa dacă reușea să scape de apărătorul de siguranță¹⁷ advers. Deodată Jerry zări mâna lui Goober fluturând în aer. Jerry se eliberă de niște degete care i se încleștaseră de mânecă și în sfârșit aruncă mingea. Cineva îl lovi în șold, dar nu mai luă în seamă lovitura. Pasa fu superbă. Își dădu seama că era foarte bună, direct spre țintă, chiar dacă nu apucă să o urmărească până la capăt, fiindcă se pomeni aruncat la pământ cu violență de Carter, care își revenise cumva după ce mai înainte fusese demolat. Chiar în clipa în care se lovi de pământ, Jerry auzi strigăte și urale. Însemna că Goober prinsese pasa și reușise să înscrie.

— Bine, bine, bine, bine!

În vocea aspră a antrenorului se ghicea bucuria reușitei.

Jerry se strădui să se ridice în picioare. Carter îl plesni peste fund, în semn de aprobare.

Antrenorul se apropie de ei, dar tot încruntat, fiindcă el nu zâmbea niciodată.

— Renault, spuse antrenorul, cu glasul limpede de data aceasta. Poate că totuși vom reuși să scoatem din tine un coordonator de joc până la urmă, nemernic afurisit ce ești tu!

Trăgându-și răsuflarea cu greu, gâfâind, cu toți băieții în

¹⁷ Ultimul apărător al echipei aflate în defensivă.

jurul lui, plus Goober, care tocmai sosea cu mingea în mână, Jerry trăi un moment de exaltare, de fericire absolută.

Una dintre legendele care circulau prin școală era că atunci când antrenorul îți spunea *nemernic*, însemna că te-a acceptat.

Băieții își reluară pozițiile în formație. Așteptând ca mingea să ajungă iar în mâinile lui, Jerry era tot muzică și dulce poezie¹⁸.

Când reveni în școală după antrenament, pe ușa dulăpiorului lui găsi o scrisoare lipită cu scotch. Era o convocare din partea Vigilenților. Subiectul: „Misiune”.

¹⁸ Aluzie la primul vers al unui sonet scris de poetul englez Richard Barnfield, *If Music and Sweet Poetrie Agree*, publicat în 1589, uneori atribuit lui William Shakespeare.

TREISPREZECE

- Adamo?
- Da.
- Beauvais?
- Da.
- Crane?
- Îhî!

Crane era un bufon; nu dădea niciodată un răspuns normal.

- Caroni?
- Da.

Toată lumea observă că fratele Leon se distra foarte bine. Asta era lucrul care îi plăcea cel mai mult: el să comande și totul să se desfășoare lin, elevii să răspundă frumos „Da!” când își aud numele, adică să accepte să vândă bomboanele de ciocolată, dovedind că sunt pătrunși de spiritul școlii. Goober se întrista numai gândindu-se la spiritul școlii. Rămăsese puțin șocat din ziua în care fusese distrusă sala nouăsprezece. Se trezea în fiecare dimineață amărât, știind chiar dinainte de a deschide ochii că ceva nu era în regulă, ceva se zdruncinase în viața lui. După care își amintea: sala nouăsprezece. Prima zi sau primele două zile fuseseră însuflețitoare. Se auzise prin școală că lui îi trasaseră Vigilenții misiunea de a distruge sala nouăsprezece. Deși nimeni nu vorbea despre asta de față cu el, se pomeni că devenise un fel de erou conspirativ. Chiar și elevii din anul terminal se uitau la el cu uimire și respect. Când trecea pe lângă ei, băieții îl plesneau peste fund; între elevii de la Trinity acesta era un vechi semn de distincție. Dar, pe măsură ce trecea timpul, școala fu cuprinsă de neliniște. Circulau tot felul de zvonuri. Sigur,

prin școală circulau mereu tot feluri de zvonuri, dar de data aceasta toate se concentraseră asupra incidentului din sala nouăsprezece. Vânzarea bomboanelor de ciocolată fusese amânată cu o săptămână, iar explicația pe care o dăduse fratele Leon pentru această întârziere, vorbindu-le elevilor în capelă, fu destul de vagă. Cică directorul se afla în spital, erau multe documente de întocmit, etc., etc. Mai umbla vorba și că Leon desfășura în secret o anchetă în legătură cu sala nouăsprezece. Pe bietul frate Eugene nu-l mai văzuse nimeni din dimineața aceea îngrozitoare. Făcuse o cădere nervoasă, spunea cineva. Alții ziceau că avusese un deces în familie și fusese chemat acasă. În orice caz, toate lucrurile acestea se adunaseră în mintea lui Goober, care începuse să nu mai poată dormi noaptea, în ciuda faptului că băieții îl adulau, simțea că între el și colegii lui se căscase o prăpastie. E adevărat că ei îl admirau, dar nimeni nu voia să se apropie prea mult de el, gândindu-se la eventualele repercusiuni. Într-o după-amiază Goober îl întâlnește pe coridor pe Archie Costello, care îl trase deoparte.

— Dacă te cheamă să-ți pună întrebări, te prefaci că nu știi nimic, îi spuse Archie.

Goober nu avea de unde ști că asta era lucrul care îi plăcea cel mai mult lui Archie, să-i intimideze pe ceilalți, să-i facă să se îngrijoreze. De atunci, Goober umbla de colo-colo într-o teamă continuă, așteptându-se să-și vadă numele, la avizierul școlii, pe vreun afiș, sub titlul „Urmărit”, fir-ar a naibii de treabă. Acum nu-și mai dorea adulația colegilor, dorea numai să fie Goober, să joace fotbal și să alerge dimineața. Îi era teamă că s-ar putea să-l convoace fratele Leon pentru un interogatoriu și se întreba cum ar putea suporta una ca asta și dacă ar fi în stare să privească în ochii apoși ai fratelui Leon și să-i toarne minciuni.

— Goubert?

Își dădu seama că fratele Leon îl strigase de două sau de trei ori.

— Da, răspunse Goober.

Fratele Leon se opri câteva clipe, uitându-se la el întrebător. Goober se crispă.

— Se pare că astăzi nu prea ești aici, cu noi, Goubert, spuse Leon. Cel puțin spiritul nu-ți este aici.

— Iertați-mă, frate Leon.

— Apropo de spirit, Goubert, îți dai seama, nu-i așa, că vânzarea aceasta nu este o acțiune oarecare sau vreun proiect de rutină. Nu-i așa?

— Da, frate Leon.

Oare Leon voia să se ia de el?

— Cel mai frumos lucru în legătură cu vânzarea asta, Goubert, este faptul că e un proiect realizat în întregime de elevi. Elevii sunt cei care vând bomboanele de ciocolată. Școala doar administrează acest proiect. Este acțiunea *voastră*, proiectul *vostru*.

— Pe dracu', șopti cineva, fără ca Leon să-l audă.

— Da, frate Leon, spuse Goober ușurat, dându-și seama că profesorul era prea preocupat de bomboanele lui de ciocolată ca să mai aibă timp să ghicească dacă el este vinovat sau nu.

— Atunci acceptți cele cincizeci de cutii?

— Da, spuse Goober cu elan.

Erau foarte multe cincizeci de cutii, dar în momentul acesta se bucura că poate spune da și poate ieși repede din lumina reflectoarelor.

Mâna lui Leon se mișcă ceremonios notând și numele lui Goober.

— Hartnett?

— Da.

— Johnson?

— De ce nu?

Leon acceptă această mică notă de batjocură din partea lui Johnson fiindcă era bine dispus. Goober se întreba dacă el se va mai putea simți vreodată bine dispus. Nu înțelegea de ce se simțea chiar așa de groaznic când se gândea la

sala nouăsprezece. Din cauză că sala fusese distrusă? În definitiv, băncile și scaunele fuseseră asamblate la loc într-o singură zi. Leon se gândise că pentru băieții aleși să le repare va fi ca o pedeapsă, dar această măsură disciplinară dădu rezultate neașteptate. Cum fiecare șurub și fiecare piesă de mobilier le amintea de mărețul eveniment, mulți băieți chiar se oferiră voluntari să le pună la loc. Atunci de ce atâta vinovăție? Din cauza fratelui Eugene? Poate. Mai nou, când trecea pe lângă sala nouăsprezece, Goober nu rezista să nu arunce o privire înăuntru.

Încăperea nu mai putea fi la fel niciodată, bineînțeles. Mobilierul scârțâia îngrozitor, de parcă era gata-gata să se dezmembreze fără veste în orice moment. Profesorii care își țineau orele în această sală nu se simțeau în largul lor;

Îți puteai da ușor seama că nu se simțeau relaxați. Din când în când câte un băiat se făcea că scapă o carte pe podea, doar că să-l facă pe profesor să tresară ori să sară în picioare de spaimă.

Adâncit în gândurile lui, Goober nu băgase de seamă că în clasă se așternuse o liniște teribilă. Dar își dădu seama că se întâmplă ceva neobișnuit când ridică privirile și-l văzu pe fratele Leon mai palid la față ca oricând, și-i văzu ochii licărind ca niște bălți în care se reflectă lumina soarelui.

— Renault?

Liniștea continuă.

Goober aruncă o privire înspre Jerry, care ședea la trei bănci distanță de el. Jerry stătea nemișcat, cu coatele pe pupitru, uitându-se fix înainte, de parcă era în transă.

— Ești aici, nu-i așa, Renault? Întrebă Leon, încercând să transforme totul într-o glumă. Dar strădania lui avu tocmai efectul opus. Nimeni nu râse.

— Ultimul apel, Renault!

— Nu! rosti Jerry.

Goober crezu întâi că nu auzise bine. Jerry vorbise atât de încet, abia mișcându-și buzele, că răspunsul abia se auzise chiar dacă liniștea era deplină.

— Cum? Întrebă Leon.

— Nu.

Urmă un moment de confuzie. Cineva râse. O glumă făcută în timpul unei ore era apreciată întotdeauna, căci reprezenta o mică întrerupere a unei rutine plictisitoare.

— Ai spus nu, Renault? Întrebă fratele Leon, și în glas i se citi iritarea.

— Da.

— Da ce?

Schimbul acesta de replici îi distră pe băieți. Dintr-o parte a sălii se auzi un chicotit, apoi un hohot fornăit. După aceasta însă, o stare de spirit ciudată puse stăpânire pe întreaga clasă, ca atunci când se întâmplă un lucru neobișnuit. Elevii simt lucrurile acestea imediat, de parcă s-ar schimba clima, și deodată întreaga atmosferă se modifică; e ca o schimbare de anotimp.

— Hai să ne lămurim, Renault, spuse fratele Leon.

Vocea lui puse din nou stăpânire pe clasă.

— Ți-am strigat numele. Tu trebuia să răspunzi fie *da*, fie *nu*. *Da* înseamnă că și tu, asemeni tuturor elevilor din școală, ești de acord să vinzi o anumită cantitate de bomboane de ciocolată, în acest caz cincizeci de cutii. *Nu* – și dă-mi voie să subliniez că acțiunea aceasta este strict voluntară, liceul Trinity neforțând pe nimeni să participe la ea împotriva voinței sale, aceasta este marea calitate a școlii noastre – *nu* înseamnă că nu dorești să vinzi ciocolata, că refuzi să participi. Deci, care este răspunsul tău, da sau nu?

— Nu.

Goober se uită lung la Jerry, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu era Jerry Renault puștiul care întotdeauna era puțin temător, un pic nesigur de sine însuși, chiar și după ce finaliza o pasă grozavă, ăla care întotdeauna arăta nedumerit? El era cel care acum îl sfida pe fratele Leon? Și nu doar pe fratele Leon, dar sfida o tradiție a liceului Trinity. Apoi, privind spre Leon, Goober îl văzu pe profesor

ca într-un film tehnicolor, cu sângele urcându-i în obraji și ochii umezi că ai specimenelor păstrate în eprubetele de laborator. În sfârșit, fratele Leon înclină capul și creionul i se mișcă în mână într-un fel de parcă ar fi făcut un semn oribil în dreptul numelui lui Jerry.

Goober nu mai auzise niciodată o astfel de liniște în sala de clasă. Era o tăcere năucitoare, sinistră, sufocantă.

— Santucci? rosti Leon, cu vocea strangulată, dar străduindu-se să pară că vorbește normal.

— Da.

Leon ridică privirile și clipi, zâmbindu-i lui Santucci, iar roșeața din obraji i se mai atenuă. Îi zâmbi cam cum ar zâmbi un antreprenor de pompe funebre uitându-se la chipul unui cadavru.

— Tessier?

— Da.

— Williams?

— Da.

Williams era ultimul. În clasa lor nu exista niciun elev al cărui nume să înceapă cu X, Y sau Z. Da-ul lui Williams rămăsese suspendat în aer. Nimeni din clasă nu se uita la ceilalți.

— Domnilor, puteți să vă luați cutiile de ciocolată din sala de sport, spuse fratele Leon, cu ochii strălucitori, umezi și strălucitori. Adică aceia dintre dumneavoastră care sunt într-adevăr elevii liceului Trinity. Îmi pare foarte rău pentru cei care nu vor să fie.

Zâmbetul lui teribil îi rămase întipărit pe chip.

— Puteți pleca, spuse Leon cu voce tare, deși clopoțelul încă nu sunase.

PAISPREZECE

„Să vedem!”

Știa că se putea bizui pe mătușa Agnes și pe Mike Terasigni, căruia vara îi tundeia gazonul în fiecare săptămână. De asemenea, pe părintele O'Toole de la rectorat (deși mama lui l-ar fi făcut arșice dacă ar fi știut că îl pusese pe listă și pe părintele O'Toole), pe domnul și doamna Thornton, care nu erau catolici, dar întotdeauna se arătau dornici să pună umărul pentru o cauză bună, și, desigur, pe doamna Mitchell, văduva pentru care făcea comisioane în fiecare sâmbătă dimineața, și pe Henry Babineau, bărbatul acela neînsurat căruia îi mirosea urât gura și care aproape te doborâ de pe picioare când deschideai ușa, dar despre care toate mamele din cartier spuneau că este cel mai cumsecade și mai bun bărbat...

Lui John Sulkey îi plăcea să facă liste de fiecare dată când școala organiza vreo acțiune de vânzare. Cu un an înainte, când era elev în primul an, câștigase premiul întâi pentru că vânduse cele mai multe bilete la o tombolă organizată de școală – o sută și douăzeci și cinci de carnețele a câte douăzeci de bilete fiecare – și în cadrul festivității de decernare a premiilor de la sfârșitul anului școlar primise o înșignă specială. Era singurul premiu pe care îl câștigase vreodată. Insigna era vopsită în culorile purpuriu și auriu (culorile școlii) și avea formă triunghiulară, simbolizând trinitatea. Părinții lui radiau, atât erau de mândri de el. John era foarte slab la educație fizică și încă și mai slab la celelalte materii – abia reușea să ia note de trecere – dar, după cum îi spusese mama lui, făcea tot ce îi stătea lui în putere, iar Dumnezeu avea grijă de restul. Dar desigur, pentru asta era nevoie de planificare. De aceea, John își

alcătuia listele din timp. Uneori chiar își vizita clienții obișnuiți înainte de începerea vânzării, pentru a le da de știre că acțiunea urma să înceapă. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să meargă pe stradă, să sune la ușile oamenilor și să vadă că banii se adună, bani pe care urma să-i predea la școală în ziua următoare, când se striga lista elevilor, și mai ales să vadă că profesorul respectiv îi zâmbea. Își amintea cu plăcere momentul în care, anul trecut, urcase pe scenă ca să-și primească premiul și cum directorul vorbise despre serviciile pe care el le adusese școlii și despre faptul că „John Sulkey exemplifica aceste calități speciale” (cuvintele răsunau încă și acum ca un ecou în mintea lui John, mai ales atunci când vedea șirurile acelea nesfârșite de 6 și 5 din carnetul lui de note, în fiecare semestru). În orice caz, acum urma să înceapă o nouă vânzare. Bomboane de ciocolată. La preț dublu față de anul trecut, dar John era optimist. Fratele Leon promisese să afișeze o listă de onoare pe panoul de pe coridorul principal de la etajul întâi, și pe această listă urma să treacă numele tuturor celor care își făceau sau își depășeau norma. O normă de cincizeci de cutii. Mai mare decât oricând, dar asta îi convenea lui John. Va fi cu atât mai greu pentru ceilalți băieți să o îndeplinească – deja mârâiau și mormăiau cu toții – dar John era foarte încrezător. De fapt, atunci când fratele Leon le spusese despre lista de onoare, John Sulkey ar fi putut jura că profesorul se uitase drept la el, ca și când ar fi contat pe faptul că el, John, va fi un bun exemplu pentru ceilalți.

Așa că, să vedem! Noul complex de locuințe din Maple Terrace. În acest an ar putea desfășura o campanie specială în cartierul acela. Se ridicaseră nouă sau zece blocuri noi de locuințe acolo. Dar înainte de toate, clienții lui vechi și fideli, cei obișnuiți: doamna Swanson, care uneori mirosea a alcool, dar întotdeauna cumpăra orice îi oferea, doar că vorbea prea mult, tot pălăvrăgea despre persoane pe care John Sulkey nici măcar nu le cunoștea; și

moș Louie, o persoană cumsecade și foarte de încredere, care își tot dădea mașina cu ceară, un lucru pe care nu-l mai făcea nimeni de secole; apoi familia Capoletti care locuia în capătul străzii; întotdeauna îl invitau să mănânce ceva, niște pizza rece, după care John nu prea se dădea în vânt, iar mirosul de usturoi aproape îl pune la pământ, dar trebuia să facă și el un sacrificiu, mare sau mic, pentru a face un serviciu școlii.

— Adamo?

— Patru.

— Beauvais?

— Una.

Fratele Leon se opri și își ridică privirile.

— Beauvais, Beauvais!... Ai putea să te străduiești mai mult. Numai una? Păi anul trecut ai stabilit recordul pentru cele mai multe cutii vândute într-o săptămână.

— Am luat-o mai ușor la început, spuse Beauvais.

Era un băiat cu o fire foarte plăcută, nu tocmai strălucit la învățătură, dar plăcut. Nu avea niciun dușman.

— Întrebați-mă din nou săptămâna viitoare, adăugă el.

Băieții izbucniră în râs, iar fratele Leon li se alătură.

Goober râse și el, bucuros că atmosfera tensionată se mai relaxa. Constatase că în ultimele zile băieții din clasa lui râdeau la lucruri care nu erau tocmai amuzante, doar de dragul de a-și distrage atenția pentru câteva clipe și de a prelungi strigarea listei alfabetice până se ajungea la litera R. Toată lumea știa ce urma să se întâmple când se ajungea la numele lui Renault. Dar pentru moment era ca și cum râsul îi ajuta să ignore situația.

— Fontaine?

— Zece!

Urmară aplauze, iar tonul îl dădu chiar fratele Leon.

— Grozav, Fontaine! Un spirit adevărat, o minunată demonstrație de spirit!

Goober abia rezista să nu se uite la Jerry. Prietenul lui sedea țeapăn și încordat, cu pumnii așa de strânși, că i se

albiseră încheieturile degetelor. Era a patra zi de când începuse vânzarea. În fiecare dimineață Jerry rostea același „Nu!”, cu privirile drept înainte, rigid, nestrămutat în hotărârea lui. Uitând pentru moment de propriile lui probleme, Goober încercase să-l abordeze în ajun, pe când ieșeau de pe teren după antrenament, dar Jerry i-o tăiasse: „Lasă-mă în pace, Goob, spusese, știu ce vrei; nu-mi spune nimic!”

— Parmentier?

— Șase.

Tensiunea începea să crească. Urma Jerry. Goober auzi un sunet ciudat, ca și când băieții din clasă, inspirând toți deodată, și-ar fi oprit respirația.

— Renault?

— Nu.

Pauză. Te-ai fi așteptat ca fratele Leon să fie deja împăcat cu situația asta și să treacă mai repede peste numele lui Renault. Dar în fiecare zi în vocea profesorului se întrezărea o speranță și în fiecare zi urma răspunsul negativ.

— Santucci?

— Trei.

Goober răsuflă ușurat, la fel ca întreaga clasă. Din întâmplare Goober privi înspre fratele Leon tocmai atunci când acesta scria cifra trei în dreptul lui Santucci și îi văzu mâna tremurând. Avu deodată sentimentul că asupra lor, a tuturor era pe punctul de a se abate o nenorocire.

Picioarele lui scurte și groase îl purtară pe Tubs Casper prin tot cartierul într-un timp record pentru el. Ar fi scos un timp chiar mai bun dacă n-ar fi făcut până la una dintre roțile bicicletei. Și nu doar că făcuse pană, dar cauciucul categoric nu se mai putea repara, iar Tubs nu avea bani să cumpere unul nou. De fapt, ceea ce îl făcuse să alerge prin oraș ca nebunul, de la o casă la alta, cu cutiile de ciocolată după el, bătând la uși și sunând la sonerii, fusese tocmai nevoia disperată de bani. În plus, trebuia să facă totul pe

fugă, ca să nu cumva să-l vadă părinții lui. De fapt pe tatăl lui erau slabe șanse să-l întâlnească, fiindcă era la lucru, la magazinul de articole din plastic. Dar cu mama lui lucrurile stăteau cu totul altfel. Era nebună după mașină, cum spunea tata. Nu putea suferi să stea acasă, așa că tot timpul se vântura cu mașina prin oraș.

Pe Tubs începuse să-l doară brațul stâng de la greutatea cutiilor de ciocolată, așa că le trecu pe celălalt braț, luându-și un scurt răgaz ca să-și mângâie portofelul cu banii. Vânduse deja trei cutii (șase dolari), dar asta desigur nu era de ajuns. Era încă disperat după bani. Avea nevoie de o sumă mult mai mare până diseară, iar la ultimele șase case pe care le vizitase nimeni, dar absolut nimeni nu cumpărase nicio cutie. Economisise și ultima centimă din banii lui de buzunar, ba cu o seară înainte, când tatăl lui venise acasă cherchelit, clătînându-se pe picioare, îi șterpelise din buzunar o bancnotă de un dolar îndoită și unsuroasă. Nu-i plăcea deloc să facă asta, să fure bani de la propriul lui tată. Își jurase că i-i va da înapoi cât mai curând posibil. Dar când va fi asta? Tubs nu avea habar. Bani, bani, bani! Asta era o nevoie constantă în viața lui. Banii și iubirea lui pentru Rita. Banii de buzunar abia îi ajungeau ca să o scoată la un film și să-i cumpere o coca-cola după film. Câte doi dolari și jumătate de căciulă pentru film și încă cincizeci de cenți pentru două sticle de coca-cola. Și părinții lui, cine știe de ce, n-o puteau suferi. Era nevoit să o sune de la Ossie Baker de acasă. Mama îi spunea că fata e prea mare pentru el, dar de fapt Tubs era cu șase luni mai mare decât Rita. „Bine, bine, dar arată mai în vârstă”, a spus mama. Mama ar fi trebuit să spună că Rita arată minunat. Era așa de frumoasă, încât Tubs tremura de emoție de parcă i se clătina pământul sub picioare. Seara, în pat, putea termina chiar și fără să se atingă, doar gândindu-se la ea. Iar acum urma ziua ei de naștere, chiar mâine, și trebuia să-i cumpere cadoul pe care și-l dorea ea, îngrozitoarea aceea de brățară, frumoasă într-adevăr,

scânteietoare și sclipitoare, dar totuși îngrozitoare din cauza etichetei cu prețul: 18, 95 dolari, plus TVA. „Dragule (ea nu-i spunea niciodată Tubs), asta este ce îmi doresc eu cel mai mult din întreaga lume!” Dumnezeuule, 18, 95 dolari plus 3% TVA, Tubs gândea că va ajunge la o sumă totală de 19, 52 dolari, TVA-ul ridicându-se la cincizeci și șapte de cenți. Știa că nu era neapărat nevoie să cumpere brățara aceea.

Rita era o fată dulce care îl iubea numai pentru ceea ce era el. Se plimbau pe stradă împreună, iar când pieptul ei îi atingea din greșeală brațul, Tubs simțea că ia foc. Prima dată când ea se frecase de el, crezuse că fusese un accident și s-a tras puțin deoparte, cerându-și scuze și lăsând un mic spațiu între ei. Apoi ea îl atinse din nou într-o doară (asta se întâmpla în seara când îi cumpărase cerceii) și atunci el își dădu seama că nici prima oară nu fusese din întâmplare. Îndată simți că i se întărește și îi fu rușine, se simți stânjenit, dar în același timp era nebun de fericire. El, Tubs Casper, care avea cu vreo optsprezece kilograme mai mult decât trebuia, un lucru pe care tatăl lui i-l aducea aminte mereu. De el își atingea pieptul fata aceasta frumoasă – nu frumoasă în felul în care credea mama lui că trebuie să fie frumoasă o fată, ci o frumusețe mai matură, sălbatică, cu jeanșii decolorați strângându-i șoldurile, cu sâni aceia minunați care săltau prin bluza tricotată. Ea avea numai paisprezece ani, iar el abia împlinise cincisprezece, dar erau îndrăgostiți. Era chiar dragoste adevărată, fir-ar să fie, numai banii îi țineau departe unul de celălalt. Îi trebuiau bani ca să meargă cu autobuzul până la ea, fiindcă Rita locuia în cealaltă parte a orașului. Plănuiseră să se întâlnească mâine, de ziua ei, în Parcul Monumentului, pentru un fel de picnic. Ea urma să aducă sandviciuri, iar el urma să-i aducă brățara. Știa ce delicii îl așteaptă, dar mai știa în adâncul sufletului că brățara era mai importantă decât orice altceva...

De aceea se grăbea acum așa, cu răsufierea tăiată

fiindcă nu era deloc în formă, încercând să adune banii despre care intuia că îi vor aduce numai belele până la urmă. De unde va scoate după aceea banii? Fiindcă vor trebui puși la loc, va trebui să-i predea la școală. La naiba, se va gândi la asta mai târziu! Acum trebuia să adune banii. Iar Rita îl iubea; mâine probabil îl va lăsa să-și strecoare mâna sub puloverul ei.

Sună la ușa unei case de pe Stern Avenue care părea luxoasă și, până să se deschidă ușa, își pregăti cel mai inocent și amabil zâmbet.

Părul femeii era umed și nepieptănat. Un copil mic, poate de doi sau trei ani, i se tot agăța de fustă.

— Bomboane de ciocolată? Întrebă ea, râzând cu amărăciune, ca și când Paul Consalvo i-ar fi sugerat să facă cel mai absurd lucru din lume. Vrei să cumperi bomboane de ciocolată?

Cu scutecul ud atârându-i pe vine, copilașul tot spunea întruna:

— Mami... mami...

Pe undeva prin apartament urla încă un copil.

— E pentru o cauză bună, spuse Paul. Școala Trinity!

Paul strâmbă din nas simțind mirosul de urină.

— Doamne! exclamă femeia. Bomboane de ciocolată!

— Mamiii... mamiii... răcni copilul dinăuntru.

Lui Paul îi păru rău pentru oamenii mari, care tot timpul stăteau în casele și apartamentele lor, îngrijindu-și copiii și ocupându-se de gospodărie. Se gândi la părinții lui, la cum le trecea viața fără noimă. În fiecare seară, după cină, tatăl lui se prăbușea pe pat și adormea, iar mama arăta mereu obosită și nefericită. Pentru ce dracu' mai trăiau? El unul abia aștepta să plece de acasă. „Unde te tot duci tot timpul?” îl întreba mama lui de câte ori ieșea din casă. Cum să-i spună că ura casa aceea, că amândoi, și ea și tatăl lui, erau morți și nici nu-și dădeau seama, că dacă n-ar fi fost televizorul, locuința lor ar fi fost chiar ca un mormânt? Nu putea să-i spună una ca asta, fiindcă într-adevăr îi iubea.

Dacă ar fi fost un incendiu în casa lor, la miezul nopții, i-ar fi salvat pe ei, ar fi fost în stare să-și sacrifice propria viață pentru ei. Dar, pentru Dumnezeu, acasă totul era atât de plictisitor, de simțeai că mori. Pentru ce trăiau ei? Și pentru sex erau prea bătrâni. Paul își alungă gândul acesta din minte. Nu putea să creadă că mama și tatăl lui vreodată într-adevăr...

— Îmi pare rău, spuse femeia, închizându-i ușa în nas, clătinând încă din cap a mirare că el voia să-i vândă ceva.

Paul rămase în pragul ușii, gândindu-se ce să facă mai departe. Nu avusese deloc noroc în după-amiaza asta; nu vânduse nici o singură cutie. Oricum detesta ideea de a vinde bomboane de ciocolată, deși povestea asta îi oferise un motiv de a ieși din casă. Dar nu făcea asta din toată inima. Acționa doar mecanic, în virtutea inerției.

În fața blocului, Paul își analiză opțiunile: să încerce mai departe să vândă cât de cât ceva, în ciuda ghinionului pe care îl avusese astăzi, sau să se întoarcă acasă? Traversă strada și sună la ușa unui alt mic bloc. Într-un bloc din acesta locuiau cinci sau șase familii, chiar dacă toate locurile acestea păreau că miros a urină.

Fratele Leon îl „oferise voluntar” pe Brian Cochran pentru postul de casier pentru vânzarea de ciocolată. Se uitase roată prin toată clasa, își fixase ochii apoși pe Brian, își îndreptase degetul spre el și, *voilà*, cum spunea fratele Aimé la orele de franceză, deodată Brian devenise casier. Nu putea suferi chestia asta, fiindcă trăia cu o frică grozavă de fratele Leon. Cu Leon nu știai niciodată ce se va întâmpla. Brian era în ultimul an. De patru ani Leon îi era când diriginte, când supraveghetor de sală, dar și acum se simțea tot stingherit în prezența lui. Era un profesor imprevizibil și în același timp previzibil, ceea ce îl nedumerea pe Brian, care nu era chiar un as în materie de psihologie. Treburile stăteau în felul următor: știai că Leon va face întotdeauna ceva neașteptat. Nu însemna asta că era atât previzibil, cât și imprevizibil? Îi plăcea să le dea

elevilor extemporale, după care brusc se făcea tip de treabă și nu le mai dădea nicio lucrare de control săptămâni în șir, iar apoi nu mai trecea notele în catalog. Sau putea să născocească un test de tipul „treci sau pici” – era faimos pentru asta –, în care punea întrebări cu care te putea buimăci de tot, întrebări la care puteai da un milion de răspunsuri. Apoi, nu se dădea în lături să folosească bățul indicator ca un bărbat, dar ăsta era un tratament pe care îl rezerva de obicei celor din anul întâi. Dacă ar fi încercat vreodată șmecheria cu bățul să zicem cu cineva cum era Carter, ar fi plătit pentru asta. Dar nu toți elevii erau John Carter, președintele Vigilenților, apărător „profesionist” în echipa de fotbal și președintele clubului de box. Cât i-ar fi plăcut lui Brian Cochran să semene cu John Carter, să aibă mușchi în loc de ochelari și să fie mai bun la mănuit mânușile de box decât la cifre!

Apropo de cifre, Brian Cochran începu să verifice încă o dată cifrele totale ale vânzărilor. Ca de obicei, exista o diferență între numărul de cutii de ciocolată raportate ca vândute și sumele de bani încasate. Era un lucru cunoscut că băieții își rețineau o parte din bani până în ultima secundă. De obicei nimeni nu făcea caz de asta; așa fac toți oamenii. Mulți băieți vindeau bomboanele, cheltuiau banii pe câte o întâlnire măreață sau pe vreo seară de pomină în oraș, iar apoi, când își primeau banii de buzunar sau când își încasau salariul, cei care lucrau pe undeva cu jumătate de normă, îi puneau la loc. Dar în acest an fratele Leon se purta de parcă fiecare bănuț ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Iar asta îl aducea pe Brian Cochran la disperare.

În calitate de casier, la sfârșitul fiecare zile Brian trebuia să verifice vânzările din fiecare sală de clasă și să noteze sumele pe care le raportau băieții. Câte cutii s-au vândut, câți bani s-au încasat. Apoi Brian mergea în biroul fratelui Leon și calcula totalurile. După aceea venea fratele Leon și verifica cifrele prezentate de Brian. Simplu, nu? Greșit!

Având în vedere felul în care se purta fratele Leon în anul acesta, raportul zilnic se transformase într-un eveniment de importanță capitală. Brian nu-l văzuse niciodată pe Leon așa de colțuros și de agitat. La început îl amuzase faptul că profesorul se agită așa și că transpirația curgea pe el de parcă avea în corp o pompă care scotea la suprafață toată sudoarea aceea. Când intra în birou, profesorul își scotea vestonul negru pe care trebuia să-l poarte în clasă indiferent de anotimp, lăsând să se vadă petele de transpirație de la subsuori și mirosind de parcă tocmai ar fi boxat zece runde. Se tot agita și se foia de colo-colo, verifica rezultatele lui Brian ronțând capătul unui creion, apoi începea iar să umble de colo-colo.

Astăzi Brian era mai nedumerit decât oricând. Leon distribuise în toate clasele un raport în care se preciza că până în prezent s-au vândut în total 4.582 de cutii, ceea ce era greșit. În realitate băieții vânduseră exact 3.961 de cutii de ciocolată, și achitaseră sumele aferente pentru 2.871 de cutii. Vânzările erau cu siguranță mult mai mici decât cele de anul trecut, și la fel și sumele încasate. Brian nu pricepea de ce prezentase Leon aceste cifre false. Credea că în felul acesta putea să facă să crească vânzările?

Brian ridică din umeri, punând încă o dată într-un tabel centralizator rezultatele pe care le obținuse, mai mult pentru a se asigura că fratele Leon nu va da vina pe el în cazul în care apăreau discrepanțe. Nu i-ar fi plăcut să-l stârnească pe fratele Leon împotriva lui. Acesta era de altfel unul dintre motivele pentru care Brian acceptase funcția de casier fără să crâcnească. Leon era profesorul lui de algebră. Nu voia să riște să primească teme suplimentare sau să nu ia note de trecere la examene.

Uitându-se încă o dată la sumele totale, Brian observă că în dreptul numelui lui Jérôme Renault era trecută cifra zero și începu să râdă pe înfundate. Asta era băiatul ăla din anul întâi care refuza să vândă bomboanele de ciocolată. Brian clătină din cap. De ce s-o fi opunând puștiul ăsta

sistemului? Și, să fim serioși, cine s-ar pune cu fratele Leon? Trebuia să fie sărit de pe fix puștiul.

— Leblanc?

— Șase.

— Malloran?

— Trei.

Pauză. Inspirație. Totul începuse să semene cu un joc - strigarea numelor după catalog, un episod fascinant care se desfășura în sala de clasă a fratelui Leon. Goober se pomeni că tensiunea momentului îl prinde și pe el. Dar mai presus de toate, toată povestea asta îi făcea greață la stomac. Goober era un pacifist. Nu putea suporta nicio tensiune, niciun conflict. Pace, să fie pace! Dar în sala de clasă a fratelui Leon, dimineața, când striga catalogul și făcea evidenta vânzărilor de bomboane de ciocolată, numai pace nu era. Fratele Leon ședea la catedră încordat, cu ochii lui apoși clipind în lumina dimineții, în vreme ce Jerry Renault ședea în banca lui ca de obicei, fără nicio tresărire de emoție, insensibil, cu coatele rezemate pe pupitru.

— Parmentier?

— Două.

Acum!...

— Renault?

Inspirație.

— Nu.

Expirație.

Culoarea se întindea pe fața lui Leon de parcă venele i s-ar fi transformat în tuburi de neon de culoare stacojie.

— Santucci?

— Două.

Goober abia aștepta să sune de ieșire.

CINCISPREZECE

— Hei, Archie, strigă Emile Janza.

— Da, Emile.

— Mai ai poza aceea?

— Ce poză?

Archie se abținu să nu zâmbească.

— Știi tu ce poză.

— O, acea poză! Da, Emile, o mai am.

— Și presupun că nu e de vânzare, nu, Archie?

— Nu, nu e de vânzare, Emile. Și oricum ce ai putea tu să faci cu ea? Drept să-ți spun, Emile, nu e cea mai grozavă fotografie a ta. Vreau să spun că nici nu zâmbești în ea, nici nimic. Ai doar o expresie caraghioasă pe chip. Dar de zâmbit nu zâmbești, Emile.

Și în momentul acesta Emile avea o expresie caraghioasă întipărită pe chip și nici acum nu zâmbea. Orice alt băiat în afară de Archie ar fi fost intimidat de expresia lui.

— Și unde ții poza aceea, Archie?

— E în siguranță, Emile. Într-un loc foarte sigur.

— Asta e bine.

Archie se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să-i spună adevărul despre fotografia aceea. Știa că Emile Janza putea fi un dușman foarte periculos. Pe de altă parte, poza putea fi folosită ca armă.

— Să-ți spun ceva, Emile, zise Archie. Într-o zi s-ar putea să primești fotografia.

Janza dădu un bobârnac chiștocului de țigară, care zbură înspre un copac, de unde, sub privirile lui, ricoșă, apoi ateriză în rigolă. Scoase un pachet de țigări din buzunar, descoperi că era gol și îl azvârli departe, apoi privi cum vântul ușor îl suflă de-a lungul trotuarului. Pe Emile Janza

nu-l interesa să păstreze America frumoasă¹⁹.

— Și ce pot face ca să primesc fotografia, Archie?

— Nu va fi nevoie să o cumperi, Emile.

— Adică ai să mi-o dai pur și simplu? Trebuie totuși să fie ceva, Archie.

— Este, Emile. Dar nu e vreun lucru pe care să nu-l poți îndeplini când va veni vremea.

— Dă-mi de știre când va veni vremea, bine, Archie? spuse Emile chicotind prostește, cum făcea de obicei.

— Tu ai să afli primul, răspunse Archie.

Tonul conversației fusese ușor, zeflemitor, dar Archie știa că dincolo de aparența de glumă, Emile era cât se poate de serios. Mai știa și că Janza ar fi în stare și să-l omoare în somn doar că să pună mâna pe fotografia aceea. Iar ironia cea mare era faptul că de fapt nu exista nicio fotografie. Archie doar profitase de o situație ridicolă. Se întâmplase așa: fugind de la o lecție, Archie se strecurase pe coridorul școlii, ferindu-se să nu-l vadă vreun profesor. Trecând pe lângă un dulăpior care rămăsese deschis, observase un aparat de fotografiat atârnat de unul dintre cârligele pentru haine. Fără să se gândească prea mult Archie luase aparatul. El nu era hoț, desigur; se gândise să abandoneze aparatul pe undeva, așa încât proprietarul lui, cine o fi fost, să fie nevoit să scotocească prin toată școala după el. Intrând la toaletă ca să tragă iute o țigară, Archie deschisese ușa uneia dintre cabine și îl zărise pe Janza așezat pe veceu, cu pantalonii lăsați pe vine și cu o mână între picioare care se agita frenetic. Archie ridicase aparatul de fotografiat:

— Stai așa! răcnise și se prefăcuse că-i face o poză. Minunat!

Luat complet prin surprindere, Janza nu reacționase imediat. Până să-și revină el din surpriză, Archie ajunsese

¹⁹ Aluzie la numele unei organizații ecologiste non-profit din S.U.A. înființată în anul 1953, intitulată „Keep America Beautiful” (Păstrează America frumoasă).

deja în ușa, pregătit să o ia la fugă dacă Janza făcea vreo mișcare.

— Ai face bine să-mi dai aparatul ăla, spusese Janza.

— Dacă tot te masturbezi în toaletă, cel puțin închide ușa înainte, îl luase Archie peste picior.

— E stricată închizătoarea, răspunsese Emile. Toate închizătorile sunt stricate.

— Ei, nu-ți face griji, Emile. N-am să spun nimănui.

Acum, întorcând capul într-o parte, Janza zări un elev din anul întâi care traversa strada în goană, evident îngrijorat fiindcă se temea să nu întârzie la ore. Dura cam un an sau doi până învățai să-ți coordonezi acțiunile astfel încât să poți rămâne pe-afară până în ultimul moment posibil.

— Hei, bobocu'! strigă Janza.

Puștiul ridică privirile panicat și îl văzu pe Janza.

— Ți-e frică să nu întârzii?

Băiatul înghiți în sec și dădu din cap că da.

— Nu-ți fie frică, puștiule.

În acest moment sună pentru ultima oară. Mai aveau exact patruzeci și cinci de secunde ca să ajungă în sălile de clasă.

— Ia te uită, am rămas fără țigări, spuse Emile, lovindu-și buzunarele cu palma.

Archie zâmbi, ghicind ce puneau Janza la cale. Janza se considera un candidat tocmai potrivit pentru a fi admis în clubul Vigilenților și de aceea încerca mereu să-l impresioneze pe Archie.

— Puștiule, aș vrea să mergi tu până la Baker's și să-mi cumperi un pachet de țigări.

— Dar n-am niciun ban, protestă băiatul. Și am să întârzii la ore.

— Asta e viața, puștiule. Așa merg lucrurile. Cap - câștig eu; pajură - pierzi tu. Dacă n-ai bani, va trebui să furi fumegarele sau să iei bani împrumut. Dar la prânz apari cu țigările. Orice marcă; Emile Janza nu face nazuri.

Aruncase numele la sfârșit doar așa, ca să știe puștiul cu

cine avea de-a face, în caz că nu fusese prevenit în legătură cu Emile Janza.

Archie întârzia la oră, știind că risca să o pățească dacă întârzia. Dar era fascinat de Janza, așa cum era el, imatur și grosolan. Lumea era alcătuită din două feluri de oameni: cei care erau victime și cei care îi victimizau pe ceilalți. Archie nu avea nicio îndoială din ce categorie făcea parte Janza. Nici în legătură cu el însuși nu avea îndoieli, după cum nici în legătură cu puștiul acesta, care o pornise în goană pe deal în jos, cu lacrimile curgându-i pe obraji în timp ce întorcea capul în cealaltă parte, nu avea îndoieli.

— Are bani, Archie, spuse Emile. Nu ți-ai dat seama că are bani, dar ne minte cu nerușinare?

— Pun pariu că tu ești din aceia care îmbrâncesc bătrânele pe scări în jos și pun piedică persoanelor cu handicap pe stradă, spuse Archie.

Janza chicoti.

Râsul acesta îl făcu pe Archie să încremenească, deși și despre el se credea că ar putea face rău unor bătrâne sau că ar putea pune piedică invalizilor.

ŞAISPREZECE

- Vai, ce notă groaznică, Caroni!
- Ştiu, ştiu.
- Dar tu de obicei eşti atât de bun la învăţătură.
- Vă mulţumesc, frate Leon.
- Celelalte note cum îţi sunt?
- Bune, frate Leon, bune. De fapt, mă gândeam... Vreau să spun, îmi pusesem în minte să obţin numai note foarte bune în semestrul acesta, dar acum, cu patru acesta...
- Ştiu, spuse profesorul, clătînând din cap a părere de rău, a compătimire.

Caroni era tulburat. Nu primise un patru în viaţa lui. De fapt, rareori i se întâmpla să ia altă notă decât zece. În clasa a şaptea şi a opta, la şcoala St. Jude, luase zece pe linie doi ani la rând, cu excepţia unui singur nouă într-unul dintre semestre. La examenul de admitere la Trinity luase o notă atât de mare, încât i se acordase una dintre foarte rarele burse din liceu - o sută de dolari contribuţie la taxa de şcolarizare pe care o avea de achitat, plus că i se publicase poza în ziar. Dar acum, cu acest teribil patru la o lucrare de control oarecare, totul se transformase într-un coşmar.

— Nota asta m-a luat şi pe mine prin surprindere, spuse fratele Leon, fiindcă tu eşti un elev excepţional, David.

Caroni ridică privirile mirat, dar plin de speranţă. Nu se întâmpla prea des ca fratele Leon să le spună elevilor pe numele mic. Întotdeauna păstra o distanţă între el şi elevi. „Între profesor şi elev există o linie nevăzută, care nu trebuie să fie trecută”, spunea el mereu. Acum însă, auzindu-l că îi pronunţă numele, David, atât de prietenos, cu atâta blândeţe şi înţelegere, Caroni îşi îngădui să

nutrească niște speranțe – dar ce fel de speranțe? Să fi fost acel patru o greșeală, până la urmă?

— A fost o lucrare de control grea din mai multe motive, continuă profesorul. Unul dintre acele teste în care diferența dintre o notă de trecere și una foarte proastă este dată de interpretarea eronată, dar subtilă a datelor. De fapt, chiar asta a fost, un test de tipul „treci sau pici”. Când am citit răspunsul pe care l-ai dat tu, David, o clipă m-am gândit că s-ar putea să treci acest testul. Afirmațiile tale au fost corecte în multe privințe. Dar, pe de altă parte...

Glăsuțul i se pierdu. Părea dus pe gânduri, tulburat.

Caroni așteptă. De afară se auzi un claxon și autobuzul școlii o luă din loc, hodorogind. Se gândi la părinții lui și la ce vor face când vor afla că a luat un patru. Asta îi va trage media în jos. Era aproape cu neputință să mai scoată medie mare, oricâți de zece ar fi reușit să obțină.

— Unul dintre lucrurile de care elevii nu-și dau întotdeauna seama, David, continuă fratele Leon, vorbind încet, creând atâta intimitate între ei, ca și când n-ar fi vorbit cu nimeni în felul în care vorbea acum cu David, unul dintre lucrurile pe care nu le pricep elevii este că profesorii sunt și ei oameni. Oameni ca toți oamenii.

Fratele Leon zâmbea de parcă ar fi făcut o glumă. Caroni își îngădui să zâmbească și el ușor, nesigur pe sine.

Nu voia să facă vreun gest greșit. I se păru că în încăperea s-a făcut cald deodată și avu impresia că în jurul lor sunt o mulțime de oameni, deși erau numai ei doi acolo.

— Da, da, suntem oameni cu toții. Avem zile bune și zile rele. Uneori obosim și judecata ne este afectată de oboseală. Uneori, cum spun băieții, o facem și noi de oaie. Chiar și noi putem face greșeli când corectăm lucrări de control, mai ales atunci când răspunsurile sunt interpretabile și nu pot fi categorisite foarte exact, nu sunt numai albe sau numai negre...

Caroni era numai ochi și urechi; toate simțurile îi erau treze. Unde voia să ajungă fratele Leon? îl privi cu multă

atenție. Profesorul arăta exact așa cum arăta întotdeauna: ochii lacrimoși, care lui Caroni îi aminteau de ceapa fiartă, pielea palidă și umedă, și un fel de a vorbi calm, întotdeauna stăpân pe situație. În mână ținea o bucată de cretă albă ca pe o țigară. Sau poate ca pe un băț indicator în miniatură.

— Ai mai auzit vreodată un profesor care să recunoască că se poate să fi făcut o greșeală, David? Ai mai auzit așa ceva până acum? Întrebă fratele Leon, râzând.

— Ca și cum un arbitru ar spune că a luat o hotărâre greșită, spuse Caroni, intrând în jocul profesorului.

Dar de ce glumea așa? De ce vorbea atâta despre greșeli?

— Da, da, răspunse Leon. Nimeni nu este fără greșeală, iar lucrul acesta este de înțeles. Cu toții avem datorii, pe care trebuie să ni le plătim. Directorul liceului nostru este încă în spital, iar eu consider că este un adevărat privilegiu să acționez în numele lui. În plus, mai sunt și activitățile extrașcolare. Cum ar fi, de pildă, vânzarea aceasta de bomboane de ciocolată...

Fratele Leon strângea bucata de cretă între degete cu putere. Caroni observă că de crispare încheieturile degetelor i se făcuseră aproape la fel de albe ca și creta. Așteptă ca profesorul să continue, dar urmă o lungă tăcere. Caroni privea bucata de cretă din mâna fratelui Leon. Îl urmărea strângând-o și răsucind-o cu degetele lui asemeni picioarelor unor niște păianjeni deschiși la culoare care-și înșfacă prada.

— Dar există și recompense, continuă Leon în sfârșit.

Oare cum se făcea că vocea îi era atât de calmă, când mâna în care ținea creta era atât de crispată, cu venele proeminente amenințând aproape să iasă prin piele?

— Recompense?

Caroni cam pierduse șirul raționamentelor fratelui Leon.

— În legătură cu vânzarea de ciocolată, spuse Leon.

Bucata de cretă se rupse în două în mâna lui.

— De exemplu, spuse Leon, lăsând bucățile de cretă să-i cadă din mână și deschizând registrul, atât de familiar tuturor celor de la Trinity, registrul în care erau notate vânzările din fiecare zi. Să vedem... Te-ai descurcat bine cu vânzarea, David. Optsprezece cutii vândute. Bine, bine. Nu doar că ești un elev foarte bun, dar dovedești și atașament față de spiritul școlii.

Caroni se îmbujoră de plăcere. Nu putea să reziste unui compliment nici măcar când era confuz, așa cum era acum cu siguranță. Toată conversația despre examene și despre profesorii care mai oboseau și ei și mai făceau greșeli, apoi despre vânzarea de bomboane... și cele două bucăți de cretă lăsate pe catedră, ca două oase de mort.

— Dacă toată lumea și-ar face datoria cum ți-o faci tu, David, acțiunea ar avea un succes instantaneu. Dar, desigur, nu toată lumea posedă spiritul tău, David...

Caroni nu era sigur la ce anume trebuia să fie mai atent. Poate la felul în care fratele Leon se oprișe din vorbit în punctul acesta. Poate la întreaga conversație, care toată fusese cumva ciudată. Sau poate la creta din mâinile fratelui Leon, la felul în care o rupsesese în două în timp ce vocea îi rămăsese calmă și ușoară. Ce anume fusese fals până la urmă: mâna care ținuse bucata de cretă, atât de încordată și de nervoasă, sau vocea aceea calmă, ușoară?

— Uite, să-l luăm pe Renault, de exemplu, continuă fratele Leon. E ceva ciudat în legătură cu el, nu-i așa?

În momentul acela Caroni înțelese. Se pomeni uitându-se fix în ochii umezi, vigilenți ai profesorului și într-o secundă înțelese despre ce era vorba, ce se întâmpla, ce anume făcea fratele Leon aici, motivul pentru care îl oprișe după ore pentru această mică discuție. Simți deasupra ochiului drept un început de durere de cap; era durerea care îi pătrundea adânc în carne, migrena. Stomacul i se chircoli dureros. Asta însemna că profesorii erau la fel ca toți oamenii? Că erau la fel de corupți ca orice nemernic despre care citeai în cărți sau pe care îl vedeai în filme și la

televizor? El își adorase întotdeauna profesorii, se gândise chiar să se facă profesor într-o zi dacă reușea să-și înfrângă timiditatea. Și acum se întâmpla una ca asta! Durerea începea să crească în intensitate, pulsându-i în frunte.

— De fapt, îmi pare rău pentru Renault, spuse fratele Leon. Trebuie să fie un băiat foarte tulburat ca să se poarte în felul acesta.

— Așa cred și eu, spuse Caroni, apoi tăcu, nesigur pe el însuși, dar intuind exact ce dorea fratele Leon de la el.

Îl văzuse pe Leon în clasă strigând numele elevilor în fiecare zi, îl urmărise dându-se înapoi ca și când cineva l-ar fi izbit atunci când Jerry Renault continua să refuze să vândă cutiile cu bomboane. Asta devenise un fel de glumă printre băieți. De fapt, și lui Caroni îi părea rău pentru Jerry Renault. Știa că niciun elev nu se putea pune cu fratele Leon. Dar acum își dădea seama că fratele Leon fusese victima. Trebuie să fi turbat de furie, se gândi David.

— Ei, David?

Ecoul numelui său aici, în clasa aceasta, îl făcu să tresară. Se întreba dacă mai avea vreo aspirină în dulăpior. Nu, nu trebuia să se mai gândească la aspirină și la durerea de cap acum! Știa acum ce melodie voia să audă fratele Leon de la el. Și totuși, cum putea să știe cu siguranță?

— Apropo de Jerry Renault, spuse Caroni.

Era un început neutru, o afirmație pe care o putea retrage eventual, în funcție de reacția lui Leon.

— Da?...

Mâna apucase din nou una dintre bucățile de cretă. Leon pusese întrebarea aceasta prea repede și prea brusc ca să mai încapă vreo îndoială. Caroni se pomeni suspendat între două opțiuni, iar durerea de cap îi îngreuna situația. Oare ar fi putut șterge acea notă de patru pur și simplu spunându-i fratelui Leon ceea ce dorea să audă? Ar fi fost chiar așa de groaznic dacă ar fi făcut asta? Pe de altă parte, un patru îl putea nenoroci. Dar cum rămânea cu celelalte note proaste pe care i le-ar fi putut da Leon în viitor?

— E ciudat ce se întâmplă cu Jerry Renault, se pomeni spunând Caroni.

Instinctul îl împinse să adauge:

— Dar sunt sigur că știți despre ce este vorba în cazul lui, frate Leon. Vigilenții! E vorba de o misiune...

— Firește, firește, spuse Leon, rezemându-se de spătarul scaunului și lăsând bucata de cretă să-i cadă ușor din mână.

— E doar o șotie de-a Vigilenților. Jerry trebuie să refuze să vândă bomboane de ciocolată timp de zece zile, zece zile lucrătoare, iar apoi urmează să accepte. Zău, Vigilenții ăștia chiar sunt niște figuri, nu?

Durerea de cap îl ucidea, iar stomacul i se întorsese pe dos de greață.

— Ei, așa sunt băieții, spuse în șoaptă Leon dând din cap, poate surprins, poate ușurat. Cunoscând spiritul școlii noastre era evident desigur. Bietul Renault! Îți amintești, Caroni, am spus eu că trebuie să fie foarte tulburat, îngrozitor, să împingi un băiat într-o asemenea situație, împotriva voinței lui... Dar de acum s-a terminat, nu? Cele zece zile se termină - ia să vedem... - mâine chiar.

Acum zâmbea vesel din nou, și vorbea ca și când nu cuvintele pe care le rostea contau, ci important era doar să vorbească, de parcă toate cuvintele lui ar fi fost niște supape de siguranță. Și în momentul acela Caroni realizează că fratele Leon îi spusese din nou pe nume, numai că de data aceasta nu-l mai numise David...

— Ei, atunci cred că asta este tot, spuse fratele Leon ridicându-se în picioare. Te-am reținut prea mult, Caroni.

— Frate Leon, spuse Caroni.

Nu se putea ca discuția lor să termine așa.

— Ați spus că vreți să discutăm despre nota mea...

— Oh, da, da; așa e, băiete. Patrul acela...

Caroni simți mâna destinului deasupra capului. Și cu toate acestea continuă:

— Spuneați că mai fac și profesorii greșeli, că obosesc

uneori...

Fratele Leon se ridicase în picioare deja.

— Să-ți spun ceva, Caroni. La sfârșitul semestrului, când se încheie mediile, am să mă uit din nou peste lucrarea ta. Poate că voi avea mintea mai limpede atunci. Poate atunci am să descopăr în ea lucruri pe care nu le-am văzut de la început...

Acum era rândul lui Caroni să se simtă ușurat, deși capul încă îi bubuia, iar stomacul îi era întors pe dos. Totuși, mai rău decât orice era faptul că îl lăsase pe fratele Leon să-l șantajeze. Dacă și profesorii fac astfel de lucruri, ce fel de lume poate fi aceasta?

— Pe de altă parte, Caroni, se poate ca nota pe care ți-am dat-o să rămână, spuse fratele Leon. Depinde...

— Înțeleg, frate Leon, spuse Caroni.

Și chiar înțelegea. Înțelegea că viața era o porcărie, că nu existau eroi adevărați pe lumea asta și că nu te puteai încrede în nimeni, nici măcar în tine însuși.

Trebuia să iasă din clasă cât mai repede posibil, înainte de a vomita pe catedra fratelui Leon.

ŞAPTESPREZECE

- Adamo?
- Trei.
- Beauvais?
- Cinci.

Goober abia aştepta să se termine odată strigarea numelor elevilor. De fapt, mai degrabă, să se ajungă odată la Jerry Renault. La fel ca toată lumea, Goober înţelesese în sfârşit că Jerry nu făcea decât să ducă la îndeplinire o misiune trasată de Vigilenţi. De aceea refuzase să ia cutiile de ciocolată în fiecare zi şi de aceea refuzase să vorbească despre asta cu Goober. De-acum însă Jerry putea redeveni el însuşi, putea fi din nou o fiinţă omenească. Şi performanţele lui la fotbal avuseseră de suferit.

— Ce dracu' se întâmplă cu tine, Renault? îl întrebase antrenorul dezgustat, cu o zi înainte. Vrei să joci aşa cum ţi s-a spus sau nu?

Iar Jerry răspunsese:

— Dar aşa joc, cum mi s-a spus!

Toţi băieţii înţelegeau cele două sensuri din răspunsul lui, căci de-acum toată lumea ştia despre ce era vorba. El şi Goober avuseseră doar o conversaţie scurtă în legătură cu misiunea aceea. De fapt, nici nu fusese o conversaţie adevărată. Ieri, terminând antrenamentul la fotbal, Goober îl întrebase în şoaptă:

- Când ţi se termină misiunea?
- Măine iau cutiile cu bomboane.

Asta spusese Jerry.

— Hartnett?

— Una.

— Poţi mai mult de atât, Hartnett, spuse Leon, dar nu era

nici mânie, nici dezamăgire în glasul lui.

Fratele Leon era foarte optimist astăzi și toată lumea în clasă se molipsise de buna lui dispoziție. Așa erau lecțiile lui Leon: el imprima clasei o anume dispoziție și o anume temperatură. Când fratele Leon era fericit, toată lumea era fericită; când era supărat, toți erau supărați.

— Johnson?

— Cinci.

— Bun, bun...

Killelea... Leblanc... Malloran... Lista elevilor continua. Fiecare declara cu voce tare cât vânduse, iar profesorul bifa fiecare nume pe foaia de hârtie. Numele, urmate de răspunsurile băieților, sunau muzical, era o melodie pentru o clasă de elevi, un cântec pentru mai multe voci. Mai departe, fratele Leon pronunță numele Parmentier. Și din nou se simți tensiunea crescând în aer. Orice număr ar fi rostit Permentier, n-ar fi contat, n-ar fi avut niciun fel de impact. Și asta fiindcă numele care urma era Renault.

— Trei, strigă Parmentier.

— Bine, răspunse fratele Leon, scriind numărul în dreptul numelui.

Apoi, ridicându-și privirile, rosti:

— Renault!

Urmă o pauză. Aceași afurisită de pauză.

— Nu!

Goober avu brusc impresia că ochii i se transformă în lentilele unei camere de televiziune și filmează un documentar. Se întoarse spre Jerry și văzu chipul prietenului său, alb, cu gura pe jumătate deschisă și brațele bălângănindu-i-se de-o parte și de alta a corpului. Apoi își întoarse privirea spre fratele Leon și văzu expresia de șoc care apăruse pe chipul profesorului. Gura lui forma un oval ce exprima uimire. Chipul lui Jerry și al profesorului păreau două reflexii într-o oglindă.

În sfârșit, fratele Leon privi în jos.

— Renault, spuse din nou, și vocea lui șfichiuia.

— Nu. N-am să vând bomboanele de ciocolată.

Orașele se prăbușiră. Pământul se căscă. Planetele se înclină. Stelele căzură din cer. Și se lăsă o tăcere teribilă.

OPTSPREZECE

„De ce ai făcut asta?”

„Nu știu”.

„Ți-ai pierdut mințile?”

„Poate că da”.

„Ai făcut o mare prostie”.

„Știu, știu”.

„Și felul în care ți-a ieșit acel „Nu” din gură... De ce?”

„Nu știu”.

Era ca și când ar fi fost supus unui interogatoriu dur, numai că el era atât interogatorul, cât și suspectul, atât polițistul cel dur, cât și prizonierul bănuț de crimă, ținut în cercul de lumină orbitoare, crudă al unei lămpi. Toate acestea se petreceau numai în mintea lui, firește, pe când se tot răsucea în pat, cu cearșaful înfășurat în jurul lui, sufocant, asemeni unui giulgiu.

Și atunci, cuprins brusc de un acces de claustrofobie, începu să se lupte cu cearșaful, cu îngrozitoarea senzație că este îngropat de viu. Conștient deodată că este muritor, se răsuci din nou pe cealaltă parte, încurcându-se în așternuturi. Perna căzu de pe pat, izbindu-se de podea cu un zgomot înfundat, ca un mic cadavru. Îi veni în minte imaginea mamei lui zăcând în sicriu, moartă. Când anume survenea moartea? Citise într-o revistă un articol despre transplantul de inimă. Nici măcar doctorii nu se puteau pune de acord în legătură cu momentul precis în care o persoană moare. „Ascultă”, își spuse, „în zilele noastre nu mai poți fi îngropat de viu din greșeală, cum se mai întâmpla în vremurile de demult, când nu existau substanțe pentru îmbălsămarea cadavrelor și așa mai departe. Acum îți scot tot sângele din corp, iar în locul lui îți pompează

chimicale și așa mai departe. Asta ca să se asigure că ai murit într-adevăr. Dar să presupunem, hai doar să presupunem că o mică bucățică din creier ți-ar fi rămas vie și ți-ai da seama de ce ți se întâmplă”.

Mama lui... El însuși, cândva...

Sări din pat înspăimântat, azvârlind cearșaful într-o parte. Tot trupul îi era ud; transpirația curgea șiroaie pe el. Se așeză pe marginea patului tremurând. În clipa în care tălpile îi atinseră podeaua, resimți răcoarea linoleumului ca un sărut și izbuti să revină la realitate. Senzația de sufocare dispăru. Își croi drum prin întuneric până la fereastră și trase draperia într-o parte. Afară vântul se agita, clătinând frunzele uscate de octombrie, care fâlfâiau căzând la pământ ca niște păsări condamnate la moarte, infirme.

„De ce ai făcut una ca asta?”

„Nu știu”.

Ca o placă stricată.

„Din pricina a ceea ce le face fratele Leon băieților, cum a făcut cu Bailey, a felului în care îi torturează și încearcă să-i facă de râs în fața altora?”

Și încă mai mult de atâta, mai mult!

„Atunci care este motivul?”

Lăsă draperia să cadă la loc peste fereastră și privi prin cameră, mijindu-și ochii în semiîntuneric. Bâjbâi până la pat, tremurând din cauza răcorii aceleia care se lasă numai în miez de noapte. Ascultă zgomotele nopții, în camera de alături, tatăl lui sforăia. Afară, pe stradă, trecea în goană o mașină. I-ar fi făcut plăcere să gonească și el pe străzi acum, să meargă undeva, oriunde. *„N-am să vând bomboanele de ciocolată”*. Doamne!

Bineînțeles, nu plănuise să facă asta. Se bucurase chiar că apăsătoarea misiune care îi fusese încredințată se încheia și că putea reveni la viața lui normală. În fiecare dimineață îl cuprindea groaza gândindu-se la strigarea catalogului, la faptul că va trebui să-l înfrunte pe fratele Leon, spunând „Nu!” și că va trebui să asiste la reacția lui,

la felul în care profesorul încerca să-i ignore revolta ca și când n-ar fi contat, întipărimdu-și pe chip o expresie jalnică, prefăcută, de indiferență, care însă era atât de transparentă, atât de falsă. Pentru Jerry fusese în același timp amuzant, dar și îngrozitor să-l privească pe Leon în timp ce striga numele elevilor și să aștepte ca profesorul să strige și numele lui, și apoi, pe când numele lui încă ardea în aer, să rostească acel „Nu!” sfidător. Profesorul și-ar fi jucat rolul cu succes dacă nu l-ar fi dat de gol ochii. Dar ochii îl dădeau de gol. Își controla întotdeauna foarte bine expresia feței, dar ochii îi trădau vulnerabilitatea; îndărățul lor Jerry putea întrezări iadul care ardea în sufletul profesorului său. Acei ochi lacrimoși, cu globi albi și pupile de un albastru apos, ochii care reflectau tot ce se întâmpla în clasă și reacționau la toate. După ce află că secretul fratelui Leon se ascundea îndărățul ochilor lui, Jerry deveni și mai atent, observând cum ochii îl trădau pe profesor la fiecare mișcare. Mai apoi, Jerry se plictisi de toate. Se săturase să-l mai observe pe profesor, era scârbit de înfruntarea aceea de orgolii, care de fapt nu era o înfruntare, fiindcă Jerry nu avea posibilitatea de a lua nicio hotărâre. Cruzimea îl scârbea întotdeauna, iar misiunea pe care o primise – își dăduse seama de asta după câteva zile – era crudă, dură chiar. Archie Costello insistase că era doar o fentă de care se vor distra cu toții mai târziu. Așa că în cele din urmă, tot ce putuse Jerry să facă, fusese să aștepte cu nerăbdare ca misiunea să se încheie, pentru ca războiul tăcut dintre el și fratele Leon să se sfârșească. Voia o viață normală din nou – fotbalul, chiar și temele pentru acasă, fără povara care îl apăsa zi de zi. Se simțea izolat de ceilalți băieți, era separat de ei printr-un secret pe care era obligat să-l păstreze. O dată sau de două ori fusese tentat să i-l mărturisească lui Goober. De fapt, fusese chiar pe punctul de a o face într-un rând, când Goob încercase să înceapă o conversație cu el pe tema asta. Dar se stăpânise și rezistase timp de două săptămâni, se descurcase cumva cu

secretul și cu celelalte, dusesse totul până la bun sfârșit și pentru totdeauna. Într-o după-amiază târziu, după antrenamentul de fotbal, dăduse nas în nas cu fratele Leon pe coridorul școlii și observase în ochii profesorului o sclipire de ură. De fapt, era mai mult decât ură, era ceva morbid. Jerry avu senzația că fusese maculat, că era murdar. Simțea că ar trebui să alerge într-un suflet la spovedanie ca să-și curețe sufletul. Dar se consolase singur: „Când am să accept să vând cutiile de ciocolată și fratele Leon își va da seama că n-am făcut altceva decât să îndeplinesc o misiune dată de Vigilenți, atunci toate se vor îndrepta din nou”.

Atunci de ce spusese din nou „Nu!” în dimineața aceasta? Își dorise atât de mult ca tot chinul acesta să se termine, și deodată din gură îi ieșise acel teribil „Nu!”

Jerry se băgă înapoi în pat și rămase întins, fără să se miște, încercând să adoarmă din nou. Ascultă sforăitul tatălui său și îi trecu prin minte că de fapt tatăl lui trecea prin viață dormind, parcă și când era treaz dormea, nu era cu adevărat viu. „Dar eu?” Ce îi spusese zilele trecute tânărul din Common Street, stând cu bărbia rezemată de acel Volkswagen, ca o variantă grotescă a lui Ioan Botezătorul? *„Ratezi o mulțime de lucruri pe lumea aceasta”*.

Se întoarse pe cealaltă parte, alungându-și din minte toate îndoielile și oprindu-se la figura unei fete pe care o văzuse zilele trecute în centru. Puloverul i se mula frumos pe corp și își ținea cărțile de școală lipite de sânii rotunzi. „De-ar fi mâinile mele în locul acelor cărți!” gândi, plin de dorință. Mâna i se strecură între picioare și se concentra asupra imaginii fetei. Dar de data aceasta, pentru prima oară, fu inutil, inutil.

NOUĂSPREZECE

În dimineața următoare, Jerry află cum te simți atunci când ești mahmur. Ochii îi ardeau, parcă îi luaseră foc din cauza lipsei de somn. Țeasta îi zvâcnea, străbătută de junghiuri scurte și foarte puternice. Stomacul îi era foarte sensibil la orice mișcare, cât de mică, iar legănatul autobuzului declanșa în corpul lui reacții cât se poate de ciudate. Cam ca atunci când era copil și uneori, când făcea excursii cu mașina până la plajă împreună cu părinții lui, i se făcea rău și trebuiau să oprească mașina pe marginea drumului, iar Jerry vomita sau aștepta ca furtuna ce i se stârnise în stomac să se potolească. Tuturor problemelor li se adăuga în dimineața asta faptul că era posibil să dea un test la geografie și, cu gândul la povestea cu vânzarea și la ce se întâmplase în timpul lecției cu fratele Leon, în seara trecută nu învățase nimic. Acum plătea atât pentru faptul că nu dormise suficient, cât și pentru că nu învățase. Încerca să citească afurisita aceea de lecție la geografie într-un autobuz care îl azvârlea încoace și-ncolo, în timp ce lumina dimineții reflectată pe pagina albă, îl buimăcea și mai tare.

Cineva se așează ușor pe scaunul de lângă el.

— Salut, Renault. Da' știi că ai ceva curaj!

Atunci când privirile lui Jerry se ridicară de pe pagina cărții înspre chipul băiatului care i se adresase, pentru o clipă lumina îl orbi. Îl cunoștea doar din vedere de prin școală, probabil că era unul dintre băieții din anul întâi. Aprinzându-și o țigară, așa cum făceau toți fumătorii, în ciuda afișelor din autobuz pe care scria „Fumatul interzis”, puștiul scutură din cap.

— Zău, chiar i-ai arătat tu ticălosului de Leon. Minunat!

Suflă fumul în aer. Pe Jerry îl usturau ochii.

— O, spuse Jerry și se simți ca un prost.

Era mirat. Ciudat, în tot acest timp crezuse că lupta dintre el și fratele Leon se desfășura în particular, de parcă ar fi fost numai ei doi singuri pe întreaga planetă. Dar în acest moment își dădea seama că lucrurile căpătaseră alte dimensiuni.

— Și eu m-am săturat de povestea asta cu vânzarea afurisitelor de bomboane, spuse băiatul.

Avea o acnee îngrozitoare, motiv pentru care fața lui arăta ca o hartă în relief. Și avea degetele pătate de tutun.

— Eu sunt la Trinity de doi ani, m-am transferat de la Monument High când eram în anul întâi, dar pe cuvânt, încep să mă satur să tot vând tot felul de chestii.

Încercă să facă un rotocol de fum, dar nu reuși. Mai rău, fumul îi veni lui Jerry drept în față, iritându-i și mai tare ochii.

— Când nu trebuie să vindem bomboane de ciocolată, vindem felicitări de Crăciun. Când nu sunt felicitări de Crăciun, e săpun. Când nu e nici săpun, sunt calendare. Și știi ce?

— Ce? întrebă Jerry, abia așteptând să se întoarcă la lecția lui de geografie.

— Mie nu mi-a trecut niciodată prin minte să spun nu, cum ai făcut tu.

— Am de învățat acum, spuse Jerry, neștiind ce altceva să spună.

— Măi, tu ești chiar ca lumea, știi? spuse celălalt plin de admirație.

Jerry roși de plăcere fără să vrea. Cine nu vrea să fie admirat? Și totuși, se simțea vinovat, știind că acceptase să fie admirat de băiatul acesta pe nedrept, că de fapt nu era deloc ca lumea, dar chiar deloc. Capul îi bubuia, iar stomacul i se mișca amenințător și deodată realizează că în această dimineață trebuia din nou să dea piept cu fratele Leon și cu strigarea catalogului. Și la fel în toate diminețile

următoare.

Încordat, neliniștit, Goober îl aștepta pe Jerry la intrarea în școală, printre ceilalți băieți care așteptau începerea cursurilor, asemeni unor prizonieri resemnați cu ideea că vor fi executați, trăgând ultimele fumuri din țigări înainte de a suna clopoțelul. Goober îi făcu semn să vină deoparte. Jerry îl urmă cu o mutră vinovată. Observase că Goober nu mai era băiatul vesel și dezinvolt pe care îl cunoștea de când începuse școala. Ce se întâmplase? Fusesse atât de preocupat de propriile lui gânduri, încât nu băgase de seamă ce se întâmpla cu Goob.

— Pentru Dumnezeu, Jerry, de ce ai făcut asta? întrebă Goober, trăgându-l deoparte.

— Ce am făcut?

Dar știa foarte bine la ce se referea Goober.

— Cu bomboanele de ciocolată...

— Nu știu, Goob, spuse Jerry.

Față de Goober nu avea rost să se prefacă așa cum se prefăcuse în fața băiatului din autobuz.

— Ăsta-i adevărul, nu știu.

— Ți-o cauți cu lumânarea, Jerry. Fratele Leon o să-ți facă probleme.

— Ascultă, Goob, spuse Jerry, încercând să-și liniștească prietenul, să-i șteargă expresia de îngrijorare de pe chip. Nu e capătul lumii. Sunt patru sute de elevi în școala asta care vând bomboane de ciocolată. Ce importanță are dacă eu nu particip?

— Nu e așa de simplu, Jerry. Fratele Leon n-o să te lase să scapi așa de ușor.

În clipa aceea clopoțelul sună prima oară, de avertizare. Țigările fură aruncate în rigolă sau stinse în recipientul umplut cu nisip de lângă ușă. Ultimele fumuri fură trase cu sete. Băieții care ședeau în mașini ascultând rock la radio opriră aparatele și ieșiră, trântind portierele în urma lor.

— Ești marfă, puștiule, spuse cineva, trecând în grabă pe lângă ei și plesnindu-l pe Jerry peste fund, semnul lor

tradițional de prietenie.

Jerry nu vru să afle cine era.

— Ține-o tot așa, Jerry!

Replica aceasta fu rostită pe șoptite, în colțul gurii, de Adamo, care îl ura pe Leon și voia să se răzbune.

— Vezi cum umblă vorba? șuieră Goober. Ce e mai important pentru tine, fotbalul și notele sau afurisita de acțiune de vânzare?

Clopoțelul sună din nou. Însemna că mai rămăseseră două minute, cât să ajungi până la dulăpiorul tău și apoi în sala de clasă.

Un băiat în ultimul an, pe nume Benson, se apropie de ei. Când erai boboc și te aborda unul din anul terminal, puteai să ai probleme. Era mai bine ca cei mari să te ignore decât să te remarce. Dar Benson venea direct înspre ei. Un tâmpit; era cunoscut pentru lipsa lui de inhibiții și pentru că nu respecta nicio regulă.

În timp ce se apropia de Jerry și de Goober, începu să-l imite pe Jimmy Cagney²⁰, trăgându-și în afară manșetele cămășii și lăsându-și umerii în jos.

— Ascultă aici, băiete. N-aș vrea... N-aș vrea să fiu în pielea ta... N-aș vrea să fiu în pielea ta nici pentru o mi... ce mai, nici pentru un mili...

Îi trase în glumă lui Jerry un pumn în braț.

— Oricum n-ai încăpea în pielea lui, Benson, răcni cineva.

Iar Benson se îndepărtă în pași de dans, imitându-l acum pe Sammy Davis²¹, cu un rânjet larg pe chip, bătând step și învârtindu-se.

Urcând scările, Goober spuse:

— Fă-mi un hatâr, Jerry. Acceptă astăzi cutiile de ciocolată.

— Nu pot, Goob.

²⁰ James Cagney (1899-1986), actor american de film din epoca de aur a Hollywood-ului, cunoscut atât pentru rolurile lui de „dur”, cât și pentru rolurile comice.

²¹ Sammy Davis Jr. (1925-1990), cântăreț, dansator și actor american.

— De ce?

— Pur și simplu nu pot. Mi-am luat un angajament.

— Față de nenorociții de Vigilenți? spuse Goober.

Jerry nu-l auzise niciodată pe Goober vorbind urât.

Întotdeauna fusese un băiat liniștit, care nu făcea caz din nimic, dezinvolt și fără griji, care în timpul antrenamentelor alerga relaxat pe pistă, în timp ce alți băieți stăteau încordați.

— Nu e vorba despre Vigilenți, Goob. Nu mai este vorba despre ei de-acum. E vorba de mine.

Se opriseră în fața dulăpiorului lui Jerry.

— Bine, spuse Goober, resemnat, știind că era inutil să mai continue să discute acest subiect pentru moment.

Jerry se întristă brusc pentru că Goober arăta așa de tulburat, ca un bătrânel împovărat de toate suferințele lumii, tras la față, palid, cu privirile pierdute, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar pe care nu-l putea uita.

Jerry își deschise dulăpiorul. În prima zi de școală prinsese în piuneze pe peretele din spate un afiș care înfățișa o plajă întinsă și cerul cu o stea singuratică licărind în depărtare. Pe plajă se plimba un bărbat, o formă mică, solitară, pierdută în imensitatea aceea. Dedesubtul fotografiei erau scrise cuvintele: „Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?”²² Era o poezie de Eliot, care scrisese și *Tărâmul pustiit*, pe care o studiau la literatură engleză. Jerry nu era chiar sigur ce însemna acest afiș. Dar îl emoționa într-un chip misterios. La Trinity era obiceiul ca fiecare elev să-și împodobească interiorul dulăpiorului cu un afiș. Jerry îl alesese pe acesta.

Nu avea timp acum să se mai gândească la afiș. Clopoțelul sună pentru ultima oară. Mai avea treizeci de secunde ca să ajungă în clasă.

— Adamo?

²² Versuri din poemul Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock, T.S. Eliot, Opere poetice 1909-1962 (ediție bilingvă), Editura Humanitas Fiction, București 2011, p. 48, traducere de Mircea Ivănescu.

- Două.
- Beauvais?
- Trei.

În dimineața aceasta numele sunau altfel, erau rostite pe o altă melodie, cu alt tempo, de parcă fratele Leon era dirijorul, iar elevii erau membrii unei orchestre vorbitoare. Dar acum ceva era în neregulă cu ritmul, ceva era în neregulă cu întregul proces, de parcă de data aceasta nu dirijorul, ci membrii orchestrei erau cei care controlau ritmul. Nici nu apuca bine fratele Leon să strige un nume, că se și auzea răspunsul, imediat, înainte ca Leon să aibă timp să noteze cifra în registru. Era genul de joc spontan care apărea în clasă fără vreo premeditare, toată lumea aderând brusc la un fel de conspirație ad-hoc. Din cauză că răspunsurile veneau atât de repede, fratele Leon rămase la catedră, cu capul plecat, mâzgăind furios cu creionul. Jerry era bucuros că nu va trebui să privească iar în ochii aceia apoși.

- Leblanc?
- Una.
- Malloran?
- Două.

Numele și numerele zbârnâiau în aer, iar Jerry începu să observe un lucru curios. Toate numerele erau unu și doi, doar cu totul ocazional apărea câte un trei. Dar nu exista niciun cinci, niciun zece. Fratele Leon ținea capul mereu aplecat, concentrându-se asupra registrului. Și în sfârșit spuse:

- Renault.

Ar fi fost atât de ușor, într-adevăr, să strige: „Da”, să spună „Dați-mi cutiile de ciocolată pe care trebuie să le vând, frate Leon”. Ar fi fost așa de ușor să fie asemeni celorlalți, să nu trebuiască să înfrunte în fiecare dimineață ochii aceia teribili. În sfârșit, fratele Leon ridică privirile. Ritmul melodiei fusese întrerupt.

- Nu, spuse Jerry.

Îl cuprinse brusc tristețea, o tristețe adâncă și pătrunzătoare, care-l făcu să se simtă singur și părăsit, ca unicul supraviețuitor al unui naufragiu, adus de valuri până la mal, într-o lume plină de străini.

DOUĂZECI

— În această perioadă istorică, omul a început să învețe mai mult despre mediu...

Deodată începu domnia infernului. Toată clasa explodează într-o mișcare frenetică. Fratele Jacques se uită consternat la elevii lui. Băieții săriră de pe scaune și începură să țopăie nebunește, sărind în sus de mai multe ori în ritmul unei muzici neauzite, totul în liniștea aceea deplină – numai picioarele lor dansând făceau un zgomot, și încă destul de puternic –, apoi se așezară din nou pe scaune, cu chipurile încremenite, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Obie îl privea pe profesor nemulțumit. Fratele Jacques era evident buimac de uimire. Buimac? Pe dracu', aproape că-și pierduse mințile. Ritualul acesta se tot repeta deja de o săptămână și urma să continue așa până ce fratele Jacques se prindea și nu mai pronunța cuvântul cheie care făcea să se declanșeze nebunia. Până atunci, din când în când, degringolada cuprindea brusc clasa – numai brațe care se legănau în aer și picioare care țopăiau, lăsându-l pe fratele Jacques perplex. Desigur, era și foarte ușor să-l buimăcești pe fratele Jacques; era nou în școală, mai era și tânăr și sensibil – o pradă foarte ușoară pentru Archie. Și, bineînțeles, nu știa cum să procedeze în situația dată, așa că nu făcea nimic, închipuindu-și probabil că în timp problema aceasta va dispărea și deci că nu avea rost să riște o explicație cu copiii, când era limpede că îi jucau o farsă. Ce altceva ar fi putut să fie?

Ciudat, gândi Obie, cum toată lumea – elevii, la fel ca profesorii – știau că aceste năzbâtii erau gândite și puse în practică de Vigilenți, și totuși, în jurul clubului continua să plutească un aer de mister prin faptul că refuzau să admită

asta. Și se întreba de ce se întâmpla așa. Obie fusese implicat în atâtea acțiuni ale Vigilenților că le pierduse șirul, dar și acum se mai mira că după fiecare poznă scăpau nepedepsiți. De fapt, se cam plictisise și el de misiunile acestea și mai ales se plictisise ba să facă pe dădaca pentru Archie, ba să ajute la îndeplinirea misiunilor. Era sătul să repare lucrurile care nu funcționau bine, conform planului, când la o misiune, când la alta, și asta numai pentru ca Archie să se bucure în continuare de reputația lui cea grozavă. Cum se întâmplase și cu acțiunea din sala nouăsprezece, când Obie fusese nevoit să se strecoare până în sală și să-l ajute pe puștiul acela, pe Goober, la demontat mobilierul. Făcuse atâtea eforturi doar pentru ca în final Archie și Vigilenții să facă o figură măreață. Era implicat chiar și în această acțiune de acum. Obie trebuia să găsească o modalitate de a-l face pe fratele Jacques să pronunțe cuvântul cheie în caz că se întâmpla ca acesta să nu-l folosească.

Cuvântul cheie era „mediu”. Așa cum spusese Archie atunci când anunțase misiunea:

— În zilele noastre toată lumea este preocupată de ecologie, de problemele legate de mediul înconjurător și de resursele naturale. Trebuie să ne implicăm și noi, cei de la Trinity, în povestea asta cu mediul. Voi, băieți, spusese el, arătând înspre cei paisprezece elevi din clasa a douăsprezecea II, din care făcea parte și Obie, veți desfășura o campanie de protecție a mediului. Să spunem că lecția de istorie a S.U.A. predată de fratele Jacques este despre problemele mediului, nu-i așa? Ei bine, de câte ori fratele Jacques va rosti cuvântul „mediu”, iată ce se va întâmpla...

Și Archie le dădu instrucțiunile.

— Și dacă nu folosește cuvântul ăsta? întrebă cineva.

Archie se uită la Obie.

— O, cu siguranță că fratele Jacques va folosi cuvântul acesta. Sunt sigur că cineva, poate Obie, îi va pune o

întrebare prin care îl va provoca să-l folosească. Nu, Obie?

Obie dădu din cap a acceptare, ascunzându-și nemulțumirea. De ce naiba îl mai amesteca Archie într-o misiune în acest stadiu al jocului? Doar era și el în ultimul an, fir-ar să fie! Era secretarul afurisitului de club Vigilenții, fir-ar să fie! Doamne, cât îl putea urî pe nemernicul de Archie!

Un elev nou, transferat de curând de la Monument High, întrebă:

— Și ce se va întâmpla când fratele Jacques va afla că ne batem joc de el? Când va afla că „mediu” este cuvântul cheie?

— Atunci nu va mai folosi acel cuvânt, spuse Archie. Iar ăsta e chiar scopul acțiunii. M-am săturat până peste cap de rahaturile astea cu mediul înconjurător. Cel puțin un profesor din porcăria asta de școală și-l va șterge din vocabular.

Lui Obie i se acrise cu totul de Archie. Îi ajunsese de când tot aduna mizeriile în urma lui și se săturase să-i tot facă servicii din acestea mărunte, cum fusese cea cu sala nouăsprezece și cum era acum faptul că trebuia să-l provoace pe fratele Jacques, punându-i întrebări ale căror răspunsuri să conțină cuvântul „mediu”. Oricum, era sătul de toată povestea. Stătea în expectativă, aștepta ca Archie să se întindă mai mult decât îi era plapuma, să facă o greșeală. Cutia neagră era mereu acolo. Cine putea ști când i se va termina și lui Archie norocul?

— În orice discuție despre mediu...

„Poftim, iar o luăm de la început!” își spuse Obie, scârbit, și totuși se pomeni săltând ca un țicnit, până la epuizare, iritat de toată povestea asta. Începea să i se cam termine și energia.

În următoarele cincisprezece minute fratele Jacques rosti cuvântul „mediu” încă de cinci ori. Obie și ceilalți băieți erau practic epuizați de atâta țopăială, plictisiți, fără vlagă, și începuseră să-i doară picioarele.

Când fratele Jacques rosti cuvântul a șasea oară, iar batalionul de elevi osteniți se ridică în picioare cu greu ca să-și îndeplinească sarcina, Obie zări pe buzele profesorului un mic zâmbet. Își dădu îndată seama ce se întâmplase. Afurisitul de Archie trebuie să-i fi dezvăluit fratelui Jacques, dar anonim firește, ce urma să se întâmple în timpul orei. Iar profesorul întorsese jocul în favoarea lui. Acum el îi controla pe elevi, făcându-i să țină până ce aproape se prăbușiră, epuizați.

La ieșirea din clasă, îi întâmpină Archie, rezemat de perete, cu un rânet triumfător întipărit pe chip. Ceilalți băieți nu înțeleseseră ce se întâmplase, dar Obie își dăduse seama. Îi aruncă lui Archie o privire care oricui altcuiva i-ar fi dat fiori, dar Archie continuă să rânească prosteste.

Obie se îndepărtă, ofensat, rănit. „Ticălosule!” se gândi el. „Ei las că pe asta ți-o plătesc eu!”

DOUĂZECI ȘI UNU

După școală, Kevin Chartier fusese pe la șapte case, fără să reușească să vândă nici o singură cutie. Doamna Connors, care locuia alături de curățătoria chimică, îi spusese să revină la sfârșitul lunii, când îi venea ajutorul social de la guvern. Kevin nu se îndură să-i spună că probabil atunci va fi prea târziu. Un câine îl alergă jumătate de drum până acasă. Era unul dintre câinii aceia feroși pe care îi foloseau naziștii când căutau prizonierii evadați din lagărele de concentrare în filmele vechi pe care le dădeau la televizor. Ajuns acasă, scârbit de toate, îi dădu un telefon celui mai bun prieten al lui, Danny Arcangelo.

— Tu cum te-ai descurcat, Danny? întrebă Kevin, încercând să n-o ia în seamă pe mama lui, care stătea lângă telefon și-l tot bătea în cap.

Kevin învățase cu mult timp în urmă să traducă tot ce spunea ea într-o boscorodeală. Ca acum; putea ea să tot vorbească până i se usca gura, că până la urechile lui toate cuvintele ajungeau golite de sens. Era un truc grozav.

— Mi-a mers ca dracu', se văită Danny, cu vocea aceea care suna mereu de parcă ar fi trebuit să-și sufle nasul. Am vândut o singură cutie – mătușă-mii.

— Cea care are diabet?

Danny izbucni în râs. Asta era grozav la el, că era un bun ascultător. Ceea ce nu se putea spune deloc despre mama lui Kevin. Ea încă sporovăia, îndepărtându-se. Kevin știa că o enervează. Nu-i plăcea când el mânca în timp ce vorbea la telefon. Mama lui nu-și dădea seama însă că mâncatul nu este o acțiune care se face separat de celelalte acțiuni. Mâncatul se face în timp ce faci și alte lucruri. Poți mânca în timp ce faci orice altceva. Adică aproape orice.

— Nu este politicos să vorbești la telefon cu gura plină, îi spunea ea tot timpul.

Dar în momentul acesta și Danny, la celălalt capăt al firului, avea gura plină. Deci cine era nepoliticos cu cine? Sau care era nepoliticos cu care? La dracu'!

— Mă gândesc că poate că puștiul ăla, Renault, a avut o idee bună, până la urmă, spuse Kevin, cu gura plină de unt de arahide, ceea ce, ar fi vrut el să-i explice mamei, făcea să-i reverbereze cuvintele, ca și când ar fi fost un DJ.

— Țăla din anul întâi care-i face zile fripte fratelui Leon?

— Da. I-a spus în față că nu are de gând să vândă porcăriile astea.

— Credeam că Vigilenții i-au impus chestia asta, spuse Danny ezitant.

— Așa a fost la început, răspunse Kevin, uitându-se triumfător cu coada ochiului la mama lui care, lăsându-se păgubașă, intră în bucătărie. Dar acum este altceva.

Îi trecu prin minte că poate era pe punctul de a spune prea multe, și totuși adăugă:

— Trebuia să-și ia cutiile de ciocolată acu' vreo două zile, fiindcă atunci i s-a terminat misiunea. Dar a continuat să refuze să le ia.

Kevin îl auzea pe Danny molfăind din greu.

— Ce mănânci acolo? Sună delicios.

Danny hohoti din nou ca nebunul.

— Bomboane de ciocolată. Am cumpărat și eu o cutie. Atâta pot să fac și eu pentru draga noastră școală.

Între ei se lăsă deodată o tăcere grea. Kevin urma să devină membru al clubului Vigilenții anul viitor, când intra în anul trei. Bineînțeles că nimeni nu putea fi sigur că așa se va întâmpla, dar băieții îi bătuseră câteva apropouri. Fiind cel mai bun prieten al lui, Danny știa despre asta. Și mai știa și că în jurul clubului Vigilenților plutea un fel de secretoșenie care trebuia păstrată cu orice chip. De obicei, ei doi evitau să vorbească despre Vigilenți, deși Kevin adeseori primea informații chiar din interiorul clubului

despre misiunile lor și celelalte, și de multe ori i le spunea și lui Danny pe bucățele. Nu putea să nu se laude puțin cu asta. Totuși, mereu îi era teamă ca nu cumva Danny să spună ceva despre Vigilenți și altor băieți, absolut din greșeală, și să-l pună într-o situație dificilă. Asta era punctul în care ajunseseră acum cu conversația lor.

— Și ce-o să se întâmple în continuare? întrebă Danny, încă ezitând să-și bage nasul în povestea asta, dar măcinat de curiozitate.

— Nu prea știu, răspunse Kevin sincer. Poate că Vigilenții vor lua poziție. Sau poate că nu le pasă. Dar este un lucru pe care îl știu sigur.

— Ce?

— Că m-am săturat să vând tot felul de chestii. Închipuie-ți, taică-meu a început să-mi spună „băiatul meu, agent de vânzări”.

Danny izbucni din nou în râs. Kevin avea talent de imitator.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, zise Danny. Și mie mi-a ajuns cu rahatul ăsta de vânzare. Cred că într-adevăr puștiul a avut o idee bună.

Kevin aprobă.

— Dă-mi doi bani și nici eu nu mai vând nimic, spuse Danny.

— Ai rest de la o monedă de cinci? întrebă Kevin, în glumă, desigur, dar imaginându-și ce minunat (miii-nuuu-naaaat!) ar fi dacă n-ar mai trebui să vândă niciodată nimic.

Ridică privirile și o văzu pe mama lui apropiindu-se din nou de el, dând din gură și scoțând tot felul de sunete. Cu un oftat, îi închise iar sunetul, așa cum ar fi oprit sonorul televizorului, ca să urmărească numai imaginea.

— Știi ce? întrebă Howie Anderson.

— Ce? răspunse Richy Rondell leneș, visător.

Tocmai se uita la o fată care se apropia. Arăta fantastic de bine. O bluză din tricot mulată pe corp și jeanși cu talia

joasă.

— Cred că băiatul ăla, Renault, are dreptate în legătură cu vânzarea, spuse Howie.

O văzuse și el pe fată cum înainta de-a lungul trotuarului prin fața drogheriei Crane. Dar asta nu-i întrerupsese șirul gândurilor. Astea erau lucruri pe care le făceai automat, să urmărești fetele cu privirea, să le devorezi din ochi, să le violezi din priviri. Continuă:

— Nici eu n-am să mai vând nimic.

Fata se opri să se uite la zierele aranjate pe suportul metalic din fața magazinului. Richy se uită la ea lung, plin de dorință, visător. Deodată realizează ce spusese Howie.

— Zău? întrebă.

Fără să-și ia ochii de la fată – acum era întoarsă cu spatele, așa că Richy se putea delecta cu priveliștea rotunjimilor ei care se profilau prin jeanși rumegă afirmația de adineauri a lui Howie, intuind importanța momentului. Howie Anderson nu era un elev oarecare la Trinity. Era președintele anului întâi, un tip special. Elev eminent și gardian²³ în echipa mare de fotbal a școlii. În plus, se descurca de minune și în ringul de box. În meciurile interne de anul trecut aproape îl făcuse knockout pe monstrul de Carter. La ore, Howie ridica mâna să răspundă chiar și la cele mai grele întrebări. Dar aceeași mână te putea doborî la pământ dacă te puneai cu el. Un intelectual dur, așa îl numise unul dintre profesori cu ceva timp în urmă. Că un nimeni din anul întâi ca Renault nu voia să vândă bomboane de ciocolată, asta nu însemna nimic. Dar să refuze Howie Anderson, asta era ceva într-adevăr.

— Mă deranjează principiul în sine, continuă Howie.

Richy își băgă mâna adânc în buzunar și se atinse fără rușine. Nu rezista să nu facă asta atunci când se înfierbânta, fie din cauza vreunei fete, fie din altă pricină.

— Ce principiu, Howie?

²³ Jucător aflat imediat lângă atacantul central, al cărui rol este de a bloca defensiva adversă.

— Uite ce vreau eu să spun, zise Howie. Ca să putem frecventa cursurile la Trinity noi plătim taxe de școlarizare, nu? Corect! Păi, afurisit să fie, eu nici măcar nu sunt catolic, și la fel o mulțime dintre băieți, dar ei ne vând minciuna asta, cum că Trinity ar fi cel mai bun liceu din zonă care te poate pregăti pentru facultate. În sala de festivități este o vitrină plină cu tot felul de trofee – la dezbateri, la fotbal, la box. Și când colo, ce se întâmplă?

Ei ne transformă în comis-voiajori. Trebuie să ascult tâmpeniile ălea cu religia și chiar să merg la biserică, și pe deasupra trebuie să mai și vând bomboane de ciocolată!

Scuipă; frumosul jet de salivă nimeri o cutie poștală, apoi se scurse pe ea în jos ca o lacrimă.

— Și acum apare bobocul ăsta. Un copil! Și el spune nu. Zice: „Eu n-am de gând să vând bomboane de ciocolată”. Pur și simplu. Super! Un lucru la care eu nu m-am gândit niciodată, pur și simplu să nu mai vând nimic.

Richy privi lung cum fata se îndepărta.

— Mă bag și eu, Howie. Începând din acest moment, nu mai vând nicio ciocolată!

Fata aproape că dispăruse deja, pierzându-se printre ceilalți trecători. Richy continuă:

— Și vrei să declari asta oficial? Vreau să spun, ai de gând să convoci o ședință cu clasa?

Howie reflectă o clipă asupra întrebării:

— Nu, Richy. Acum e vremea să faci ceea ce vrei tu să faci și să-i lași pe ceilalți să facă ce vor ei. Dacă un băiat vrea să participe la vânzare, așa să facă. Iar dacă nu, la fel.

Vocea lui Howie răsona autoritar, de parcă ar fi pronunțat o sentință adresată întregii lumi. Richy îl ascultă cu un fel de respect. Era bucuros că Howie îl accepta pe lângă el, sperând că se va molipsi de calitățile de conducător ale lui Howie. Ochii îi fugiră din nou înspre stradă, căutând o altă fată de care să se bucure.

Mirosul de transpirație umplea aerul. Acesta era parfumul

acru al sălii de sport. Chiar dacă sala era goală, efectul ultimei ore de pregătire fizică rămăsese, duhoarea de transpirație băiețească, de subsuori și picioare. Și putoarea de adidași vechi. Acesta era unul dintre motivele pentru care Archie nu se simțise niciodată atras de sport: nu putea suferi secrețiile corpului omenesc, urina sau transpirația. Iar sportul intensifica transpirația. Nu putea suferi nici măcar să-i vadă pe sportivi, unsuroși, cu sudoarea picurând de pe ei, cu corpurile înmuiate în propriile secreții. Măcar jucătorii de fotbal purtau uniforme, dar boxerii nu purtau decât șorturi. Uite, un tip cum e Carter, cu mușchii ăia umflați, cu valuri de transpirație curgându-i din fiecare por al pielii. Dacă-l mai îmbraci și în șort pentru un meci de box, imaginea este aproape obscenă. Așa că Archie evita sala de gimnastică. Deveniseră legendare în școală motivele pe care le inventa pentru a evita orele de *edfizică*. Dar acum se afla în sala de sport așteptându-l pe Obie. Obie îi lăsase un bilet în dulăpior, în care îi scrisese: „*Vino în sala de sport după ultima oră*”. Lui Obie îi plăceau situații din acestea teatrale. De asemenea, deși știa că lui Archie îi displace profund locul acesta, totuși îi ceruse să vină aici. „Oh, Obie, cât de tare trebuie că mă urăști”, gândi Archie, deloc tulburat de această constatare. Era plăcut să știi că unii te urăsc; asta te ținea în priză. Și pe lângă asta, atunci când îi mai pișcai, cum făcea el tot timpul cu Obie, simțeai că așa se cuvine, nu-ți mai făceai procese de conștiință.

Dar acum începea să se enerveze pe Obie. Pe unde dracu' era? Așezându-se pe unul dintre scaunele din tribune, acolo, în sala de sport pustie, Archie fu cuprins deodată de un neașteptat sentiment de pace. Astfel de momente de liniște deveneau tot mai rare pentru el. Asta din pricina clubului, cu misiunile pe care trebuia să le inventeze, a presiunii constante. Urmau în curând și alte misiuni și toată lumea aștepta să vadă cu ce idei va mai veni Archie. Uneori se simțea gol de tot, nu mai avea nicio idee. Și în plus mai erau și notele lui mici. La literatură

engleză era sigur că va rămâne corigent în semestrul acesta, pur și simplu fiindcă la literatură trebuia în special să citești, iar el nu mai avea cum să petreacă patru sau cinci ore în fiecare seară citind vreo prostie de carte. Oricum, cu Vigilenții pe de o parte și cu îngrijorările sale în legătură cu notele pe de alta, nu-i mai rămăsese deloc vreme și pentru el însuși. Nici măcar pentru fete nu mai găsea timp, nici cât să mai dea târcoale din când în când pe lângă liceul de fete din cealaltă parte a orașului, numit liceul domnișoarei Jérôme, cam pe la ora când se terminau cursurile, să mai admire și el priveliștea îmbietoare și să mai ia vreo fată în mașină, cum făcea de regulă, ca să o conducă acasă. Pe o rută ocolitoare, firește. În schimb, își petrecea fiecare zi ocupându-se de misiuni și de temele pentru acasă, împărțindu-se între atâtea activități și mai primind și bilețele din acestea stupide de la Obie. „Vino în sala de sport...”

În sfârșit, își făcu apariția și Obie. Nu intră în sală pur și simplu, ci puse în scenă un adevărat spectacol până să intre. Întâi trase cu ochiul înăuntru din ușă și adulmecă aerul, comportându-se ca și când ar fi fost un spion care urmează să iasă la vedere, pentru numele Domnului!

— Salut, Obie, aici sunt, spuse Archie sec, cu voce tare.

— Bună, Archie, răspunse Obie, și tocurile din piele ale pantofilor îi păcăniră pe podeaua sălii.

Una dintre regulile școlii era că toată lumea care intra în sala de sport trebuia să poarte pantofi de sport, dar toți ignorau regula asta, cu excepția cazului în care prin preajmă se afla vreunul dintre profesori.

— Ce dorești, Obie? întrebă Archie, atacând problema direct, fără alte discuții preliminare.

Vocea îi era egală și la fel de seacă precum deșertul Sahara. Faptul că venise la întâlnire însemna că fusese curios despre ce era vorba, dar Archie nu voia să exagereze arătându-se prea disperat după compania lui Obie sau prea dornic să afle chestiile pe care acesta voia să i le spună.

— Nu am prea mult timp, spuse Archie. Mă așteaptă lucruri importante.

— Și asta e important, spuse Obie.

Obie avea o figură îngustă, ascuțită și părea în permanență îngrijorat. De asta nici nu putea să fie mai mult decât un valet, un băiat de mingi. Era genul de băiat căruia, după ce cădea la pământ, nu te puteai abține să nu-i mai tragi un șut. Știai foarte bine că se va ridica și va jura să se răzbune, dar nu va avea niciodată îndrăzneala să facă asta și nici nu va ști cum.

— Îți mai amintești de băiatul ăla, Renault? Cel cu misiunea cu ciocolata.

— Ce-i cu el?

— Nici acum n-a început să vândă.

— Și?

— Și! Nu ții minte? Ordinul era să nu vândă nimic timp de zece zile lucrătoare. Dar cele zece zile au trecut și el încă o ține pe nu.

— Și ce-i cu asta?

Asta-l înfură cel mai tare pe Obie, faptul că Archie se străduia totdeauna să nu arate că e impresionat, să rămână mereu calm. Puteai să-i spui și că urmează să se lanseze bomba nucleară și probabil la fel ar fi răspuns: „Și ce-i cu asta?” Asta îl enerva pe Obie mai ales fiindcă bănuia că Archie joacă teatru și că în realitate nu era chiar așa de calm cum se prefăcea că este. Așa că Obie aștepta numai ocazia potrivită ca să afle dacă are dreptate.

— Păi, circulă tot felul de povești prin școală. Mai întâi, o mulțime de băieți cred că în spatele chestiei ăsteia se află Vigilenții și că Renault nu acceptă să vândă bomboanele fiindcă încă nu i-a expirat misiunea. Apoi sunt alții care știu că misiunea s-a încheiat și cred că Renault conduce un fel de revoltă împotriva vânzării. Cică fratele Leon o ia razna de furie în fiecare zi...

— Minunat! zise Archie în sfârșit, ca reacție la ceea ce îi spunea Obie.

— În fiecare dimineață Leon strigă elevii după catalog și în fiecare zi, puștiul ăsta, care e numai un boboc, stă liniștit și răspunde că el nu vrea să vândă afurisitele de bomboane.

— Minunat!

— Ai mai spus asta.

— Continuă, spuse Archie, ignorând nota de sarcasm din vocea lui Obie.

— Ei, am înțeles că vânzarea merge foarte prost. În primul rând că nimeni nu vrea să mai vândă bomboane de ciocolată, și în al doilea rând în multe clase acțiunea asta s-a transformat într-un fel de farsă.

Obie se așează pe scaunul de lângă Archie, făcând o pauză ca să-i dea timp să se gândească la ce îi spusese.

Archie adulmecă aerul și spuse:

— Sala asta de sport pute!

Se prefăcea indiferent la ce îi spusese Obie, dar mintea îi era turată la maximum, punând în cumpănă tot felul de variante.

Obie începu să turuie mai departe:

— Fraierii și lingăii încă bântuie pe străzi, străduindu-se din toate puterile să-și vândă cota de bomboane. La fel și lacheii lui Leon, favoriții lui. De asemenea, băieții care încă mai cred în prostia cu spiritul școlii (aici Obie oftă), în orice caz, se întâmplă foarte multe.

Archie părea preocupat; contempla celălalt capăt al sălii de sport, ca și când acolo s-ar fi petrecut ceva foarte interesant. Obie se uită și el într-acolo – nimic.

— Ei, Archie, tu ce crezi?

— Cum adică, eu ce cred?

— Despre situația asta. Cu Renault. Cu fratele Leon. Cu bomboanele. Cu băieții care încep să se împartă în tabere...

— Vom vedea, vom vedea, spuse Archie. Nu știu dacă ar fi bine ca Vigilenții să se amestece sau nu.

Și Archie căscă. Căscatul acesta prefăcut îl irită pe Obie.

— Ascultă-mă, Archie. Vigilenții sunt deja implicați, fie că

recunoști asta, fie că nu.

— Despre ce vorbești?

— Ascultă, tu ești cel care a început, cerându-i puștiului să refuze să vândă bomboanele. De la asta a pornit totul. Doar că puștiul nu s-a mai oprit. Când i s-a terminat misiunea, trebuia să înceapă să participe la vânzare. Așa că acum ne sfidează clubul. Și mulți băieți știu asta. Suntem implicați în asta, Archie, fie că vrem, fie că nu.

Obie își dădu seama că marcaseră. Văzu o străfulgerare în ochii lui Archie, ca și când s-ar fi uitat la o fereastră goală și pentru o secundă ar fi zărit dincolo de ea o stafie.

— Nimeni nu-i poate sfida pe Vigilenți, Obie...

— Dar asta este ceea ce face Renault.

— ...fără să rămână nepedepsit.

Pe chipul lui Archie apărură din nou expresia aceea visătoare și își răsfrânse buza de jos.

— Uite ce-o să facem! Aranjează ca Renault să vină în fața Vigilenților. Verifică vânzările – obține sume, fapte și cifre.

— Am înțeles, spuse Obie, notându-și în caiet.

Pe cât de mult îl ura pe Archie, pe atât îi plăcea să-l vadă când trecea la acțiune. Obie hotărî să mai toarne puțin gaz peste foc.

— Și mai e un lucru, Archie. Nu i-au promis Vigilenții lui Leon cu mult timp în urmă că-l vor sprijini în acțiunea cu vânzarea bomboanelor?

Obie tocmai înscrisese încă un gol. Archie se întoarse spre el, cu o expresie de surpriză întipărită pe chip, dar își reveni repede.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru Leon. Tu ocupă-te numai de comisioane, Obie.

Dumnezeule, cât îl putea urî Obie pe nemernicul ăsta! Închise caietul cu zgomot și o luă din loc, lăsându-l pe Archie acolo, în atmosfera împuțită a sălii de sport.

DOUĂZECI ȘI DOI

Brian Cochran nu-și putea crede ochilor. Revizui încă o dată totalurile și le verifică a doua oară, ca nu cumva să se fi strecurat vreo greșeală. Încruntându-se și mușcând capătul creionului, se gândi la rezultatele adunării. Vânzările scăzuseră alarmant. De o săptămână încoace, mergeau constant în jos. Iar ieri se înregistrase cea mai dramatică scădere.

Ce va spune fratele Leon? Asta era grija lui cea mai mare. Brian nu putea suferi să fie casier, și asta nu atât fiindcă era o povară, ci mai ales fiindcă funcția aceasta îl punea în contact personal cu fratele Leon. Iar Leon îl băga mereu în sperieți, fiindcă era imprevizibil și plin de toane. Nu era niciodată mulțumit. Se plângea mereu: „La tine șapte arată ca nouă, Cochran”, sau „Ai scris greșit numele lui Sulkey, Cochran; este *Sulkey*, cu *e*”.

În ultimul timp Brian avusese noroc; fratele Leon nu mai verifica totalurile în fiecare zi, aproape ca și când ar fi anticipat că cifrele acelea nu-i aduceau vești prea bune și ar fi evitat să afle exact ce se întâmpla. Astăzi însă era ziua Z. Leon îi spusese lui Brian să-i prezinte totalurile. Acum băiatul aștepta ca profesorul să-și facă apariția. Sigur o să se urce pe pereți când o să vadă cifrele. Brian începu să tremure, chiar tremura de-adevăratelea. Citise că în vremurile de demult solii care aduceau vești proaste erau uciși. Avea sentimentul că fratele Leon era tipul de persoană care dorea cu tot dinadinsul să găsească un țap ispășitor, iar el îi era cel mai la îndemână. Brian oftă, sătul de toate. Era o zi frumoasă de octombrie; își dorea să fie pe

afară, plimbându-se în vechiul Chevy²⁴ pe care i-l cumpărase tatăl său la începutul școlii. Era îndrăgostit de mașina lui. „Eu și Chevy-ul meu”, fredona el pe melodia unui cântec pe care îl auzise la radio.

— Ei, Brian?...

Fratele Leon avea talentul de a se strecura în spatele tău până te pomeneai că e chiar lângă tine. Brian sări în picioare și aproape că luă poziția de drepti. Țsta era efectul îngrozitor pe care îl avea profesorul asupra lui.

— Da, frate Leon.

— Șezi, șezi, spuse Leon și luă și el loc în spatele biroului.

Leon transpira din greu, ca de obicei. Își scosese sacoul negru. Cămașa îi era pătată de transpirație la subsuoară. Un ușor miros de transpirație ajunsese până la nările lui Brian.

— Rezultatele totale sunt proaste, spuse Brian, intrând direct în subiect, nerăbdător să termine odată și să iasă din școală și din biroul acesta, să scape de prezența sufocantă a lui Leon.

În același timp simți un mic fior de triumf. Leon era așa un șobolan, măcar să-l enerveze cu veștile rele.

— Proaste?

— Vânzările au scăzut. Sunt mai mici decât cele de anul trecut. Iar anul trecut norma era jumătate din cât trebuie să vindem în anul acesta.

— Știu, știu, spuse Leon tăios, răsucindu-se pe scaun într-o parte, de parcă Brian n-ar fi fost suficient de important pentru a i se adresa direct. Ești sigur că cifrele tale sunt corecte? Nu ești tocmai strălucit la adunări și scăderi, Cochran.

Brian se făcu roșu de furie. Ar fi vrut să-i arunce foaia de hârtie cu centralizatorul drept în față, dar se abținu. Nimeni nu-l putea sfida pe fratele Leon. Iar Brian Cochran, care nu-și dorea decât să iasă cât mai curând de aici, în niciun caz.

— Am verificat totul de două ori, spuse Brian, cu voce

²⁴ Chevrolet, marcă americană de automobile, produsă de General Motors.

egală.

Liniște.

Sub tălpile lui Brian podeaua vibra. Probabil că membrii clubului de box își făceau antrenamentul în sala de sport, pregătirea fizică sau alte chestii de-ale boxerilor.

— Cochran, ia citește numele băieților care și-au făcut sau au depășit norma.

Brian luă listele în mână. Era o sarcină simplă, fiindcă fratele Leon insista să alcătuiască tot felul de liste speciale, astfel încât dintr-o privire puteai spune cum stătea fiecare elev.

— Sulkey - șaiszeci și două; Maronia - cincizeci și opt; Leblanc - cincizeci și două...

— Mai rar, mai rar, spuse fratele Leon, cu fața întoarsă tot într-o parte. Ia-o din nou de la început și mai rar.

Era aiurea, dar Brian începu din nou, pronunțând numele și mai răspicat și făcând pauze între nume și cifre:

— Sulkey... șaiszeci și două... Maronia... cincizeci și opt... Leblanc... cincizeci și două... Caroni... cincizeci...

Fratele Leon dădea din cap aprobator, ca și când ar fi ascultat o simfonie frumoasă, ca și când prin aer ar fi plutit niște sunete încântătoare.

— Fontaine... cincizeci...

Aici Brian făcu o pauză.

— Aceștia sunt singurii care și-au făcut norma sau au depășit-o, frate Leon.

— Citește-i și pe ceilalți. Sunt mulți elevi care au vândut peste patruzeci de cutii. Citește și numele acelea...

Fața îi era încă întoarsă într-o parte și stătea tolănit pe scaun.

Brian ridică din umeri și continuă, rostind numele ca și când ar fi fost un cântec, cu pauze potrivite între ele, lăsând vocea să-i întârzie asupra numelor și a numerelor, într-o litanie care în liniștea din biroul lui Leon suna straniu. Când termină cu cei care vânduseră peste patruzeci de cutii, continuă cu cei care vânduseră peste treizeci, fără ca

fratele Leon să-l oprească.

— Sullivan... treizeci și trei... Charlton... treizeci și două... Kelly... treizeci și două... Ambrose... treizeci și una...

Din când în când, Brian își ridică privirile și vedea cum fratele Leon dă aprobator din cap, părând a comunica ceva unei persoane nevăzute sau numai lui însuși. Și recitarea continuă de la treizeci până la douăzeci.

Trecând cu privirile mult înainte pe listă, Brian își dădu seama că are o problemă. După ce termina cu cei care vânduseră între douăzeci și treizeci de cutii, apoi între zece și douăzeci, urma o pauză mare. Se întrebă cum va reacționa fratele și la sumele mici încasate. Brian simți că i se face cald, iar vocea începu să i se dogească. Ar fi avut nevoie de puțină apă, nu doar că să-și umezească gâtul uscat, dar și ca să-și relaxeze mușchii gâtului.

— ...Antonelli... cincisprezece... Lombard... treisprezece...

Își dresе glasul, întrerupând ritmul de mai înainte, întrerupând curgerea raportului. Inspiră adânc, apoi continuă:

— Cartier... șase.

Aruncă o privire înspre fratele Leon, dar profesorul nu se mișcase. Măinile împreunate i se odihneau în poală.

— Cartier... a vândut numai șase fiindcă n-a fost la școală. A avut apendicită. A fost internat în spital...

Fratele Leon flutură din mână, un gest care spunea: „Înțeleg, n-are importanță”. Cel puțin, asta își închipui Brian că înseamnă. Și mai însemna gestul acesta și: „Continuă!” Mai era un singur nume pe listă.

— Renault... zero.

Pauză. Nu mai rămăsese niciun nume.

— Renault... zero, spuse fratele Leon în șoaptă, șuierând. Ți dai seama, Cochran? Un băiat de la Trinity care să refuze să vândă bomboane de ciocolată? Știi cumva ce s-a întâmplat, Cochran? De ce au scăzut așa vânzările?

— Nu știu, frate Leon, spuse Brian cu voce slabă.

— Băieții s-au molipsit, Cochran. S-au molipsit de o boală

pe care am putea-o numi apatie. O boală îngrozitoare. Foarte greu de vindecat.

Despre ce vorbea Leon?

— Iar ca să putem găsi un leac, trebuie să-i descoperim întâi cauza. Dar în acest caz, Cochran, cauza este cunoscută. Știm cine este purtătorul bolii.

Brian știa acum la ce face aluzie. Leon își dăduse seama că Renault era cauza, purtătorul bolii. Ca și când i-ar fi citit gândurile, Leon șopti:

— Renault... Renault...

Ca un om de știință scrântit, care plănuiește cine știe ce răzbunare într-un laborator sub pământ, fir-ar să fie!

DOUĂZECI ȘI TREI

— Eu mă retrag din echipă, Jerry.

— De ce, Goob? Credeam că-ți place fotbalul. Și echipa tocmai începe să meargă cum trebuie. Ieri ai prins senzațional de bine.

Se îndreptau spre stația de autobuz. Astăzi era miercuri, iar miercurea nu aveau antrenament. Jerry abia aștepta să ajungă în stație. Văzuse de câteva ori în stație o fată frumoasă, cu părul de culoarea siropului de arțar care îi zâmbise. Într-o zi ajunsese destul de aproape de ea ca să-i poată citi numele scris pe una dintre cărțile de școală pe care le ținea în brațe: Ellen Barrett. La un moment dat, Jerry avea să-și adune curajul și să-i vorbească. „Salut, Ellen!” Sau o să-i dea un telefon. Poate chiar astăzi.

— Hai să alergăm, spuse Goober.

O luară la fugă într-un sprint nebunesc și cam dezlânat. Cărțile îi împiedicau să alerge grațios și fără griji. Dar simplul fapt de a alerga îi ridică lui Goober moralul.

— Chiar vorbești serios că vrei să pleci din echipă? întrebă Jerry, cu o voce mai subțire decât de obicei, gătit de efortul alergării.

— Trebuie să plec, Jerry.

Goober se bucură că vocea lui suna normal, că nu era afectată de alergare.

O cotiră pe Gate Street.

— Dar de ce? întrebă Jerry, lansându-se și el pe Gate Street și alergând brusc mai tare.

Tălpile lor pocneau ritmic pe asfalt.

„Cum să-i explic?” se întrebă Goob.

Jerry i-o luase înainte. Îi aruncă o privire peste umăr, cu fața aprinsă de efort.

— De ce dracu'? Întrebă din nou.

Goober îl ajunse din urmă, accelerând ușor. L-ar fi putut întrece cu mare ușurință.

— Ai auzit ce i s-a întâmplat fratelui Eugene? Întrebă Goober.

— A fost transferat, răspunse Jerry, forțându-se să scoată cuvintele pe gură, așa cum ar fi stors pasta de dinți dintr-un tub.

Era în formă foarte bună fiindcă juca fotbal, dar nu era un bun alergător și nu cunoștea trucuri de alergare.

— Eu am auzit că e în concediu medical, spuse Goober.

— Și nu-i tot aia? răspunse Jerry, inspirând adânc. Hei, să știi că picioarele mă țin încă, dar brațele astea mă omoară.

Avea câte două cărți în fiecare mână.

— Nu te opri.

— Tu nu ești normal cu alergatul, spuse Jerry măgulitor.

Se apropiau de intersecția străzilor Green și Gate. Văzând că Jerry nu prea mai rezistă, Goober încetini ritmul.

— Se spune că fratele Eugene n-a mai intrat niciodată în sala nouăsprezece din ziua aia. Cică e distrus de atunci. Nu poate mânca, nu poate dormi. Din cauza șocului.

— Astea-s bârfe, gâfâi Jerry. Ascultă, Goob, mie parcă-mi iau foc plămânii. Mai am un pic și cad grămadă.

— Cunosc senzația, Jerry. Știu cum o chestie din asta te poate face să te urci pe pereți.

Strigase cuvintele acestea în vânt. Ei doi nu discutaseră niciodată despre distrugerea sălii nouăsprezece, cu toate că Jerry știa că Goober fusese implicat.

— Unii oameni nu pot suferi răutatea, Jerry. Și chestia aia a fost o răutate îndreptată împotriva lui Eugene...

— Dar ce are fratele Eugene de-a face cu faptul că vrei tu să te lași de fotbal? Întrebă Jerry, deja sufocându-se de oboseală, transpirând foarte tare, cu plămânii gata să-i explodeze și cu o durere grozavă în brațe de la greutatea cărților.

Goober puse frână, încetinind, apoi în sfârșit se opri cu

totul. Jerry expiră pe gură și se prăbuși pe marginea gazonului, în fața unei case. Pieptul i se umfla și i se dezumfla, de parcă avea niște foale în el.

Goober se așeză pe bordură cu picioarele îndoite și cu tălpile în rigolă. Privi cu atenție frunzele adunate grămadă dedesubtul tălpilor lui. Încerca să găsească o modalitate de a-i explica lui Jerry legătura dintre fratele Eugene și sala nouăsprezece și faptul că nu mai voia să joace fotbal. Știa că există o legătură, dar era greu de exprimat în cuvinte.

— Uite ce e, Jerry! Ceva e putred în școala noastră. Mai mult decât putred.

Bâjbâi după cuvântul potrivit și îl găsi, dar ezită să-l folosească. Cuvântul acela nu se potrivea cu locul în care se aflau, cu soarele și cu după-amiaza aceasta luminoasă de octombrie. Era un cuvânt ce s-ar potrivit la miezul nopții, un cuvânt ca vaierul vântului.

— Vigilenții? Întrebă Jerry. Se întinsese pe spate pe gazon, privind la cerut albastru și la norii grăbiți de toamnă.

— Da, și ei, în parte, spuse Goober.

Ar fi vrut să nu se fi oprit din alergat.

— E răul, continuă el.

— Cum ai spus?

Era o prostie. Jerry o să creadă că a luat-o razna.

— Nimic, spuse Goober. În orice caz, nu vreau să mai joc fotbal. E o chestie personală, Jerry.

Inspiră adânc, apoi continuă:

— Și nu voi participa nici la concursul de alergare primăvara viitoare.

Rămaseră tăcuți amândoi.

— Ce se întâmplă, Goob? spuse Jerry în sfârșit, cu o voce tulburată, încărcată de neliniște.

— E vorba de ce fac ăștia cu noi, Jerry.

Îi era mai ușor să spună asta câtă vreme nu se uitau unul la celălalt, amândoi privind fix, drept înainte.

— Ce au făcut din mine în noaptea aceea, în sala de clasă. Plângeam ca un copil, un lucru pe care nu credeam

că-l voi mai face în viața mea. Și ce i-au făcut fratelui Eugene, cum i-au distrus sala și l-au distrus și pe el...

— Hei, hei, ia-o mai ușor, Goob.

— Și ce fac și cu tine... povestea cu bomboanele de ciocolată.

— E un joc, Goob. Gândește-te că e o distracție, cum sunt toate jocurile. Lasă-i să se distreze. Iar fratele Eugene probabil că era oricum pe marginea prăpastiei...

— E mai mult decât distracție și joc, Jerry. Ceea ce te face să plângi și face ca un profesor să plece, azvârlindu-l dincolo de marginea prăpastiei, asta nu mai e doar distracție și joc.

Șezură acolo vreme îndelungată, Jerry pe gazon, iar Goober pe bordură. Jerry știa că era prea târziu acum ca să o mai vadă pe fata aceea, pe Ellen Barrett, dar simțea că în momentul acesta Goober are nevoie să-i fie alături. Câțiva băieți de la școala lor trecură pe lângă ei și le strigară ceva. Un autobuz se apropie și se opri lângă ei. Șoferul se enervă când Goober scutură din cap și spuse că ei doi nu urcă.

După o vreme, Goober spuse:

— Jerry, vinde-ți și tu cutiile cu bomboane, bine?

Jerry spuse:

— Atunci joacă și tu fotbal în continuare.

Goober scutură din cap.

— Nu, nu vreau să mai fac nimic pentru Trinity. Nici fotbal, nici alergări, nimic.

Mai rămaseră acolo o vreme, cufundați în tristețe. În cele din urmă, își adunară cărțile, se ridicară în picioare și o luară la pas în liniște către stația de autobuz.

Fata nu mai era acolo.

DOUĂZECI ȘI PATRU

— Ai dat de necaz, spuse fratele Leon.

„Ba tu ai dat de necaz, nu eu”, vru Archie să răspundă, dar nu zise nimic. Nu mai vorbise niciodată cu Leon la telefon până atunci și vocea fără vlagă de la celălalt capăt al firului îl descumpăni.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Archie precaut, deși firește, știa prea bine ce se întâmplase.

— Bomboanele de ciocolată! spuse Leon. Nu se vând. Întreaga acțiune este în pericol.

Răsuflarea lui Leon umplea pauzele dintre cuvinte, de parcă ar fi alergat o distanță foarte mare. Oare începea Leon să se panicheze?

— Cât de rău merge? întrebă Archie, relaxându-se acum, și se opri. Știa el prea bine cât de rău mergea.

— Mai rău de atât nu se poate. A trecut deja prima jumătate din termen. Entuziasmul de la început s-a consumat. S-a pierdut avântul. Jumătate din cutiile de ciocolată încă n-au fost vândute, iar ritmul vânzării a ajuns practic la zero.

Leon își întrerupse relatarea.

— Nu ești prea eficient, Archie.

Archie scutură din cap cu o admirație amestecată cu invidie. Țsta era Leon! Deși ajunsese cu spatele la zid, juca tot în ofensivă. „*Nu prea ești eficient, Archie*”.

— Vreți să spuneți că stăm prost din punct de vedere financiar? întrebă Archie zeflemitor, lansându-și propria ofensivă.

Poate că din întrebarea aceasta Leon trăsese concluzia că Archie nu știa precis ce se întâmplă, dar nu era așa. Dimpotrivă, întrebarea lui se baza pe informațiile pe care le

primise în acea după-amiază de la Brian Cochran.

Cochran îl opri pe Archie pe coridorul de la etajul al doilea și-i făcuse semn cu capul înspre o sală de clasă goală. La început Archie fusese reticent. Băiatul era contabilul lui Leon și probabil lacheul lui. Dar judecând după informațiile pe care i le furniză, Cochran nu era deloc lacheul lui Leon.

— Ascultă, eu cred că Leon are probleme serioase. Și aici nu e vorba numai de bomboanele de ciocolată, Archie.

Lui Archie îi plăcea tonul prea familiar al lui Cochran și faptul că îi spunea pe nume. Dar nu comentă nimic, curios să afle ce avea să-i spună băiatul.

— L-am auzit pe Leon vorbind cu fratele Jacques, care încerca să-l încolțească și tot spunea ceva despre faptul că Leon abuza de împuternicirea pe care o primise. Că supraangajase financiar școala. Asta era exact cuvântul pe care îl folosisese: supraangajament. Și vânzarea bomboanelor de ciocolată cică face parte tot din chestia asta. E vorba despre aproximativ douăzeci de mii de cutii, pe care Leon le-a achitat cu banii jos în avans. N-am auzit chiar tot ce-au vorbit... Am plecat de acolo înainte să-și dea seama că sunt prin preajmă.

— Și tu ce crezi, Cochran? întrebă Archie, deși înțelesese că Leon avea nevoie de cel puțin douăzeci de mii de dolari ca să pună la loc banii școlii.

— Cred că Leon a cumpărat cutiile de ciocolată folosind bani pe care n-avea voie să-i cheltuie. Acum, că vânzările merg prost, el este prins la mijloc. Iar fratele Jacques s-a prins...

— Jacques e isteț, spuse Archie, amintindu-i cum se purtase Jacques după telefonul anonim prin care îi spusese despre cuvântul „mediu”. Își bătuse joc de toți băieții, printre care se afla și Obie.

— Bravo, Cochran! spuse.

Cochran jubilă auzind că-l ridică în slăvi. Simțindu-se încurajat, scoase o foaie de hârtie dintr-o carte pe care o

avea la el.

— la uită-te puțin la asta când ai timp, Archie. Sunt cifrele detaliate în legătură cu vânzarea de anul ăsta și cea de anul trecut. Și toate arată rău. Cred că Leon e pe ducă...

Dar Cochran nu-l cunoștea bine pe Leon. Archie își dădu seama de asta acum, când vocea profesorului începu să vibreze amenințător. Leon nu luase în seamă ironia lui Archie în legătură cu situația financiară a școlii și își reluase ofensiva.

— Credeam că ai ceva influență, Archie. Tu și... prietenii tăi.

— Nu este acțiunea mea, frate Leon.

— Ba da, este acțiunea ta mai mult decât îți dai seama, Archie, spuse Leon oftând, un oftat fals, teatral ca de obicei. Ți-ai făcut numărul la început, Archie, te-ai jucat cu băiatul acela din anul întâi, Renault, așa că ești amestecat și tu aici. Fiindcă acum jocul s-a întors împotriva ta.

Renault... Archie se gândi ce frondă ridicolă era refuzul băiatului de a lua parte la acțiunea de vânzare. Își aminti satisfacția din vocea lui Obie când îi spusese despre comportarea lui Renault, ca și când i-ar fi zis: „Tu urmezi la mutare, Archie dragule!”

De fapt, întotdeauna Archie urma la mutare. Și făcu o mutare chiar acum.

— Doar o secundă, îi spuse el fratelui Leon.

Puse jos receptorul și merse până la bârlogul lui, de unde luă hârtia pe care Cochran o scosese din cartea de istorie a S.U.A. Întorcându-se la telefon, spuse:

— Am și eu niște date despre vânzarea de anul trecut. Știți că atunci abia am reușit să vindem toate cutiile de ciocolată? Băieții s-au săturat să tot vândă diverse lucruri. Anul trecut a trebuit să acordați o mulțime de premii și bonusuri ca să-i convingeți să vândă câte douăzeci și cinci de cutii la un dolar cutia. Iar anul acesta s-au pomenit cu cincizeci de cutii de căciulă, la doi dolari bucata. Asta-i motivul pentru care nu merge vânzarea, nu din cauza nu

știu căror jocuri.

Răsuflarea fratelui Leon răsună în receptor de parcă ar fi fost ceva obscen.

— Archie, spuse el în șoaptă, iar șoaptele lui sunau amenințător, de parcă informațiile pe care voia să le transmită erau prea înfricoșătoare ca să fie rostite cu voce tare. Pe mine nu mă interesează distracțiile și jocurile voastre. Nu-mi pasă dacă de vină este Renault sau clubul vostru cel grozav sau starea economiei. Tot ce știu este că ciocolata nu se vinde, iar eu vreau să se vândă!

— Aveți vreo sugestie cum să facem asta? spuse Archie, încercând din nou să tragă de timp.

Ciudat, știa că Leon se află într-o poziție precară, și totuși întotdeauna exista pericolul de a-l subestima. Leon încă avea în spatele lui autoritatea școlii, pe când Archie avea numai istețimea lui și o mână de băieți care fără el nu reprezentau decât un mare zero fiecare.

— Poate ar trebui să începeți cu Renault, spuse Leon. Cred că ar trebui să-l convingeți să spună „*da*” în loc de „*nu*”. Sunt convins, Archie, că puștiul a devenit un fel de simbol pentru cei care ar vrea să vadă acțiunea aceasta eșuând. Bolnavii prefăcuți, agitatorii,ăștia se adună întotdeauna în jurul câte unui rebel. Renault trebuie să ia parte la acțiune. Iar voi, Vigilenții (da, uite, rostesc numele clubului cu voce tare!), Vigilenții trebuie să puneți umărul serios la acțiunea de vânzare...

— Asta sună ca un ordin, frate Leon.

— Ai rostit cuvântul cel mai potrivit, Archie: *ordin*. Este într-adevăr un ordin.

— Nu înțeleg prea bine ce vreți să spuneți, frate.

— Am să te lămuresc eu, Archie. Dacă vânzarea se duce de râpă, atunci și tu și Vigilenții vă duceți de râpă. Crede-mă!...

Archie ar fi vrut să-i dea o replică. Îl tenta să-i dea de înțeles lui Leon că aflase despre problemele lui financiare, dar nu avu ocazia, fiindcă ticălosul deja închisese telefonul,

iar sunetul tonului îi explodează lui Archie în ureche.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Convocarea arăta ca un bilețel oarecare, cu litere decupate dintr-un ziar sau o revistă: „*VigilenȚil. Ședință DOUĂ Treizec!*”. Biletul era atât de aiurea, cu literele acelea ciudate, încât părea de-a dreptul copilăros și ridicol. Dar această notă de copilărie îi dădea și aerul că nu era un lucru în întregime rațional, ci suna ușor amenințător și batjocoritor în același timp. Și asta era de fapt calitatea aceea specială a clubului VigilenȚii și, desigur, și a lui Archie Costello.

Treizeci de minute mai târziu Jerry se afla în fața VigilenȚilor în încăperea folosită drept depozit. Sala de sport, aflată alături, era ocupată de elevi care făceau fie antrenament pentru baschet, fie pregătire fizică pentru box, iar pereții reverberau ecourile bufniturilor, săriturilor și fluierăturilor, ca o coloană sonoră grotescă. Erau prezenți nouă din cei zece membri ai clubului, inclusiv Carter, care începuse să se cam plictisească de prostia asta cu VigilenȚii, mai ales atunci când din cauza întâlnirilor acestora lipsea de la antrenamentul de box, și Obie, care aștepta ședința aceasta cu plăcere, întrebându-se cum anume va proceda Archie. Archie ședea în spatele mesei de bridge. Masa era acoperită cu o eșarfa purpurie cu auriu, culorile școlii. Exact în mijlocul mesei se afla o cutie de bomboane de ciocolată.

— Renault, spuse Archie cu voce moale.

Instinctiv, Jerry deveni atent, îndreptându-și umerii și sugându-și burta. Îndată după aceasta se simți dezgustat de sine însuși.

— Vrei o bomboană de ciocolată, Renault?

Jerry scutură din cap, oftând. Se gândi cu regret la băieții

care erau afară, pe terenul de fotbal, în bătaia vântului proaspăt, aruncând mingea înapoi și încolo înainte de începerea antrenamentului.

— Sunt bune, spuse Archie, deschizând cutia și scoțând o bomboană de ciocolată.

Îi inhală aroma și o băgă în gură. Mestecă încet, cu grijă, plescăind exagerat din buze. După prima bomboană, urmă a doua. După a doua, urmă a treia. Gura îi era plină de ciocolată acum, iar când înghiți gâtulejul îi făcu valuri.

— Delicioase, spuse. Și costă numai doi dolari cutia, un adevărat chilipir.

Cineva izbucni în râs. Un hohot scurt, ca un lătrat, întrerupt îndată, de parcă acul unui pick-up ar fi fost ridicat brusc de pe un disc.

— Dar tu n-ai de unde să știi cât costă, nu-i așa, Renault?

Jerry ridică din umeri, dar inima începu să-i bată nebunește. Știa dinainte că va urma o discuție lămuritoare. Și asta era exact ceea ce se întâmpla acum.

Archie întinse mâna după încă o bomboană, pe care și-o băgă în gură.

— Câte cutii ai vândut până acum, Renault?

— Niciuna.

— Niciuna?

Archie ridică glasul, până atunci amabil, exprimând surpriză și mirare. Înghiți, scuturând din cap, prefăcându-se perplex. Fără să-și ia o clipă ochii de la Jerry, strigă:

— Hei, Porter, tu câte cutii ai vândut?

— Treizeci și una.

— Treizeci și una?

Acum vocea lui Archie era plină de respect.

— Porter, înseamnă că tu trebuie să fii unul dintre băieții din anul întâi, că aceia sunt harnici și plini de zel, hm?

— Nu, sunt în ultimul an.

— În ultimul? făcu Archie, cu și mai mult respect. Vrei să spui că ești printre cei mai mari din școală și încă mai ai suficientă dispoziție ca să colinzi străzile și să vinzi

bomboane de ciocolată? Minunat, Porter!

Vocea lui era batjocoritoare acum. Sau poate numai părea.

— A mai vândut careva de aici bomboane?

Un cor de cifre umplu aerul din încăpere, de parcă Vigilenții și-ar fi strigat ofertele la o licitație stranie.

— Patruzeci și două!

— Treizeci și trei!

— Douăzeci!

— Nouăsprezece!

— Patruzeci și cinci!

Archie ridică mâna și se făcu liniște. În sala de sport cineva se lovi de perete și trase o înjurătură. Obie se minună încă o dată de modul în care conducea Archie ședințele și de felul în care Vigilenții răspundeau instantaneu la fiecare dintre ideile pe care le servea. Porter nu vânduse nici zece cutii, dacă într-adevăr vânduse vreuna. Obie însuși vânduse numai șaisprezece, dar strigase patruzeci și cinci.

— Iar tu, Renault, care ești de-abia în anul întâi, care ar trebui să fii pătruns de spiritul școlii, al liceului Trinity, n-ai vândut niciuna? Zero? Nimic?

Mâna lui Archie se întinse după încă o bomboană de ciocolată. Chiar îi plăceau. Nu erau la fel de bune ca ciocolata Hershey cu alune, dar erau un înlocuitor acceptabil.

— Exact, spuse Jerry cu voce scăzută, o voce mititică, așa cum se înfățișează o imagine atunci când privești prin celălalt capăt al unui telescop.

— Te deranjează dacă te întreb de ce?

Jerry chibzui bine. Ce ar fi fost mai bine să facă? Să-i ia prin învăluire sau să dea un răspuns direct? Dar nu era deloc sigur dacă un răspuns direct ar fi avut vreo noimă, mai ales într-o încăpere plină de străini.

— E o chestie personală, spuse în cele din urmă, simțindu-se ca un ratat, conștient că nu avea cum să-i facă

să înțeleagă.

Totul îi mersese din plin până atunci. Fotbalul, școala, fata care îi zâmbise în stația de autobuz. Ajunsese până aproape de ea și îi văzuse numele scris pe manuale: Ellen Barrett. Fata îi zâmbise în două zile la rând, dar el era prea timid ca să-i vorbească. Căutase însă în cartea de telefon toate persoanele cu numele Barrett. Erau cinci de toate. Astăzi avea de gând să sune și să o găsească. Avea impresia că la telefon va fi în stare să-i vorbească. Acum însă, dintr-un motiv oarecare, avea sentimentul că nu va putea niciodată nici să i se adreseze fetei, nici să mai joace fotbal. Era o senzație tâmpită, dar nu reușea să scape de ea.

Archie își linse degetele, unul câte unul, lăsând răspunsul lui Jerry suspendat în aer. Era atâta liniște, că se auzi limpede cum unui băiat îi ghiorțăia stomacul.

— Renault, spuse Archie pe un ton prietenos, de conversație obișnuită. Am să-ți spun ceva. Aici, în clubul nostru, nimic nu este personal. Aici nu există secrete, înțelegi tu?

Își supse și degetul mare, ultimul, apoi spuse:

— Hei, Johnson!

— Aici! răspunse o voce din spatele lui Jerry.

— De câte ori te masturbezi pe zi?

— De două ori, răspunse Johnson iute.

— Ai văzut? întrebă Archie. Nu există secrete aici, Renault. Nimic nu e personal. Nu în clubul Vigilenților.

Jerry făcuse un duș dimineață înainte de a porni spre școală, dar acum simți în nări mirosul propriei lui transpirații.

— Haide, spuse Archie, ca un bun prieten, încercând să-l tragă de limbă. Poți să ne spui și nouă.

Carter pufni, exasperat. Începea să-și piardă răbdarea din cauza jocului acestuia de-a șoarecele și pisica. De doi ani ședea aici și-l urmărea pe Archie desfășurându-și jocurile tâmpite în fața băieților și dându-se rotund, de

parcă el ar fi condus tot spectacolul. În realitate toată răspunderea pentru misiunile clubului cădea pe umerii lui Carter. În calitatea lui de președinte, el era cel care trebuia să păstreze disciplina printre ceilalți băieți și să le întrețină entuziasmul, așa încât aceștia să fie gata să pună în practică misiunile închipuite de Archie. Nici Carter nu se dădea în vânt după acțiunea cu ciocolata; era însă un lucru în legătură cu care Vigilenții nu aveau ce face. Lucrul ăsta avea de-a face cu fratele Leon, iar în Leon nu avea încredere absolut deloc. Acum se uita la băiatul ăsta, la Renault, care arăta ca și când ar fi fost gata-gata să leșine de spaimă, cu fața aia palidă și cu ochii holbați de groază, și la Archie care se juca pur și simplu cu el ca să se distreze. Dumnezeuule! Carter nu putea suferi rahaturile astea psihologice. Lui îi plăcea boxul; acolo totul se desfășura la lumina zilei – loviturile prin surprindere, croșeurile, loviturile laterale cu brațul ușor îndoit, o mânășă în stomac.

— Bun, Renault, acum jocul s-a sfârșit! spuse Archie.

Orice bunăvoință îi dispăruse din glas. Nu mai avea ciocolată în gură.

— Spune-ne, de ce nu vrei să vinzi bomboanele de ciocolată?

— Pentru că nu vreau, răspunse Jerry, tot în doi peri.

Fiindcă într-adevăr, ce altceva putea face?

— Nu vrei? întrebă Archie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Jerry dădu din cap a aprobare. Mai câștiga puțin timp.

— Ascultă aici, Obie!

— Da, răspunse Obie iritat.

De ce trebuia Archie să se ia de el de fiecare dată? Ce dracu' mai voia de la el de data asta?

— Tu vrei să vii la școală în fiecare zi, Obie?

— La naiba, nu! răspunse Obie, intuind ce dorește Archie și făcându-i jocul, dar cu nemulțumire, simțindu-se ca un lacheu sau ca și când Archie ar fi fost un ventriloc, iar el,

Obie, o păpușă în mâinile lui.

— Și totuși vii la școală, nu?

— La naiba, da!

Răspunsul lui fu primit cu râsete, iar Obie își îngădui să zâmbească și el. Dar o privire scurtă a lui Archie îi șterse zâmbetul de pe chip. Archie era foarte serios; își dădea seama după cum strângea din gură, după cum i se îngustaseră buzele și după felul în care ochii îi scăpărau ca firmele luminoase din tuburi de neon.

— Vezi? spuse Archie, întorcându-se iar înspre Renault. Cu toții trebuie să facem lucruri în lumea asta pe care nu dorim să le facem.

Jerry simți un val de tristețe acoperindu-l, de parcă i-ar fi murit cineva. Exact așa se simțise în cimitir în ziua în care o îngropaseră pe mama lui. Și nu avea ce face ca să-i treacă.

— Bine, Renault, spuse Archie, și glasul îi sună imperativ.

Simțea tensiunea sporind în încăpere. Obie își opri răsuflarea. Și acum, în stilul lui Archie!

— Iată care este sarcina ta. Măine, la strigarea catalogului, vei lua cutiile cu bomboane. Și vei spune: „Da, frate Leon, accept să vând bomboanele”.

Stupefiat, Jerry exclamă:

— Cum?

— Ai probleme cu auzul, Renault?

Și, întorcându-se, spuse:

— Ascultă, McGrath, tu ai auzit ce am spus?

— La naiba, da!

— Și ce anume am spus?

— I-ai spus puștiului că trebuie să înceapă să vândă bomboane de ciocolată.

Archie își îndreptă din nou atenția asupra lui Jerry.

— De data asta ai scăpat ușor. Ai încălcat ordinul clubului; pentru asta ar trebui să fii pedepsit. Deși Vigilenții nu sunt adepții violenței, am considerat că trebuie să adoptăm un cod de pedepse. Pedepsa este de obicei mai greu de îndeplinit decât misiunea în sine. Dar o să te lăsăm

să scapi ieftin, Renault. Tot ce te rugăm noi este ca mâine să accepți bomboanele de ciocolată. Și să le vinzi.

„Extraordinar!” gândi Obie neîncrezător. „Marele Archie Costello dă semne de slăbiciune!” Acel „te rugăm” îl dădea de gol. Poate că îi scăpase, dar sunase ca și când s-ar fi târguit cu puștiul ăsta, îl *ruga*, fir-ar să fie! „Aha, te-am prins, Archie, ticălosule!” Obie nu mai repurtase niciodată o victorie atât de dulce. Nu cutia neagră, nici fratele Leon și nici măcar propria sa deșteptăciune, ci afurisitul de boboc, un slăbănog, ăsta îi va veni de hac lui Archie în cele din urmă! Fiindcă Obie era sigur de un lucru, de parcă ar fi fost o lege a naturii, cum e gravitația, și anume era sigur că Renault nu avea de gând să vândă nicio ciocolată. Își dădea seama de asta numai privindu-l cum stătea acolo speriat, gata să facă în pantaloni, dar nu dădea înapoi. În vreme ce Archie îl ruga să vândă bomboanele de ciocolată. Îl ruga!

— Liber, toată lumea! strigă Archie.

Pe Carter această încheiere bruscă a ședinței îl luă prin surprindere. Lovi cu ciocănelul atât de tare, încât cutia pe care o folosea pe post de birou aproape se crăpă. Avea impresia că pierduse un amănunt undeva, că pierduse tocmai momentul crucial. Archie și subtilitățile lui de rahat! Băiețelul acela, Renault, n-avea nevoie decât de un pumn zdravăn în bărbie și altul în burtă. Asta l-ar fi făcut în mod sigur să vândă bomboanele. Dar Archie venise cu tâmpeniile lui cu „să nu recurgem la violență”! În orice caz, ședința se terminase, iar Carter avea chef de un antrenament ca lumea cu mânușile de box, un antrenament din ăla până la transpirație la sacul mare.

Izbi cu ciocănelul încă o dată.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

— Alo.

Mintea i se goli.

— Alo?

Oare ea era? Trebuia să fie ea, fiindcă ăsta era numărul ultimului Barret din cartea de telefon, iar vocea aceea proaspătă și atrăgătoare era exact genul de voce care i s-ar fi potrivit fetei frumoase pe care o văzuse în stație.

— Alo, reuși să îngaime, dar în locul vocii lui, din gâtlej îi ieși un fel de croncănit.

— Danny, tu ești?

Imediat fu gelos până la nebunie pe acel Danny, oricine ar fi fost el.

— Nu, croncăni Jerry din nou, nefericit.

— Atunci cine e? Întrebă ea cu un glas în care se ghicea iritarea.

— Tu ești Ellen? Ellen Barrett?

Numele ei rostit de gura lui suna ciudat. Nu-l mai rostise niciodată cu voce tare, dar îl spusese în șoaptă, încetișor, de o mie de ori.

Liniște.

— Ascultă, începu el, și inima i se zbătea în piept cu disperare. Ascultă, tu nu știi cine sunt, dar te tot văd în fiecare zi...

— Ești vreun pervers? Întrebă ea, deloc înspăimântată, ci cumva curioasă, cu un fel de bunăvoință, ca și când ar fi spus: „Mamă, ia te uită, am prins un pervers la telefon”.

— Nu. Sunt tipul din stația de autobuz.

— Ce tip? Ce stație?

Vocea ei își pierduse afectarea. Acum părea să zică: „la s-auzim!”

Jerry ar fi vrut să-i spună: „Mi-ai zâmbit și ieri. Și alaltăieri, și săptămâna trecută. Și te iubesc”. Dar nu putu. Deodată își dădu seama cât de inutilă și de ridicolă era situația aceasta. Ca băiat, nu te apuci să-i dai telefon unei fete și să te prezinți în felul acesta numai pentru că ți-a zâmbit de câteva ori. Probabil că zâmbea la o sută de băieți în fiecare zi.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, spuse.

— Ești sigur că nu ești Danny? Vrei să-mi joci o festă, Danny? Ascultă aici, Danny, m-am cam săturat de tine și de rahaturile tale...

Jerry închise telefonul. Nu mai voia să audă nimic. Cuvântul „rahaturi”, care acum îi răsună în minte ca un ecou, îi năruise orice iluzii în legătură cu ea. Era ca și când ar fi întâlnit o fată foarte frumoasă, iar când ea ar fi zâmbit, ar fi observat că avea dinții stricați. Dar inima continua să-i bată nebunește.

„Ești vreun pervers?” „Poate că sunt”. Nu un pervers sexual, ci de alt fel. Oare faptul că refuza să vândă bomboanele de ciocolată nu era o formă de perversiune? Nu era o nebunie să faci așa ceva, în special după avertismentul de seara trecută dat de Archie Costello și de Vigilenți? Și cu toate acestea, în dimineața asta rămăsese pe poziții și îi trântise fratelui Leon din nou un „Nu” rostit pe un ton impasibil, sigur. Pentru prima oară cuvântul acesta îi dădu o stare de exaltare, îi ridică moralul.

În timp ce acest ultim „Nu” încă îi răsună în urechi, Jerry se așteptase ca școala să se prăbușească sau să se întâmple altceva dramatic. Dar nimic! Îl văzuse pe Goober clătinând din cap a îngrijorare. Dar Goober nu avea habar despre acest sentiment nou, despre senzația că-și dăduse foc la valiză și că, pentru prima oară în viața lui, nu-i păsa. Când ajunsese acasă, încă mai plutea de fericire. Dacă n-ar fi fost în starea aceea, n-ar fi avut curajul să sune toate familiile cu numele Barrett și să-i vorbească fetei. Evident, totul ieșise pe dos, dar reușise să o sune, făcuse ceva,

scăpase din rutina zilelor și nopților.

Intră în bucătărie, cu o poftă bruscă de înghețată. Puse niște înghețată din congelator pe o farfurie.

— Numele meu este Jerry Renault și nu am să vând bomboane de ciocolată, spuse cu voce tare, în apartamentul gol.

Cuvintele acestea, ca și vocea lui, rezonară, puternice și nobile.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Bineînțeles, n-ar fi trebuit să-l aleagă pe Frankie Rollo pentru o misiune. Rollo era elev în anul trei, dar era un insolent și creă tot timpul numai probleme. Era genul de persoană care nu participă la nimic. Refuza să ia parte la activități sportive sau la alte activități extrașcolare, atât de importante din perspectiva liceului Trinity. Nu deschidea decât rareori câte o carte și nu-și făcea niciodată temele, dar reușea să se descurce fiindcă poseda o inteligență nativă și era șmecher. Cel mai mare talent al lui era la copiat. În plus, era și foarte norocos. În împrejurări obișnuite, era genul de băiat căruia Archie i-ar fi dat cu plăcere misiuni numai pentru a-l vedea străduindu-se și nereușind să le îndeplinească. Toate așa-numitele persoane dure se înmuiau ca gelatina când dădeau piept cu Archie și cu Vigilenții. Stând în picioare neliniștiți, în debaraua aceea, disprețul și lăudăroșenia lor se evaporau rapid. Ceea ce nu era cazul cu Frankie Rollo. El era relaxat, detașat, deloc intimidat.

— Cum te cheamă? Întrebă Archie.

— Las-o baltă, Archie, replică Rollo, zâmbind la auzul tâmpeniei ăsteia. Doar știi cum mă cheamă.

Era o liniște îngrozitoare. Dar înainte de a se lăsa liniștea, de undeva din încăpere se auzise cum cuiva i se tăia respirația de surpriză. Archie era atent să-și păstreze expresia impasibilă pe chip, nedorind să trădeze nicio emoție. Dar pe dinăuntru fusese cam zguduit. Nimeni nu reacționase în acest fel până atunci. Nimeni niciodată nu-l sfidase pe Archie și nu contestase vreo misiune.

— Să nu ne luăm nasul la purtare, Rollo! mârâi Carter. Spune-ți numele!

Pauză. Archie înjură în gând. Era enervant când Carter trebuia să intervină astfel, de parcă îi sărea în ajutor. În mod normal, Archie conducea şedinţele cum îl tăia pe el capul, nu după cheful altora.

Rollo ridică din umeri.

— Mă cheamă Frankie Rollo, rosti monoton.

— Te crezi mare sculă, nu? întrebă Archie.

Rollo nu răspunse, dar zâmbetul afectat de pe chipul lui constituia un răspuns elocvent.

— Mare sculă, repetă Archie, savurând cuvântul, dar oprindu-se îndată după aceea ca să câştige timp, să-şi reaşeze gândurile, ştiind că va trebui să improvizeze, astfel încât nenorocitul ăsta insolent să devină una dintre victimele lui.

— Tu ai zis-o, nu eu, spuse Rollo plin de sine.

— Nouă ne plac cei care se cred mari scule, replică Archie. De fapt, asta e specialitatea noastră: luăm câte unul care se crede mare sculă şi facem din el o sculă mai mică.

— Mai lasă tâmpeniile, Archie, bine? spuse Rollo. Nu impresionezi pe nimeni.

Din nou se aşternu liniştea aceea teribilă, ca o undă de şoc, încremenind întreaga încăpere, ca o lovitură invizibilă. Chiar şi Obie, care abia aşteptase ziua în care o potenţială victimă îl va sfida pe marele Archie Costello, clipi neîncrezător.

— Ce ai spus? zise Archie, silabisind fiecare cuvânt şi scuipându-i-l în faţă lui Rollo.

— Ascultaţi, băieţi, spuse Rollo, întorcându-se în cealaltă parte şi adresându-se întregii adunări. Eu nu sunt unul dintre puştii ăia sperioşi care face în pantaloni fiindcă Vigilenţii cei mari şi răi l-au chemat la o şedinţă. La dracu', băieţi, n-aţi reuşit nici măcar să speriaţi un amărât de boboc să vândă afurisele ălea de bomboane...

— Fii atent aici, Rollo, începu Archie.

Dar nu avu prilejul să-şi termine propoziţia, căci Carter sări în picioare. Aştepta un moment ca acesta de luni de

zile. Îl mâncau palmele de fiecare dată când se afla în debaraua asta. Voia acțiune, nu să stea aici săptămână după săptămână și să se uite la Archie cum se joacă de-a șoarecele și pisica cu câte un băiat.

— De-ajuns, Rollo, spuse Carter.

În timp ce vorbea, mâna lui se întinse brusc și îl izbi pe Rollo în falcă. Capul lui Rollo trosni – trosni ca atunci când îți pocnești încheieturile degetelor – și băiatul răzni de durere. În timp ce Rollo își ridică mâinile înspre față, un gest defensiv tardiv, pumnul lui Carter i se înfundă în abdomen. Rollo gemu și icni ca și când ar fi vomitat, apoi se îndoi în două, înecându-se, parcă nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă, răsuflând cu greu. Fu împins din spate și căzu la pământ, tușind și scuipând, târându-se în patru labe.

Un sunet înfundat de aprobare se ridică dinspre Vigilenți. În sfârșit, aveau parte de acțiune, acțiune fizică, ceva ce puteai vedea cu ochii tăi.

— Scoateți-l afară de aici! spuse Carter.

Rollo fu ridicat de doi membri ai clubului și fu pe jumătate târât, pe jumătate purtat pe brațe înspre ușă. Archie urmărise consternat rapida acțiune de demolare a lui Rollo. Era de-a dreptul indignat de felul în care Carter trecuse rapid la comandă și de faptul că ceilalți îi aprobaseră acțiunea. Episodul acesta îl pusese pe Archie într-o situație dezavantajoasă pentru prima oară de când îndeplinea funcția de distribuitor al misiunilor, fiindcă scopul lui Rollo ar fi trebuit să fie doar de a încălzi atmosfera, era un mic amuzament pus la cale de Obie pentru a înviora puțin lucrurile. Subiectul principal al ședinței trebuia să fie discutarea problemei cu Renault și a ceea ce se putea face în legătură cu încăpățânatul acela de boboc care nu voia să intre în rânduri.

Carter ceru să se facă liniște, lovind cu ciocănașul în tăblia mesei. În tăcerea care se lăsă, auziră cum Rollo era azvârlit afară, pe podeaua sălii de sport, și apoi cum băiatul vomită, scoțând un sunet ca atunci când tragi apa la veceu.

— Liniște acum! ordonă Carter, de parcă i-ar fi strigat lui Rollo să nu mai vomite.

Apoi se întoarse spre Archie și-i spuse:

— Șezi!

Archie observă tonul imperativ din vocea lui Carter. Pentru o clipă, fu tentat să-i țină piept, dar își dădu seama că Vigilenții aprobă acțiunea lui Carter împotriva lui Rollo. Nu era așadar momentul pentru o discuție lămuritoare cu Carter, ci deocamdată trebuia să acționeze calm, calm de tot. Așadar luă loc.

— A sosit momentul adevărului, Archie, spuse Carter. Și am să-ți spun ce am înțeles eu. Spune-mi dacă greșesc. Când un nemernic patentat cum e Rollo vine aici și ne sfidează pe noi, Vigilenții, înseamnă că ceva merge rău, dar rău de tot. Nu ne putem permite să-i lăsăm pe unii ca Rollo să creadă că se pot juca cu noi, fiindcă imediat ar merge vorba prin școală, iar clubul Vigilenților s-ar duce de râpă.

Carter făcu o scurtă pauză, cât să-i lase să-și imagineze cum ar fi dacă s-ar destrăma clubul Vigilenților.

— Acum, eu zic că lucrurile nu merg bine. Și am să-ți spun și ce anume e în neregulă. Noi suntem în neregulă!

Cuvintele lui fură întâmpinate cu o expresie de surpriză.

— Cum adică noi suntem în neregulă? exclamă Obie, mereu nedumerit.

— În primul rând fiindcă am permis ca numele clubului să fie legat de nenorocita de vânzare a bomboanelor de ciocolată. De parcă noi am fi organizat acțiunea asta sau așa ceva. În al doilea rând, cum a spus Rollo, l-am lăsat pe puștiul ăla cu caș la gură să-și bată joc de noi.

Se întoarse spre Archie.

— Nu-i așa, Archie?

Întrebarea lui era plină de răutate. Archie nu spuse nimic. Se pomenise deodată într-o încăpere plină de străini, așa că hotărî să nu facă absolut nimic. Când nu ești sigur de ceva, aplică tactica expectativei. Încearcă să găsești o breșă. Ar fi fost ridicol să înceapă să se contrazică cu Carter, de bună

seamă. Într-adevăr, deja mersese vorba prin toată școala că Renault refuza să vândă bomboanele de ciocolată sfidându-i pe față pe Vigilenți. Asta era motivul pentru care se și întruniseră aici în după-amiaza aceasta.

— Obie, ia arată-ne ce ai găsit în dimineața asta la avizier, spuse Carter.

Plin de zel, Obie se execută. Se aplecă sub scaunul pe care ședea și scoase de acolo un afiș îndoit în două. Desfășurat, afișul era cam de dimensiunile unei ferestre obișnuite de bucătărie. Obie îl ținu ridicat ca să-l vadă toți. Pe afiș, cu litere stacojii, mângălite, se putea citi:

LA NAIBA CU BOMBOANELE DE CIOCOLATĂ
ȘI
LA NAIBA CU VIGILENȚII

— Am văzut afișul fiindcă am întârziat la mate, explică Obie. Era pe avizierul de pe coridorul principal.

— Crezi că l-a văzut multă lume? întrebă Carter.

— Nu. Trecusem în goană pe lângă avizier cu un minut mai înainte înspre dulăpiorul meu să-mi iau cartea de mate, și afișul nu era acolo. Probabil că nu l-a văzut aproape nimeni.

— Și crezi că Renault l-a pus? întrebă cineva.

— Nu, fornăi Carter. Renault n-are nevoie să pună afișe prin școală. El ne tot trimite la naiba și pe noi, Vigilenții, și bomboanele de ciocolată de săptămâni în șir. Dar asta ne arată ce se întâmplă în școală. Se întind bârfele. Dacă Renault ne sfidează, iar noi nu luăm nicio măsură, vor încerca și alții să facă la fel.

În sfârșit, se întoarse spre Archie.

— Archie, tu ești într-adevăr eminența cenușie a clubului. Dar tot tu ne-ai și băgat în porcăria asta. Ce facem mai departe?

— Tragi semnalul de alarmă degeaba, spuse Archie, cu glas liniștit ca de obicei.

Știa ce are de făcut. Trebuia să-și recâștige poziția de mai înainte, ștergându-le din minte Vigilenților sfidarea lui Rollo și dovedindu-le că el, Archie Costello, încă ținea cârma în mâinile lui. Trebuia să le arate că era în stare să rezolve și problema cu Renault, și pe cea cu bomboanele de ciocolată. Și că era pregătit pentru asta. Cât timp Carter își rostise discursul, iar Obie agitase afișul în fața celorlalți, mintea lui Archie funcționase la viteză maximă, cumpănind și încercând variante. Oricum, mintea lui funcționa mult mai bine în condiții de stres.

— În primul rând, nu putem să ne apucăm să batem jumătate dintre băieții din școală. Asta-i motivul pentru care de obicei mă abțin să implic orice formă de violență în misiunile noastre. Dacă am începe să-i ciomăgim pe ceilalți, profii ne-ar desființa clubul pe dată, iar băieții ar începe să ne saboteze cum scrie la carte.

Observând că Carter se încruntă, Archie se hotărî să-i arunce și lui un os de ros, căci Carter conducea încă ședințele, iar în calitate de președinte al Vigilenților putea deveni un adversar de temut.

— Bine, Carter, am să admit că te-ai descurcat de minune și că Rollo și-a cerut-o, însă nimeni n-are treabă cu Rollo aici. Poate borî până-n ziua de apoi și nimănui n-o să-i pese. Dar Rollo este o excepție.

— Ba nu, Rollo este un exemplu, spuse Carter. Numai să audă ceilalți băieți ce-a pățit și n-o să mai avem probleme, n-o să mai facă pe deștepții și n-o să se apuce să mai pună afișe prin școală.

Anticipând că discuția aceasta nu-i va duce nicăieri, Archie schimbă subiectul.

— Da, dar asta nu va ajuta la vânzarea bomboanelor de ciocolată, Carter, zise el. Ai spus chiar tu că băieții au făcut o legătură între Vigilenți și vânzarea bomboanelor. Atunci soluția este simplă. Să terminăm cât mai repede posibil nebunia asta cu vânzarea. Hai să vindem bomboanele de ciocolată! Renault pare acum un fel de haiduc fiindcă nu

vrea să vândă bomboanele, dar ce figură va face atunci când toți ceilalți băieți din școală vor vinde, numai el nu?

Dinspre membrii clubului se auziră murmure de aprobare, dar Carter nu părea convins.

— Și cum o să determinăm noi pe toată lumea din școală să participe la vânzare, Archie?

Archie lăsă să-i scape un hohot de râs liniștit, încrezător, dar își strânse pumnii ca să-și ascundă palmele umede.

— Simplu, Carter. Toate schemele și planurile sunt frumoase tocmai prin simplitatea lor.

Băieții așteptară, fermecați ca totdeauna când Archie începea să alcătuiască planuri și să stabilească sarcini.

— Vom face ca acțiunea de vânzare a bomboanelor să devină foarte populară. O vom prezenta ca pe o chestie faină. Vom da sfoară-n țară, ne vom organiza. Îi vom atrage de partea noastră pe șefii claselor, pe responsabilii de sală, pe membrii consiliului elevilor, pe toți cei care au influență. Acum ori niciodată, pentru bătrâna noastră Trinity! Toată lumea vinde!

— Dar nu toată lumea va vrea să vândă cincizeci de cutii, Archie, spuse Obie, enervat fiindcă nu se știe cum, Archie trecuse din nou la comandă, iar acum toți se uitau în gura lui.

— O să vrea, Obie, prezise Archie, o să vrea. Fă ce vrei și cum vrei tu, așa se spune, Obie, fă ce vrei tu. Noi îi vom convinge pe toți că ceea ce vor ei să facă este să vândă bomboane de ciocolată. Iar Vigilenții vor ieși în față ca de obicei. Școala o să ne iubească pentru asta, pentru că îi vom scăpa de bomboanele de ciocolată. Pentru Leon și pentru ceilalți frați va fi clar că noi facem regulile aici. De ce altceva credeți că m-am angajat să-l sprijin pe Leon încă de la început?

Vocea lui Archie era blândă și le dădea încredere; era vechea lui blândețe, amprenta de neconfundat a lui Archie când era pe cai mari și toate îi mergeau din plin. Cu toții îl admiraseră pe Carter când își folosisese forța pumnilor pentru

a-l demola pe Rollo, dar se simțeau mult mai în siguranță atunci când Archie ținea frâiele în mâini, căci Archie reușea să le facă surpriză peste surpriză.

— Și cum rămâne cu Renault? întrebă Carter.

— Nu-ți face griji în privința lui Renault.

— Ba îmi fac, să știi, spuse Carter sarcastic. Din cauza lui noi părem fraierii școlii.

— Problema cu Renault se va rezolva de la sine, spuse Archie.

Oare Carter și ceilalți nu-și dădeau seama de asta? Atât de puțin știau ei despre firea oamenilor și despre felul în care evoluau lucrurile în general?

— Carter, am să spun doar atâta: înainte de încheierea vânzării, Renault va dori din toată inima să-și fi vândut și el cutiile de ciocolată. Iar restul școlii se va bucura că nu a făcut-o.

— Bine, spuse Carter, lovind cu ciocănelul.

Când nu era sigur de sine însuși, întotdeauna izbea cu ciocănelul, de parcă acesta ar fi fost o prelungire a pumnului său. Însă, simțind că Archie îl exclude și că repurtase un fel de victorie împotriva lui, Carter adăugă:

— Ascultă Archie, dacă povestea asta se întoarce împotriva noastră, dacă vânzarea nu funcționează, atunci tu ți-ai dat singur foc la valiză, înțelegi? Vei fi terminat fără ca pentru asta să mai fie nevoie de cutia neagră.

Sângele care îi urcă lui Archie brusc în obraji îi furnica pielea, iar în tâmplă pulsul îi bătea înnebunitor. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată în felul acesta, și în orice caz nu de față cu alții. Făcu eforturi să rămână calm și să-și păstreze zâmbetul întipărit pe buze ca o etichetă pe o sticlă, ascunzându-și jena că a fost umilit.

— Ar fi bine să ai dreptate, Archie, spuse Carter. Din punctul meu de vedere, până la vânzarea ultimei cutii de ciocolată, te afli în perioada de probă.

Aceasta era umilința supremă. Perioadă de probă!

Archie își păstră zâmbetul pe față până ce simți că obraji

îi erau gata-gata să-i plesnească.

DOUĂZECI ȘI OPT

Îi dădu mingea lui Guilmet, trimițându-i-o printre picioare drept în burtă, apoi rămase pe loc, așteptând ca linia de atac să fie străpunsă de Carter. Pentru această schemă de atac, Jerry trebuia să-l izbească pe Carter foarte jos și să-l doboare la pământ, o sarcină care lui Jerry nu-i plăcea deloc, căci Carter cântărea cu cel puțin douăzeci și trei de kilograme mai mult decât el. Åsta era și motivul pentru care antrenorul îl folosea pe Carter, ca să țină piept echipei bobocilor. Antrenorul le spunea mereu: „Nu contează cât ești de masiv, ci ce faci cu corpul tău”. Acum Jerry aștepta ca masivul Carter să iasă la iveală din jungla de corpuri care se agitau drept în fața lui, în timp ce Guilmet reuși să scape de adversarul care îl placase. Și deodată iată-l pe Carter, apărând ca un marfar dezlănțuit, imposibil de controlat, repezindu-se înainte cu sălbăticie, încercând să o cârmească spre Guilmet, dar era deja prea târziu, prea târziu. Jerry făcuse deja un salt înspre el, jos, având ca țintă zona vulnerabilă a genunchilor, cea pe care i-o indicase antrenorul. Carter și Jerry se izbiră unul de celălalt ca într-un accident între două autovehicule. Jerry văzu culori învârtindu-se în jurul lui, ca la parada de patru iulie, doar că era o după-amiază de octombrie, apoi simți că se lovește de pământ, cu brațele și picioarele în toate direcțiile, amestecate cu brațele și picioarele lui Carter. Coliziunea – contactul acesta direct foarte cinstit din fotbalul american – are ceva însuflețitor în ea. Poate nu e la fel de frumoasă ca o pasă completă sau ca o fentă cu care îți derutezi adversarii, dar e totuși frumoasă, bărbătească, te face să te simți mândru de tine.

Mirosul bun, umed, de iarbă, de pământ, îi pătrunse lui

Jerry repede în nări. Lăasă acest sentiment dulce să-l poarte pe valurile lui, cu conștiința că-și îndeplinisese misiunea: să-l doboare pe Carter. Privi în sus și-l văzu pe Carter ridicându-se, cu mirarea întipărită pe chip, scuturând din cap. Ridicându-se și el în picioare, Jerry zâmbi cu satisfacție. Deodată cineva îl izbi din spate, o lovitură mârșavă, în rinichi, al cărei impact îi provocă greață. Picioarele i se îndoară și căzu din nou în genunchi. Pe când încerca să se întoarcă să vadă cine-l atacase, Jerry simți o nouă lovitură, și, pierzându-și cu totul echilibrul, se prăbuși la pământ. Își simți ochii umezindu-se și lacrimile îi scăldară obrazii. Privi în jur și-i văzu pe băieți așezându-se din nou în formație pentru faza următoare.

— Haide, Renault! strigă antrenorul.

Se ridică într-un genunchi, apoi reuși să se ridice pe ambele picioarele. Durerea aceea ascuțită începea să scadă, apoi se transformă într-o amorțeală dureroasă care se tot întindea.

— Haide, hai odată! îl zori antrenorul, iritat ca de obicei.

Jerry înaintă cu greu până la linia de atac. Își înfundă capul și umerii în grămada de coechipieri, gândindu-se ce schemă de joc să ceară pentru faza următoare, dar o parte din mintea lui era preocupată de altceva decât de joc sau de meci. Își înălță capul și mătură terenul cu privirea, ca și cum ar fi încercat să se hotărască ce să facă în continuare. Cine îl atacase așa? Cine îl ura atât de tare încât să-l rănească intenționat?

Nu fusese Carter, fiindcă pe el nu-l scăpase din privire. Dar cine altcineva putea fi? Oricine. Ar fi putut fi oricine. Poate chiar din propria lui echipă.

— Ești în regulă? întrebă cineva.

Jerry se împinse din nou în grămadă. Ceru o schemă în care el trebuia să alerge păstrând mingea. Cel puțin dacă mingea va fi la el, va putea vedea bine pe toată lumea și nu va mai fi atât de vulnerabil la un atac pe la spate.

— Haideți! spuse pe un ton foarte ferm, așa încât toți să

știe că se simțea bine, chiar foarte bine, și că era gata de acțiune. Constată că îl dureau coastele când umbla.

Așteptând în spatele mijlocașului, Jerry ridică din nou privirea, trecând în revistă toți jucătorii. Cineva încerca să-l scoată pe tușă.

„Doamne, de-aș avea un ochi și la ceafă!” se rugă, în timp ce răcnea semnalele.

Telefonul sună exact în momentul în care băga cheia în ușa de la intrare. Răsuci repede cheia, deschise ușa dând-o la perete și își azvârli cărțile pe scaunul din hol. Telefonul nu se mai oprea din sunat – un sunet stingher în apartamentul gol.

În sfârșit, ridică receptorul telefonului montat pe perete.

— Alo!

Nimic! Nici măcar un ton. Apoi, în mijlocul tăcerii, auzi un sunet slab, venind de la distanță, dar apropiindu-se, ca și când cineva chicotea pe înfundate la o glumă secretă, confidențială.

— Alo, spuse Jerry din nou.

Râsul chicotit răsună mai tare acum. Oare era o glumă obscenă? Sau numai fetele primeau telefoane din acelea? Și din nou râsul, mai aproape și mai tare, dar în același timp cumva ascuns și sugestiv, care parcă spunea: „Eu știu ceva ce tu nu știi”.

— Cine e? întrebă Jerry.

În momentul acela se auzi tonul, care îi sună în ureche ca o bășină.

În seara aceleiași zile, la ora unsprezece, telefonul sună din nou. Jerry se gândi că poate e tatăl lui, care lucra la farmacie în schimbul de noapte.

Ridică receptorul și spuse:

— Alo!

Niciun răspuns. Nici un singur sunet.

Vru să închidă, dar ceva îl făcu să continue să țină receptorul la ureche, așteptând. Era din nou râsul acela

chicotit.

Suna și mai ciudat acum decât după-amiază la ora trei. Noaptea, întunericul de afară, apartamentul luminat numai prin filtrele abajurilor veiozelor, toate acestea i se păreau mai amenințătoare acum. Își spuse că n-are importanță; întotdeauna totul pare mai rău noaptea.

— Alo, cine este? Întrebă, iar sunetul propriei voci păru că restabilește normalitatea.

Și din nou chicotitul acela, aproape răutăcios, a bătaie de joc.

— Cine ești, vreun ciudat? Vreun sărit de pe fix? Vreun tâmpit? Întrebă Jerry.

Voia să-l enerveze, să-l facă să iasă odată din vizuină.

Chicotitul se transformă acum într-un râs batjocoritor.

Și din nou urmă tonul.

Rareori i se întâmpla să pună obiecte de valoare în dulăpiorul de la școală, fiindcă se știa că sunt unii cărora le place să „împrumute” lucruri. Nu erau tocmai hoți, dar luau tot ce nu era bine fixat undeva sau nu era închis. Nici să-ți cumperi un lacăt un avea rost, fiindcă ar fi fost spart din prima zi. La Trinity ideea de proprietate privată era practic inexistentă. Majorității băieților nu le păsa nici cât negru sub unghie fiindcă nu aveau niciun respect pentru drepturile altora. Scotoceau prin bănci, deschideau dulăpioare, răscoleau cărți, căutând mereu vreo pradă, bani, iarbă, cărți, ceasuri, haine, orice.

În dimineața de după primul telefon pe care îl primise noaptea, Jerry își deschise dulăpiorul și clătină din cap neîncrezător. Afișul lui fusese mâzgălit cu cerneală sau cu o vopsea albastră. Mesajul înscris pe el, „Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?”, fusese acoperit aproape cu totul și din el nu mai rămăseseră decât câteva litere care nu se mai legau între ele. Era un act de vandalism atât de absurd și de copilăresc, încât Jerry era mai mult mirat decât supărat. Cine să facă așa o prostie? Privi în jos și văzu că basteții lui cei noi fuseseră ciopârțiți, astfel încât din

pânza lor nu mai rămăseseră decât fâșii, ca niște cârpe. Făcuse greșeala să-i lase în dulăpior peste noapte.

Să-i mângălească așîșul era un lucru, o chestie tâmpită, opera unui animal, și din ăștia existau în toate școlile, chiar și la Trinity; dar faptul că-i distruseseră bascheții nu era doar o glumă, ci un lucru făcut intenționat, ca să-i transmită un mesaj.

Fuseseră întâi apelurile telefonice. Apoi fusese atacul de pe terenul de fotbal. Iar acum era asta.

Închise repede ușa dulăpiorului, ca să nu cumva să mai bage cineva de seamă ce se întâmplase acolo. Dintr-un motiv oarecare, se simțea rușinat.

Visase un foc, flăcări înghițind ziduri necunoscute și sunetul unei sirene, care mai apoi se transformase în sunetul unui telefon ce suna. Jerry se ridică din pat buimac, în hol, tatăl lui tocmai trântea receptorul în furcă.

— Cineva face glume proaste.

Ceasul vechi cu pendulă sună de două ori.

Jerry nu simțea nevoia nici măcar să clipească pentru a-și alunga somnul. Era deja treaz de-a binelea, înghețat, cu podeaua rece sub tălpi.

— Cine a fost? Întrebă, deși știa foarte bine.

— Nimeni, răspunse tatăl lui, supărat. La fel s-a întâmplat și noaptea trecută, cam la aceeași oră, dar nu te-am trezit. Un nebun râdea la celălalt capăt al firului ca și când ar fi făcut o glumă grozavă.

Întinse mâna și îl mângâie pe Jerry pe creștet.

— Du-te înapoi la culcare, Jerry. Tot felul de nebuni umblă nestingheriți prin lumea asta.

Jerry reuși să adoarmă din nou abia după câteva ceasuri, cufundându-se într-un somn ciudat, fără vise.

— Renault, spuse fratele Andrew.

Jerry ridică privirile. Era adâncit cu totul în noua lucrare pe care o avea de făcut la desen. Trebuia să copieze o casă cu două nivele ca să învețe să deseneze perspective. Era

un exercițiu simplu, dar îi plăceau la nebunie liniile frumos aranjate, ordinea, frumusețea pură a planurilor și a unghiurilor.

— Da, frate.

— Unde ți-e acuarela? Tema pentru acasă cu peisajul.

— Da? Întrebă nedumerit.

Acuarela aceea fusese o lucrare mare, îi luase o săptămână de lucru intens, și asta fiindcă Jerry nu era prea bun la desen artistic. Se simțea mai în elementul lui când avea de făcut desene decorative sau geometrice, unde compoziția era mai bine definită. Dar acuarela despre care era vorba conta cincizeci la sută din nota pe semestrul acesta.

— Astăzi este ultima zi de predare pentru acuarele, spuse fratele Andrew. Pe a ta n-am găsit-o printre celelalte.

— Dar v-am pus-o pe catedră ieri, spuse Jerry.

— Ieri? Întrebă fratele Andrew de parcă n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul „ieri”.

Andrew era un om foarte meticulos și îi plăceau lucrurile exacte. De obicei predă matematică, dar acum îl suplinea pe profesorul de desen.

Jerry oftă încet, resemnat. Știa că fratele Andrew nu va găsi desenul lui printre celelalte. Ar fi vrut să se întoarcă în spate și să studieze fețele băieților din clasă, ca să vadă care dintre mutre radia de satisfacție. „Măi băiete, tu ai dat în paranoia”, își spuse. „Cine să se furișeze aici și să-ți ia desenul? Cine să te urmărească cu atâta atenție încât să-și dea măcar seama că ai predat desenul ieri?”

Fratele Andrew ridică privirile.

— Ca să folosesc un clișeu, Renault, din două, una! Peisajul tău nu este aici. Acuma, fie că l-am pierdut eu, deși nu am obiceiul să pierd peisaje... (și profesorul se opri ca și când - de necrezut! - s-ar fi așteptat ca cineva să râdă și - de necrezut! - cineva chiar râse), fie că te lasă pe tine memoria.

— L-am predat, frate Andrew, spuse el ferm, fără panică.

Profesorul se uită fix în ochii lui. Jerry observă o îndoială foarte cinstită în ochii profesorului.

— Asta înseamnă, Renault, probabil, că într-adevăr am eu obiceiul de a pierde peisaje, spuse el, iar Jerry simți deodată un sentiment de camaraderie față de profesor.

— În orice caz, am să mai caut. Poate că l-am lăsat în cancelarie.

Dintr-un motiv oarecare, această remarcă provocă iar râsete din partea unora, iar profesorul râse și el. Era spre sfârșitul orei și era una dintre ultimele ore din ziua aceea. Toată lumea avea nevoie să se relaxeze puțin, să se destindă, s-o ia mai ușor. Jerry ar fi vrut să privească în jurul lui, să vadă ai cui ochi sclipeau de bucurie că nu se găsește desenul lui.

— Dar bineînțeles, Renault, oricât aș fi eu de înțelegător, dacă desenul tău nu apare, atunci pe semestrul acesta vei fi corigent.

Jerry își deschise dulăpiorul.

Mizeria aceea era tot acolo. Nu aruncase afișul, și nici bascheții. Îi lăsase acolo ca niște simboluri. Simboluri a ce anume? Nu știa sigur. Privind gânditor la afiș, se gândi la cuvintele șterse: „Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?”

Era înconjurat de tărăboiul obișnuit de pe coridorul școlii: ușile dulăpioarelor care se tot trânteau, urlete, fluierături, tropăiturile băieților care se grăbeau spre activitățile de după ore, fotbal, box, clubul de dezbateri.

„Am să îndrăznesc/ Să tulbur un întreg univers?”

„Da, am să îndrăznesc, am să îndrăznesc! Cred...” Jerry înțelese deodată mesajul afișului. Bărbatul solitar stătea pe plaja aceea drept, singur și netemător, demn și calm, dând de veste lumii, universului că există.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Minunat!

Brian Cochran făcu adunarea o dată și încă o dată, jucându-se cu cifrele totale ca și cum el ar fi fost un jongler, iar acestea ar fi fost niște figuri fascinante, exprimând încântarea. Abia aștepta să-i comunice fratelui Leon totalurile.

În ultimele câteva zile volumul vânzărilor crescuse amețitor. Și „amețitor” era cuvântul cel mai potrivit. Brian se simțea ca beat de satisfacție; cifrele acestea erau pentru el precum alcoolul, îi dădeau un fel de amețeală, se simțea năuc, buimac.

Ce se întâmplase? Nu știa sigur. Nu exista nicio explicație pentru schimbarea bruscă a direcției, pentru această surprinzătoare tendință ascendentă, pentru neașteptata creștere a vânzărilor. Dar dovada că această schimbare se produsese nu o constituiau numai cifrele pe care le avea în fața ochilor, ci întreaga atmosfera din școală. Brian fusese martorul activității febrile a elevilor și a faptului că, dintr-odată, vânzarea bomboanelor de ciocolată devenise un fel de modă, un trend, cam tot așa cum deveniseră foarte populare cercurile de hula-hoop pe vremea când erau ei prin clasa întâi sau a doua, în același fel în care în urmă cu câțiva ani devenise o modă să participi la tot felul de demonstrații. Bârfele spuneau că Vigilenții adoptaseră vânzarea ca pe un fel de cruciadă specială. Acest lucru era posibil, dar Brian nu făcuse o investigație în acest sens, fiindcă el se ținea întotdeauna departe de Vigilenți. Totuși, îi văzuse pe câțiva dintre membrii de seamă ai clubului acostând băieții pe coridoare, verificând cum stau cu vânzarea de bomboane și șoptindu-le ceva pe un ton

amenințător celor care vânduseră prea puține cutii. În fiecare după-masă, băieți organizați în echipe ieșeau din școală cu o mulțime de cutii de ciocolată. Le încărcau în mașini și o luau din loc. Brian auzise că echipele acestea mergeau cu mașinile în diferite părți ale orașului și invadau pur și simplu cartierele respective, sunând sau bătând la fiecare ușă, într-un efort uriaș, de parcă ar fi fost cu toții comis-voiajori care vindeau enciclopedii și primeau un comision din vânzări pentru asta. Afurisită treabă! Brian auzise că cineva primise chiar permisiunea de a desfășura o campanie într-una dintre fabricile din oraș și patru băieți se învârtiseră prin toată fabrica, vânzând trei sute de cutii de ciocolată în câteva ceasuri. Activitatea aceasta febrilă îl ținea pe Brian în priză. El trebuia să facă socotelile și apoi să meargă iute la marile aviziere din sala de festivități pentru a afișa rezultatele. Sala aceasta devenise punctul cel mai fierbinte din întreaga școală.

— la te uită, exclamase unul dintre elevi când afișase ultimele rezultate, Jimmy Demers și-a vândut cele cincizeci de cutii!

Ăsta era cel mai bizar aspect al acțiunii, felul în care cutiile vândute se împărțeau între toți elevii. Brian nu-și dădea seama dacă asta era bine sau nu, dar nu discuta metodele folosite. Pe fratele Leon îl interesau rezultatele, iar pe Brian la fel. Și totuși, pe el situația aceasta îl făcea să se simtă cam aiurea. Cu câteva minute în urmă, Carter intrase în birou cu un pumn de bani în mână. Brian se purta cu Carter cu cea mai mare atenție, fiindcă acesta era șeful Vigilenților.

— Ei, băiete, spusese Carter, aruncând banii - atât bancnote, cât și monede - pe birou. Asta este ce am adunat. Am vândut șaptezeci și cinci de cutii, ai aici o sută și cincizeci de dolari. Numără-i!

— Bine.

Brian se repezi să-și îndeplinească datoria, sub privirile atente ale lui Carter. Degetele îi tremurau fiindcă se

străduia să nu facă nicio greșeală. Doamne dă să fie exact o sută cincizeci!

— Fix cât ai spus! spuse Brian.

Dar după aceea urmă un lucru ciudat.

— Să văd lista! zise Carter.

Brian îi dădu lista cu numele elevilor, fiecare nume având trecut alături numărul de cutii vândute și cu sumele depuse, care erau înscrise pe măsură ce erau încasate, toate aceste date corespunzând cu cele din centralizatorul de la avizierul mare din sala festivă. După ce studie lista preț de câteva minute, Carter îi spuse lui Brian să adauge banii aduși de el la câțiva elevi. Brian făcu modificările pe care i le spuse Carter: Huart, cincisprezece... Delillo, nouă... Lemoine, șaisprezece... Și tot așa, până ce toate cele șaptezeci și cinci de cutii fură împărțite la șapte sau opt elevi.

— Băieții au muncit din greu ca să vândă cutiile de ciocolată, spuse Carter cu un zâmbet prostesc întins pe față. Vreau să mă asigur că eforturile lor sunt recunoscute.

— Bine, spuse Brian, nevrând să facă prea multe valuri. Știa, bineînțeles, că nu băieții aleși de Carter vânduseră cutiile acelea de bomboane. Dar asta nu era treaba lui.

— Câți băieți și-au făcut norma de cincizeci de cutii până astăzi? întrebă Carter.

Brian își verifică listele.

— Șase, dacă-i luăm în seamă și pe Huart și Leblanc. Cu aceste ultime vânzări tocmai au trecut și ei pragul.

Brian reuși să-și păstreze chipul imobil.

— Știi ceva, Cochran? Tu ești băiat deștept și ești de treabă. Te prinzi foarte repede.

Repede? La dracu', toată săptămâna jonglaseră așa cu vânzările, și două zile încheiate Brian nu se prinsese deloc. Era tentat să-l întrebe acum pe Carter dacă această campanie de vânzări devenise unul dintre proiectele Vigilenților, ca și când ar fi fost una dintre misiunile trasate de Archie Costello, dar se hotărî să-și țină curiozitatea în

frâu.

Înainte de sfârșitul după-amiezii se primiseră deja sumele aferente vânzării a patru sute șaptezeci și cinci de cutii, bani peșin, în mână, asta pe măsură ce echipele de elevi se întorceau la școală cu mașinile, claxonând, cu toții exuberanți și veseli din pricina succesului repurtat.

Apoi veni și fratele Leon și calculară împreună totalul vânzărilor, constatând că până în acel moment se vânduseră cincisprezece mii zece cutii de ciocolată. Mai rămăseseră doar cinci mii, sau mai precis patru mii nouă sute nouăzeci de cutii, așa cum subliniase fratele Leon în felul acela enervant de meticulos al lui. Însă astăzi Leon nu ridica probleme. Părea și el amețit, beat de încântare, și ochii îi sclipeau de bucurie văzând că vânzarea are succes.

Chiar îi spuse lui Brian pe numele mic.

Când Brian merse în sala de festivități să afișeze ultimele rezultate, câțiva băieți veseli îl întâmpinară cu aplauze atunci când intră. Până atunci nimeni nu-l aplaudase pe Brian Cochran; spre surprinderea lui, se simți ca un campion la fotbal.

TREIZECI

Acum nu mai era nevoie să strige numele elevilor după catalog, fiindcă majoritatea băieților îi duceau sumele încasate direct lui Brian Cochran în birou, dar fratele Leon continua totuși să facă asta. Goober observase că acum profesorul era foarte încântat să strige catalogul, transformând această scenă într-un spectacol pe cînste. Citea cu voce tare cifrele reprezentând ultimele vânzări, așa cum îi erau raportate lui Brian Cochran, recitându-le în fața clasei în detaliu, oprindu-se asupra numelor și a totalurilor, creînd cu satisfacție maximum de efect dramatic posibil din situația aceasta. Și avea câțiva aghiotanți, băieți mai sperioși, cum era David Caroni, care recitau cu voce tare rapoartele în fața clasei, în timp ce Leon se desfăta ascultînd cifrele totale.

— Hai să vedem, Hartnett, spuse Leon, scuturînd din cap, plăcut surprins. Raportul zice că ai vîndut cincisprezece cutii ieri, ajungînd la un total personal de patruzeci și două de cutii vîndute. Minunat!

Și aruncă spre Jerry o privire încărcată de viclenie, întreaga situație era, desigur, ridicolă, căci Hartnett de fapt nu vînduse nicio cutie. Vânzările fuseseră făcute de echipele de băieți care ieșeau pe teren în fiecare după-amiază. Întreaga școală fusese cuprinsă de nebunia vânzării de ciocolată. Dar nu și Goober. Ca dovadă de simpatie față de Jerry, hotărîse să înceteze și el cu totul să mai vîndă bomboane de ciocolată, așa că de o săptămînă totalul lui rămăsese neschimbat, douăzeci și șapte de cutii. Era o cifră destul de mică, dar era ceva.

— Mallan, strigă Leon.

— Șapte.

— Hai să vedem, Mallan. Ei, păi cu asta ai ajuns la cifra totală de patruzeci și șapte. Felicitări, Mallan! Sunt convins că astăzi vei reuși să vinzi și ultimele trei cutii.

Goober se făcu mic de tot pe scaunul lui. Următorul era Parmentier, iar după aceea venea Jerry. Aruncă o privire spre Jerry și-l văzu șezând drept pe scaunul lui, ca și când abia ar fi așteptat să-și audă numele.

— Parmentier.

— Șapte.

— Parmentier, Parmentier, se minună Leon. Asta face în total pentru tine, da - mai să fie! - asta face cincizeci în cap! Ți-ai îndeplinit norma, Parmentier. Bravo, bravo, băiete! Să-l aplaudăm, domnilor!

Goober se prefăcu și el încântat, dar nu peste măsură.

Urmă pauza cunoscută. După care, vocea lui Leon cântă:

— Renault!

Exact asta făcu: cântă. Vocea lui Leon era exaltată, lirică. Goober își dădu seama că lui Leon nu-i mai păsa de-acum dacă Jerry vindea sau nu bomboane de ciocolată.

— Nu, răspunse Jerry, cu o voce limpede și puternică, în care se ghicea sentimentul unei victorii personale.

Poate că până la urmă vor câștiga amândoi. Poate că până la urmă se va putea evita o confruntare. Vânzarea se apropia de final. Conflictul se putea foarte bine termina în coadă de pește, după care se putea ca până la urmă să fie uitat, pierzându-se printre celelalte activități care se desfășurau în școală.

— Frate Leon!

Toți ochii se întoarseră spre Harold Darcy, cel care vorbise.

— Da, poftim, Harold!

— Pot să vă pun o întrebare?

Profesorul se încruntă a enervare. Se distrase atât de bine până în momentul acesta, nu avea chef de întreruperi.

— Da, sigur, Darcy.

— Puteți să-l întrebați pe Renault de ce nu vinde și el

bomboane de ciocolată ca toți ceilalți băieți?

De la o distanță de două sau trei străzi le ajunse la urechi sunetul unui claxon de mașină. Fratele Leon își feri privirea.

— De ce vrei să știi asta? Întrebă.

— Cred că am dreptul să știu. Toată lumea are dreptul să știe.

Privi în jur, cerându-le sprijinul colegilor lui. Cineva exclamă:

— Chiar așa!

Darcy continuă:

— Toată lumea își îndeplinește această obligație. Renault de ce nu face la fel?

— Vrei să răspunzi la întrebarea asta, Renault? Întrebă profesorul, cu ochii umezi licărind și cu o maliție evidentă.

Jerry așteptă câteva cope, cu fața îmbujorată, apoi spuse:

— Trăim într-o țară liberă.

Cuvintele lui stârniră valuri de hohote de râs. Cineva râse înfundat. Chipul fratelui Leon era însă categoric vesel. Goober simți că îl ia cu greață.

— Renault, mă tem că va trebui să fii ceva mai original, spuse fratele Leon, jucându-se cu publicul, așa cum făcea de obicei.

Goober îl văzu pe Jerry îmbujorându-se. Își dădea seama de schimbarea care se petrecuse în clasă, o modificare subtilă a stării de spirit și a atmosferei. Până astăzi, la strigarea catalogului, clasa își păstrase neutralitatea, toți arătându-se indiferenți față de poziția lui Jerry și păstrând o atitudine de „lasă-mă să te las”. Astăzi însă, indignarea plutea în aer. Și încă și mai mult decât indignare, era ostilitate. Cum se întâmplase cu Harold Darcy, de pildă. În mod obișnuit era un băiat ca toți ceilalți, care își vedea de treburile lui, fără să dea semne că s-ar putea transforma într-un cruciat sau într-un fanatic. Și deodată, iată-l provocându-l pe Jerry.

— Nu spuneai că participarea la această acțiune este

voluntară, frate Leon? Întrebă Jerry.

— Ba da, răspunse profesorul reținut, parcă încercând să se piardă în fundal ca să-l lase pe Jerry să se trădeze singur, prin propriile lui cuvinte.

— Atunci nu consider că trebuie neapărat să particip la acțiunea aceasta.

Un val de indignare acoperi deodată întreaga sală.

— Crezi că ești mai bun decât noi? strigă Darcy.

— Nu.

— Atunci cine te crezi? Întrebă Phil Beauvais.

— Sunt Jerry Renault și nu am de gând să vând bomboane de ciocolată.

„Fir-ar să fie!” gândi Goober. „De ce nu poate să lase și el puțin capul în jos? Numai un pic”.

Sună de ieșire. Pentru o clipă băieții rămaseră la locurile lor, în așteptare, cu sentimentul că problema nu fusese rezolvată și că urma să se întâmple ceva rău. Apoi păru că-și revin brusc și începură să-și împingă scaunele înapoi, ridicându-se din bănci și târșându-și picioarele ca de obicei. Nimeni nu-l privea pe Jerry Renault. Pe când Goober ajunse la ușă, Jerry deja o luase deja din loc, grăbindu-se către lecția următoare. O mulțime de băieți, printre care și Harold Darcy, stăteau pe coridor ursuzi, uitându-se după Jerry, care trecea pe hol.

Ceva mai târziu în aceeași după-amiază, Goober se îndrepta spre sala de festivități, atras într-acolo de ovații și urale. Rămase în partea din spate a sălii și se uită cum Brian Cochran afișa ultimele sume încasate. Erau în sală probabil cincizeci sau șaiszeci de elevi, neobișnuit de mulți pentru acel moment al zilei. De fiecare dată când Cochran trecea în tabel o nouă cifră, băieții izbucneau în urale, conduși de nimeni altul decât marele Carter, agresivul Carter, care probabil că nu vânduse nici măcar o cutie de bomboane, ci îi pusese pe alții să facă munca de jos în locul lui.

Brian Cochran consultă o foaie de hârtie pe care o ținea

În mână, apoi se apropie de unul dintre cele trei panouri de afișaj mari. În dreptul numelui Ronald Goubert, scris numărul cincizeci.

Pentru o clipă, Goober nu reuși să-și amintească cine era Roland Goubert. Privea doar, fascinat, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Și apoi, deodată: „la te uită, ăsta sunt eu!”

— Goober și-a vândut cele cincizeci de cutii, strigă cineva.

Ovații, aplauze și fluierături de-ți spărgeau timpanele.

Goober făcu câțiva pași înapoi, în semn de protest. Pe naiba, el vânduse doar douăzeci și șapte de cutii! Se opri la douăzeci și șapte tocmai pentru a arăta că îl sprijinea pe Jerry, chiar dacă nimeni nu băga de seamă asta, nici măcar Jerry. Și acum tot efortul lui se năruise și se pomenea dispărând în umbră, ca și cum ar fi devenit invizibil. El nu voia probleme. Avusese destule probleme și rezistase. Dar știa că dacă ar păși în fața grupului de băieți care jubilau și le-ar spune să șteargă numărul cincizeci din dreptul numelui său, zilele lui în școală ar fi numărate.

Revenind pe coridor, începu să respire sacadat, dar în afară de asta nu simțea nimic special. Nu voia să simtă nimic. Nu se simțea mârșav. Nu se simțea ca un trădător. Nu se simțea neînsemnat și laș. Dar dacă nu simțea toate acestea, atunci de ce plânse tot drumul până la dulapul lui?

TREIZECI ȘI UNU

— Unde te grăbești așa, băiețas?

Era o voce familiară, vocea tipică a tuturor celor ce încearcă să se ia de tine. Asemeni vocii lui Harvey Cranch, care obișnuia să-l aștepte pe Jerry în fața sălii de clasă când era într-a treia la școala St. John, și a lui Eddie Herman din tabăra de vară, a cărui plăcere era să aplice mici torturi băieților mai mici, și a străinului care îl trântise la pământ într-o vară la circ și rupsese biletul pe care Jerry îl ținea în mână. Aceea era vocea pe care o auzea acum: vocea tuturor celor care-și bat joc de alții, și a intriganților, a tuturor „băieților deștepți” din lume. Râzând de toată lumea, întărâtând, lingușind și căutând-o cu lumânarea. „Unde te grăbești așa, băiețas?” Era vocea dușmanului.

Jerry se uită la el. Băiatul stătea în fața lui sfidându-l, cu tălpile bine lipite de pământ, cu picioarele puțin depărtate și cu mâinile întinse de o parte și de alta a coapselor, de parcă ar fi purtat o curea cu două tocure pentru pistoale și era pe punctul de a trage sau ca și când ar fi fost un expert în karate, cu mâinile pregătite să te facă bucăți-bucățele. Jerry nu știa deloc karate, dar în visele lui își demola inamicii fără milă.

— Ți-am pus o întrebare, spuse celălalt.

Acum îl recunoștea și Jerry. Era unul care se credea grozav, un băiat pe nume Janza. Unul care se tot lua de băieții mai mici; toată lumea se ferea de el.

— Știu că mi-ai pus o întrebare, spuse Jerry oftând, căci știa foarte bine ce urma.

— Ce întrebare?

Da, asta era. Batjocura, începutul jocului de-a șoarecele și pisica.

— Întrebarea aia pe care mi-ai pus-o, spuse Jerry, parând replica, dar în același timp realizând că totul era în zadar.

Nu conta ce spunea sau cum spunea. Janza căuta o breșă și o găsisese.

— Și anume?

— Voiai să știi unde mă grăbesc.

Janza zâmbi, fiindcă deja câștigase un punct, obținuse o mică victorie. Un zâmbet superior, de infatuare i se întinse pe mutră, un zâmbet de atâteștiutor, ca și când i-ar fi cunoscut lui Jerry toate secretele, ca și când ar fi știut o mulțime de lucruri murdare despre el.

— Știi ceva? întrebă Janza.

Jerry așteptă.

— Tu ai mutră de șmecher, spuse Janza.

De ce i-or acuza șmecherii întotdeauna pe alții că sunt șmecheri?

— Și ce te face să crezi că sunt un șmecher? întrebă Jerry, încercând să se oprească, sperând că va apărea cineva de undeva.

Își amintea cum îl salvase domnul Phaneuf, odată când Harvey Cranch îl încolțise lângă hambarul bătrânului. Dar acum nu era nimeni prin preajmă. La antrenamentul de fotbal fusese groaznic. Nu completase nicio pasă și în cele din urmă antrenorul îl scosese afară. „*Azi nu ești în formă, Renault, mai bine du-te și fă un duș*”. Întorcând capul, Jerry văzuse pe fețele celorlalți jucători rânjete ascunse și zâmbete de o clipă și își dădu seama cum stăteau lucrurile. Se prefăcuseră că îi scapă pasele, nu-i blocaseră pe adversari înadins. Acum, că Goober nu mai era în echipă, nu se mai putea bizui absolut pe nimeni.

„Iar ești paranoic”, se muștrase singur, târându-și cu greu picioarele de-a lungul aleii care ducea de la terenul de fotbal până la sala de sport. Și aici dăduse peste Janza, care ar fi trebuit să fie și el la antrenament, dar îl aștepta.

— De ce cred eu că ești un șmecher? întrebă Janza. Fiindcă joci teatru în stil mare, băiete. Încerci să treci

neobservat prefăcându-te că ești foarte sincer. Dar pe mine nu mă păcălești! Trăiești ascuns.

Janza zâmbi. Era un zâmbet de atoateștiutor, care spunea „Asta rămâne între noi doi”, confidențial, înfricoșător.

— Cum adică, ascuns?

Janza râse încântat și atinse obrazul lui Jerry cu mâna, o atingere scurtă, ușoară, de parcă ei doi ar fi fost doi vechi amici și ar fi fost angajați într-o conversație prietenească într-o după-amiază oarecare de octombrie, în timp ce vântul ridica în jurul lor vârtejuri de frunze, ca niște confetti uriașe. Lui Jerry i se păru că pricepe sensul atingerii ușoare a lui Janza. Probabil că Janza căuta acțiune, voia contact direct, violență. Era clar că începea să-și piardă răbdarea, dar nu voia să înceapă el bătaia, ci voia să-l provoace pe Jerry să sară primul. Asta era rostul vorbelor lui în doi peri, suficient de subtile pentru ca mai târziu să nu poată fi invocate ca motive pentru căsăpeala care va urma. „*El a început!*” vor spune. Și, ciudat, Jerry chiar simțea că l-ar putea rupe în bătaie pe Janza. Simțea crescând în el o furie care i-ar fi putut da forță și rezistență. Dar nu voia să se bată. Nu voia să se întoarcă la violența din școala generală, când respectul, care nu era respect deloc, se câștiga în curtea școlii și când trebuia să dovedești de ce ești în stare, chiar dacă te alegeai cu nasul terci, ochii vineți și dinții spărți. Și în general nu voia să se bată, din același motiv din care refuza să vândă bomboane de ciocolată, și anume că voia să ia el singur hotărârile și să facă lucrurile așa cum voia el, cum se spune.

— Uite, asta vreau să zic prin „ascuns”, spuse Janza, întinzând din nou mâna spre Jerry și atingându-i din nou obrazul.

De data aceasta însă, mâna lui întârzie o fracțiune de secundă pe obrazul lui Jerry, mângâindu-l încă o dată foarte ușor.

— Asta ascunzi tu, spuse Janza.

— Ce ascund? Și de cine anume?

— De toată lumea. Chiar și de tine însuși. Ascunzi un mare secret, un secret întunecat.

— Ce secret?

Chiar nu pricepea.

— Că ești o *fetiță*. Ești pe invers. Și te ascunzi, trăiești ascuns.

Jerry simți că îi vine să vomite, parcă avea un gheizer în gât pe care abia îl putu stăvili.

— Ia te uită cum roșești, spuse Janza. *Fetița* noastră se rușinează...

— Ascultă, începu Jerry, dar nu știu cum să continue.

Cel mai rău lucru din lume era să-ți spună cineva „fetiță”.

— Ba nu, tu să mă asculți! spuse Janza, foarte calm, știind că a atins un punct foarte vulnerabil. Tu poluezi școala aceasta. Nu vrei să vinzi bomboane de ciocolată ca toată lumea, iar acum constatăm că ești și homo.

Clătină din cap batjocoritor, cu un fel de admirație exagerată.

— Ești grozav, știi? Aici, la Trinity avem tot felul de încercări și de metode ca să-i eliminăm pe cei ca tine, dar tu ai fost mai isteț și te-ai strecurat între noi, nu? Și acum probabil că-ți curg balele în toate părțile. Uau, patru sute de trupuri tinere, gata coapte, de care să te freci...

— Nu sunt homo, strigă Jerry.

— Sărută-mă, spuse Janza, țuguindu-și buzele grotesc.

— Nenorocitul! spuse Jerry.

Cuvântul acesta rămase suspendat în aer, ca un steag de bătalie făcut din sunete, în timp ce Janza zâmbi, radiind, victorios. Asta fusese intenția lui de la început, desigur. Asta fusese motivul pentru care îl oprise și-l insultase.

— Cum mi-ai spus? întrebă Janza.

— Nenorocitul, spuse Jerry din nou, de data aceasta calm, rostind cuvântul înadins ca să-l provoace pe Janza la bătaie.

Janza își lăsă capul pe spate și râse. Asta îl luă pe Jerry

prin surprindere, fiindcă se așteptase la represalii, în schimb, celălalt stătea în fața lui, perfect relaxat, cu mâinile în șolduri, amuzat.

În clipa aceea Jerry îi văzu și pe ceilalți. Trei sau patru băieți ieșiră dintre tufe și arbuști, alergând, ghemuiți ca să nu fie văzuți. Erau mărunței ca niște pigmei și veneau spre el așa de iute că nici nu apucă să-i vadă prea bine. Văzu doar niște chipuri care rânjeau cu răutate. În spatele acestora mai veneau câțiva, cinci sau șase, apropiindu-se de el pe furiș, din spatele unui pâlț de pini. Până să apuce Jerry să se pregătească de luptă sau măcar să-și ridice brațele ca să se apere, puștii îl năpădiră din toate părțile, izbindu-l și sus, și jos, trântindu-l la pământ, de parcă ar fi fost un Gulliver neajutorat. O duzină de pumni îi loviră trupul, unghiile lor îi sfâșiară obrazul, iar un deget i se înfipse în ochi ca o gheară. Voiau să-l orbească. Voiau să-l omoare. O durere ascuțită îl străpunse; cineva îi trăsese un șut între picioare. Loviturile cădeau asupra lui ca picăturile de ploaie, fără milă, neîncetat. Încercă să se ghemuiască la pământ și să se facă mic, ascunzându-și fața, dar cineva îl izbea în cap cu furie („*Opriți-vă! Opriți-vă!*”). Încă un șut între picioare și nu se mai putu abține, începu să vomite, simțea jetul de vomă urcându-i în gât și încercă să deschidă gura ca să-i dea drumul să iasă din el. În timp ce vomita, loviturile se opriră. Cineva răcni plin de dezgust „*Fir-ar!*” și toți se retraseră. Îi auzi respirând gâfâit, îi auzi alergând înapoi, doar unul rămăsese în urmă să-l mai lovească încă odată cu piciorul în șale și cortina neagră a durerii îi acoperi ochii.

TREIZECI ȘI DOI

Ușor, ușor, în întuneric, în siguranță. Întuneric, siguranță și liniște. Nu îndrăzneala să se miște. Îi era teamă că trupul i s-ar putea dezmembra și toate oasele i se vor împrăștia, ca o clădire care se prăbușește, ca un gard din țărugi de lemn care se rupe în bucăți. Un sunet slab îi ajunsese până la urechi și își dădu seama că era chiar el scâncind ușor, de parcă și-ar fi îngânat singur un cântec de leagăn. Deodată i se făcu tare dor de mama lui. Amintindu-și că ea nu mai este, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu plânsese deloc din cauza bătaii, doar zăcuse acolo, pe pământ, câteva clipe, după ce pentru o scurtă perioadă de timp își pierduse cunoștința. Apoi s-a târât cum a putut și a ajuns cu mare greutate până la școală, în vestiar, mergând ca un echilibrist pe sârmă, de parcă un singur pas greșit l-ar fi putut face să se prăvălească în abisul de dedesubt, adică în uitare. Simțise apa rece cu care se spăla ca pe niște degete lichide care îi iritau și mai tare zgârieturile de pe față.

„N-am să vând bomboane de ciocolată nici dacă mă iauăștia la bătaie! Și nu sunt o *fetiță*, nu sunt pe invers!”

leșise pe furiș din școală, fiindcă nu voia să-l vadă cineva așa, și pășise cu mare greutate până în stradă și apoi către stația de autobuz. Tot timpul își ținuse gulerul ridicat ca un răufăcător, ca bărbații aceia de la știri care sunt escortați către tribunal. În autobuz, își târșăise picioarele până în spate, bucurându-se că nu era un autobuz școlar aglomerat, ci unul dintre acele autobuze care apar la cele mai ciudate ore. Erau o mulțime de bătrâni în autobuz, femei cu părul vopsit albastru și cu poșete mari, care se prefăceau că nu-l văd, întorcându-și privirile în altă parte în timp ce el se îndrepta către capătul din spate, dar

strâmbând din nas, căci atunci când trecea pe lângă ele, simțeau mirosul de vomă. Reușise cumva-cumva să ajungă până în spatele autobuzului care îl tot hurduca, în locul acesta liniștit unde ședea acum, în timp ce soarele însângera orizontul, iar razele ca niște vene izbeau în fereastra vizuinei lui. Se lăsa înserarea.

După o vreme făcu o baie caldă, înmuindu-și trupul în apă. Apoi șezu în întuneric, în liniște, așteptând să se vindece, fără să se agite. Acum, că primele valuri de durere acută trecuseră, în oase i se instală o jenă dureroasă. Ceasul bătea de ora șase. Era bucuros că tatăl lui lucra în schimbul de seară și urma să fie la serviciu până la unsprezece. N-ar fi vrut să-l vadă așa, cu tăieturile încă proaspete pe față și plin de vânătăi. Târându-se până în dormitor, se mobiliză cât să se dezbrace și să se ghemuiască între așternuturile reci. Avea de gând să-i spună tatălui său că nu s-a simțit bine când a venit de la școală – de bună seamă era vreun virus, o răceală din aceea care trece în douăzeci și patru de ore. Și mai ales trebuia să-și ascundă fața de el.

Telefonul sună.

„O, nu!” protestă el. „Lăsați-mă în pace!”

Dar telefonul suna în continuare, bătându-și joc de el, la fel cum făcuse și Janza.

„Lasă-l, lasă-l!”²⁵, cum cântau cei de la Beatles.

Încă mai suna.

Și deodată își dădu seama că trebuie să răspundă. Ei ar fi vrut ca el să nu răspundă de data aceasta. Sperau că l-au scos pe tușă, că e rănit grav, că nu mai e în stare să ajungă până la telefon.

Jerry se ridică din pat, surprins de propria lui mobilitate, și trecu prin camera de zi până la telefon. „Nu te opri din sunat tocmai acum”, spuse. „Nu te opri! Am să le arăt eu”.

²⁵ în original în limba engleză *Let It Be*, titlul unuia dintre cele mai cunoscute cântece ale formației Beatles. Sensul de bază al expresiei ar fi „Așa să fie!”

— Alo.

Își pusese toată puterea în glas.

Liniște.

— Aici sunt! spuse, strigând cuvintele acestea.

Liniște din nou. Și apoi, deodată, râsul acela încărcat de răutate. După care tonul.

— Jerry... oh, Jerry...

— Hei, Jerriii!

Apartamentul pe care îl ocupau Jerry și tatăl lui se afla la etajul trei deasupra nivelului străzii, așa că vocile care strigau numele ajunseră greu până la urechile lui Jerry, abia reușind să pătrundă prin ferestrele închise. Faptul că erau atât de îndepărtate le făcea să sune ca niște glasuri de fantomă, de parcă cineva îl striga dintr-un mormânt. De fapt, la început nu fusese sigur că pe el îl strigă. Îndoit de spinare în fața mesei din bucătărie, forțându-se să înghită din supa de pui Campbell²⁶, în clipa în care auzi vocile acelea, crezu întâi că sunt niște copii jucându-se pe stradă. Dar apoi auzi limpede:

— Hei, Jerry...

— Ce faci, Jerry?

— Hai afară să ne jucăm, Jerry!

Voci fantomatice, din trecut. Și le amintea de când era mic și copiii din cartier veneau la ușa din spate a casei lui, după cină, ca să-l cheme afară să se joace cu ei. Acelea erau vremurile bune, când locuia împreună cu părinții lui în casa cu curte mare în spate și cu un gazon în față, pe care tatăl lui îl tunde și-l uda.

— Hei, Jerry...

Dar acestea de acum nu erau vocile prietenilor lui strigându-l după cină, ci voci de noapte, batjocoritoare, sâcâitoare și amenințătoare.

Jerry merse în camera de zi și privi în jos pe geam, precaut, atent să nu fie văzut. Cu excepția celor câtorva

²⁶ Marcă de conserve produse de firma Campbell's, înființată în 1869 în New Jersey de către Joseph A. Campbell.

mașini parcate, strada era pustie. Și totuși, vocile acelea continuau să cânte mai departe:

— Jerrii!...

— Haide să ne jucăm, Jerry!

Era doar o parodie a glasurilor care îl chemau în copilăria lui atât de îndepărtată.

Trăgând cu ochiul afară, Jerry zări o stea căzătoare care mergea invers, în sus, despicând întunericul. În aceeași clipă auzi și sunetul înfundat al unei pietre (deci nu era o stea căzătoare!) care se izbi de zidul clădirii, chiar lângă fereastră.

— U-huu, Jerriiil.

Privi pe furiș la strada de dedesubt, dar băieții se ascuseseră foarte bine. Apoi văzu un fascicul de lumină care șterse copacii și tufișurile de pe cealaltă parte a străzii. Pentru o clipă putu distinge în întuneric un chip palid, luminat de raza unei lanterne. Apoi chipul dispăru în noapte. Jerry recunoscuse mersul apăsător al îngrijitorului blocului, care evident fusese scos din apartamentul lui de la subsol de strigătele acelea. Lumina lanternei lui mătură strada.

— Cine-i acolo? răcni el. Io chem poliția, să știți...

— Papa, Jerry! strigă o voce.

— Pe curând, Jerry!

Și vocile se pierdură în întuneric.

Sonerie telefonului sfâșie liniștea nopții. Trezindu-se din somn, Jerry bâjbâi, se ridică și întinse mâna spre locul de unde venea sunetul. Îndată se deșteaptă cu totul. Aruncă o privire înspre cadranul luminos al ceasului. Două și treizeci de minute.

Cu mare greutate, căci nu era mușchi și oscior în corpul lui care să nu protesteze, se ridică în capul oaselor pe saltea și, proptindu-se într-un cot, se ridică de pe pat.

Sunetul persista, exagerat de puternic în încremenirea nopții. Tălpile lui Jerry atinseră podeaua; porni desculț spre telefon.

Dar tatăl lui deja ajunsese acolo. Îi aruncă lui Jerry o privire. Băiatul se trase îndărăt, în umbră, ascunzându-și fața.

— Mulți nebuni umblă liberi prin lume, mormăi tatăl lui, stând în picioare, cu mâna pe telefon. Dacă-l lași să sune, le faci jocul. Dacă răspunzi, închid și iarăși înseamnă că le-ai făcut jocul. Și apoi iar o iau de la început.

Tatălui i se citea iritarea pe față. Părul îi era zburlit, iar sub ochi avea cearcăne violete.

— Ridică receptorul, tată!

Tatăl lui oftă și dădu din cap a acceptare.

— Asta înseamnă să le facem pe plac, Jerry. La naiba, cine-or fi ăștia, totuși?

Bărbatul ridică receptorul, îl ținu la ureche un moment, apoi se întoarse spre Jerry.

— Aceeași chestie; același râs tâmpit și apoi tonul.

Puse receptorul pe masă.

— Dimineață am să fac plângere la compania de telefonie.

Aruncând o privire spre Jerry, spuse:

— Ești bine, Jerry?

— Da. Mă simt bine, tată.

Tatăl lui se frecă la ochi obosit.

— Încearcă să mai dormi puțin, Jerry. Dacă joci fotbal, trebuie să dormi ca lumea.

Încerca să nu-și trădeze iritarea.

— Așa e, tată.

În sufletul lui Jerry tășni compasiunea pentru tatăl lui. Oare ar fi bine să-i spună despre ce este vorba? N-ar fi vrut să-l amestece și pe el în asta. Tatăl lui deja se dăduse bătut, ridicase receptorul din furcă și asta arăta că era deja învins. Jerry nu voia ca bătrânul lui să-și asume și alte riscuri.

Revenind în pat și făcându-se mic în întuneric, Jerry își forță trupul să se destindă, să se relaxeze. După o vreme, somnul îl atinse cu degetele lui moi, alungând orice durere.

Dar telefonul continuă să-i sune în vise toată noaptea.

TREIZECI ȘI TREI

— Janza, tu chiar nu ești în stare să faci nimic ca lumea?

— Despre ce dracu' vorbești? Când am terminat cu el, te asigur că voia deja să vândă un milion de cutii de ciocolată.

— Eu vorbesc despre puștii ăia. Cine ți-a spus să asmuți o gașcă întreagă pe el?

— A fost o idee genială, Archie. Io așa cred. Închipuie-ți, să-l ia la trei păzește o șleahtă de puști. E o chestie psihologică, nu despre asta vorbești tu mereu?

— De unde i-ai adus? Nu vreau să fie implicați în chestia asta oameni din afara școlii.

— Sunt niște animale din cartierul meu. Pentru doi bani le-ar bate și pe propriile lor bunici.

— Și i-ai servit și povestea aia că e homo?

— Aici ai avut dreptate, Archie. Ai spus tu că va fi ceva frumos. Chestia asta chiar l-a scos din minți. Ascultă, Archie, dar nu e homo, nu?

— Bine-nțeles că nu. De-aia s-a înfuriat. Dacă vrei să-l faci praf pe careva, acuză-l că este ceea ce nu e. Altfel nu-i spui nimic nou, nimic ce el nu știe.

După liniștea care se lăsă în receptor, se putea ghici admirația lui Emile pentru geniul lui Archie.

— Și acum ce urmează, Archie?

— Deocamdată stai pe loc. Vreau să te păstrez ca rezervă. Avem alte chestii de care trebuie să ne ocupăm.

— Tocmai când începeam să mă distrez!...

— Vor mai fi și alte ocazii, Emile.

— Ascultă, Archie!

— Da, Emile.

— Dar cu poza mea cum rămâne?

— Dacă ți-aș spune că n-a existat nicio poză, Emile? Că în

ziua aceea nu era film în aparat...

Fantastic era Archie! Plin de surprize. Dar oare glumea sau spunea adevărul?

— Nu ştiu ce să zic, Archie.

— Emile, rămâi pe lângă mine. Până la capăt! Şi n-ai s-o duci rău. Avem nevoie de oameni ca tine.

Emile se simţi foarte mândru. Oare Archie vorbea despre Vigilenţi? Şi oare într-adevăr nu exista de fapt nicio fotografie? Ce uşurare ar fi fost gândul ăsta!

— Poţi conta pe mine, Archie!

— Ştiu asta, Emile.

Dar după ce închise telefonul, lui Emile îi trecu prin minte: „Ce ticălos şi Archie ăsta!”

TREIZECI ȘI PATRU

Deodată devenise invizibil. Nu mai avea corp, nu mai avea anatomie, era doar o fantomă transparentă care străbătea timpul. Făcuse descoperirea aceasta în drum spre școală, în autobuz. Ochii celorlalți îi evitau pe ai lui. Priveau într-o parte. Băieții se țineau departe de el. Îl ignorau de parcă nici n-ar fi fost acolo. Și atunci realizează că din punctul lor de vedere el într-adevăr nici nu se afla acolo. Era ca și când ar fi fost infectat cu o boală îngrozitoare și toată lumea se ferea să nu se molipsească. Așa că îl transformaseră într-un om invizibil, îl eliminaseră din lumea lor. Tot drumul până la școală stătu singur, cu obrazul rănit rezemat de sticla rece a geamului.

Răcoarea dimineții îl făcu să grăbească pasul până la intrarea în școală. Îl zări pe Tony Santucci. Instinctiv, Jerry înclină din cap și-l salută. Chipul lui Tony era de obicei ca o oglindă care reflecta tot ce întâlnea: zâmbea atunci când cineva îi zâmbea, se încrunta atunci când îl întâmpinai cu o încruntare. Dar de data aceasta doar îl privi pe Jerry lung. Și de fapt nici măcar nu îl privi, fiindcă nu se uita la el, ci *prin* el, ca și când Jerry ar fi fost o oglindă ori o ușă deschisă. Și apoi Tony Santucci ieși din scenă, intrând în școală.

Când Jerry trecu pe coridoare, parcă ar fi despicat Marea Roșie în două²⁷. Nimeni nu se atingea de el. Toți i se fereau din cale, făcându-i loc să treacă, reacționând cu toții ca la un semnal secret. Jerry simți că ar fi putut trece și printr-un perete și ar fi ieșit teafăr pe cealaltă parte.

²⁷ Aluzie la miracolul separării apelor descris în Vechiul Testament, după ce Moise a primit poruncă de la Dumnezeu să îi conducă pe evrei la loc sigur. Ajungând la Marea Roșie, apele se despart în fața lui Moise, lăsându-l să treacă împreună cu poporul ales, dar se închid la loc înainte ca urmăritorii lor, trimișii faraonului egiptean, să treacă și ei.

Își deschise dulăpiorul. Mizeria dinăuntru lui dispăruse. Afișul profanat fusese luat de acolo, iar peretele fusese curățat bine. Și bascheții dispăruseră. Dulăpiorul lui dădea acum impresia de absență, ai fi zis că nu e ocupat de nimeni. Se gândi: „Poate că ar trebui să mă uit într-o oglindă, să văd dacă mai sunt aici”. Dar era acolo. O brazul îl înțepa de durere. Uitându-se în dulăpior, ca și când s-ar fi uitat într-un sicriu ridicat în picioare, se simți de parcă cineva ar fi încercat să-l anuleze, să îndepărteze orice urmă a existenței lui, a prezenței lui în școală. Oare devenise paranoic?

În sălile de clasă profesorii păreau a face parte din aceeași conspirație. Ochii le alunecau peste el, privind în altă parte atunci când Jerry încerca să le atragă atenția.

Într-un rând, își agită mâna ridicată ca să răspundă la o întrebare, dar profesorul îl ignoră. Totuși, era greu să-ți dai seama cum stătea treaba cu profesorii, fiindcă ei erau misterioși și simțeau când se întâmpla ceva neobișnuit, cum era astăzi. Băieții se țineau la distanță de Renault, așa că se conformau și ei.

Jerry trecu prin ziua aceea acceptând atitudinea lor distantă. După o vreme, începu să se bucure de invizibilitatea lui. Reuși să se relaxeze. Nu mai era nevoie să țină garda ridicată, nu se mai temea că cineva îl va ataca. Se săturase să-i fie teamă și să se simtă intimidat.

Între ore, Jerry îl căută pe Goober, dar nu-l găsi. Goober ar fi restabilit realitatea, l-ar fi readus în lumea aceasta. Dar Goober lipsea de la școală, iar Jerry se gândi că e bine așa. N-ar fi vrut să-i mai facă părtași și pe alții la problemele lui. Era destul că fusese implicat tatăl lui din cauza apelurilor telefonice. Se gândi la tatăl lui, cum stătea noaptea trecută în fața telefonului, bântuit de sunetul persistent și se gândi: „Până la urmă, ar fi fost mai bine să vând și eu bomboane de ciocolată”. Nu voia ca universul tatălui său să fie tulburat și ar fi dorit ca în lumea lui să fie restabilită ordinea.

După ultima oră de curs din dimineața aceea, Jerry ieși pe coridor cu un sentiment de eliberare și se îndreptă spre cantină, legănându-se în același ritm cu mulțimea de elevi, bucurându-se de faptul că nu mai avea identitate. Când se apropie de scări, simți că cineva îl îmbrâncește de la spate și se aplecă înainte, pierzându-și echilibrul. Era aproape să cadă; treptele începură să se încline periculos în fața ochilor lui. Cumva, reuși să se prindă de balustradă. Rămase în picioare și își rezemă corpul de perete. Șuvoiul de băieți trecea pe lângă el cu un zgomot înfundat. Auzi pe cineva chicotind nechezat, iar altcineva sâsâi.

Înțelese că încetase să mai fie invizibil.

Fratele Leon intră în birou în momentul în care Brian Cochran termina de trecut rezultatele finale în tabel. Ajunseseră la capăt. Acesta era totalul general. Băiatul ridică privirile înspre profesor, încântat că acesta sosea exact în acest moment.

— Frate Leon, s-a încheiat! îl anunță Brian, cu voce triumfătoare.

Profesorul clipi iute. Fața lui arăta ca un aparat de marcat care nu funcționa.

— Ce s-a încheiat?

— Vânzarea.

Brian aruncă foaia de hârtie pe masă.

— Am ajuns la capăt. Am mântuit.

Brian observă efectul acestei informații asupra lui Leon, care inspiră adânc și se adânci în scaun. Pentru un moment, Brian citi pe fața profesorului un sentiment de ușurare, ca și când i s-ar fi luat de pe umeri o povară enormă. Dar aceasta dură doar o clipă. Apoi Leon se uită fix în ochii lui Brian.

— Ești sigur? întrebă el.

— Absolut! Și știți ce, frate Leon? Și încasările au mers de minune. S-a predat nouăzeci și opt la sută din suma finală.

Leon se ridică în picioare.

— Hai să verificăm cifrele, spuse.

Brian simți că îl inundă un val de mânie. De ce nu putea profesorul să o lase baltă măcar un minut? N-ar fi putut spune pur și simplu „Bună treabă!” sau „Slavă Domnului!” sau orice altceva, nu „Hai să verificăm cifrele”?

Când se așează alături de Brian să verifice și el tabelele, răsuflarea cu iz rânced a lui Leon (fir-ar să fie, mânca numai slănină întotdeauna, nimic altceva!) umplu aerul.

— Mai este o singură problemă, spuse Brian, ezitând să aducă vorba despre acest subiect.

Leon intui ezitarea în vocea băiatului.

— Ce problemă? întrebă el, mai degrabă enervat decât curios, ca și când s-ar fi așteptat ca Brian să fi făcut vreo greșală.

— Băiatul acela din anul întâi, frate Leon...

— Renault? Ce-i cu el?

— Păi, încă n-a vândut nicio cutie. Și e ciudat, e chiar foarte ciudat...

— Ce-i așa de ciudat, Cochran? Băiatul ăsta evident este un inadptat. A încercat în felul lui să ne strice acțiunea, fără efecte, evident, dar a reușit să obțină exact opusul. Școala s-a raliat împotriva lui.

— Da, dar tot ciudat este. Totalul vânzărilor se ridică exact la nouăsprezece mii nouă sute cincizeci de cutii fix, ceea ce practic este imposibil. Adică, știți, întotdeauna mai sunt pierderi, câteva cutii care se pierd sau sunt furate. E imposibil să justifici absolut fiecare cutie. Dar de data aceasta iese foarte exact. Lipsesc fix cincizeci de cutii, cele cincizeci de cutii ale lui Renault.

— Dacă Renault nu le-a vândut, atunci este evident că ele nu sunt vândute. De aceea lipsesc la socoteală, spuse Leon rar, pe un ton rezonabil, de parcă Brian ar fi fost un copil de cinci ani.

Brian își dădu seama că fratele Leon nu voia să înțeleagă care era adevărul. Era interesat numai de rezultatul vânzărilor, era fericit să știe că cele nouăsprezece mii nouă sute cincizeci de cutii s-au vândut, iar el a scăpat de

probleme. Urma probabil să fie promovat și să devină director plin. Brian era bucuros că nu va mai fi aici în anul următor, mai ales dacă Leon va fi director titular.

— Înțelegeți tu ce contează aici, Cochran? întrebă Leon, pe același ton pe care îl folosea în timpul lecțiilor. Spiritul școlii! Noi tocmai am contrazis aici o lege a naturii, și anume că dacă există un singur măr putred, se vor strica toate celelalte. Dar nu și dacă acționăm cu toții ca unul, cu hotărâre, pentru o cauză nobilă!...

Brian oftă, se uită în jos, privindu-și degetele, nemaiascultându-l pe Leon, ale cărui cuvinte îi picurau în urechi goale de orice înțeles. Se gândea la Renault, puștanul acela ciudat și încăpățânat. Oare într-adevăr așa era cum spunea Leon, că școala ca întreg era mai importantă decât fiecare elev luat în parte? Dar atunci fiecare individ în sine nu este important? se gândi la Renault, cum ținea el singur piept întregii școli, Vigilenților, tuturor.

„Of, la naiba cu toate!” își spuse Brian, în timp ce vocea prefăcută a lui Leon îi bâzâia mai departe în urechi. Vânzarea se terminase, deci și rolul lui de trezorier se încheiase. Nu va mai avea de-a face nici cu Leon, nici cu Archie, și nici măcar cu Renault. Să-i mulțumim Domnului pentru aceste mici bucurii!

— Ai pus cele cincizeci de cutii deoparte, Obie?

— Da, Archie.

— Minunat!

— Despre ce e vorba aici, Archie?

— O să ținem o întrunire, Obie. Măine seară. O ședință specială, pe terenul de sport. Vom anunța rezultatele vânzărilor.

— De ce pe terenul de sport, Archie? De ce nu în școală?

— Fiindcă la întrunirea aceasta vor participa numai elevii, Obie. Profesorii nu au niciun amestec. Însă toți ceilalți trebuie să fie de față.

- Toată lumea?
- Toată lumea!
- Și Renault?
- Va fi acolo, Obie, va fi acolo.
- Tu chiar că ești dat dracului, Archie, știi asta?
- Știu, Obie.
- Te-aș întreba ceva, dacă nu te superi...
- Întreabă-mă, Obie!
- De ce vrei să fie acolo și Renault?
- Ca să-i dăm o șansă. O șansă de a scăpa de bomboanele lui, prietene.
- Eu nu sunt prietenul tău, Archie.
- Știu asta, Obie.
- Și cum anume va scăpa Renault de bomboanele lui, Archie?
- Le va oferi ca premiu în cadrul unei tombole.
- O tombolă?
- O tombolă, Obie.

TREIZECI ȘI CINCI

O tombolă, fir-ar ea să fie! Dar ce tombolă! O tombolă cum nu mai existase niciodată în istoria liceului Trinity, în istoria tuturor liceelor din lume.

Arhitectul acestui eveniment, Archie, urmărea desfășurarea operațiunii. Încet-încet arena se umplea; băieții veneau în valuri. Se vindeau bilete de hârtie, care treceau din mână în mână dintr-o parte într-alta. Luminile aprinse mai atenuau din răcoarea serii de toamnă. Archie stătea în picioare lângă scena improvizată, ridicată în după-amiaza acelei zile de Carter și de ceilalți Vigilenți sub îndrumarea lui – un vechi ring de box, recuperat de sub tribune și recondiționat pentru a putea fi folosit din nou; numai corzile îi lipseau. Podiumul era amplasat fix pe linia de cincizeci de yarzi, aproape de locurile din tribune, așa încât fiecare băiat să poată vedea bine totul și să nu scape nimic din acțiune. Așa era Archie; le oferea tot ce se putea pentru banii pe care îi plăteau.

Terenul de sport se afla la cel puțin un sfert de milă distanță de școală și de locuințele profesorilor. Dar Archie nu riscase nimic; deghizase evenimentul, astfel încât să arate ca un meci de fotbal strict pentru elevi, care să nu se mai simtă inhibați de prezența profesorilor. Îl trimisese ca să ceară aprobarea pentru eveniment pe un puști cu o mutră inocentă, Caroni, care arăta ca un băiat din corul bisericii. Ce profesor l-ar fi putut refuza? Iar acum momentul era foarte aproape, băieții tot veneau, aerul era proaspăt și răcoros, mulțimea fremăta de nerăbdare, iar în ring Renault și Janza, neliniștiți, își aruncau din când în când câte o privire unul celuilalt.

Archie se minuna întotdeauna de lucrurile acestea,

lucrurile pe care le punea la cale și în care el trăgea sforile. De exemplu, toți băieții, cu excepția lui Archie, avuseseră alte gânduri pentru seara asta, dar el reușise să le modifice planurile. Și tot ce avusese de făcut pentru asta fusese să-și folosească puțin imaginația și să dea două telefoane.

Primul telefon i-l dăduse lui Renault, iar al doilea lui Janza. Dar cu Janza fusese o chestie de rutină. Archie știa că poate să-l manipuleze așa cum ar fi modelat o bucată de argilă. Însă pentru convorbirea cu Renault trebuise să facă mișcărilor potrivite, să fie creativ și să arate ceva din al lui Archie chip, în noapte²⁸. Exact ca Shakespeare, răsesese Archie pe înfundate.

Lăsase telefonul să sune de ehe, de vreo cincizeci de ori. Archie nu se supăraseră că puștiul nu se grăbea să ridice receptorul. Dar perseverența lui dădu roade și în cele din urmă îl auzi pe Renault în receptor, rostind acel „A/o” liniștit, cu glas calm, dar mai era ceva, un lucru complet diferit. Archie mai detectase încă ceva în vocea aceea, un calm implacabil și multă hotărâre. Super! Băiatul era pregătit. Archie plutea de fericire anticipând o victorie.

Puștiul chiar dorea să vină în fața tuturor și să lupte.

Voia acțiune.

— Vrei să-ți iei revanșa, Renault? îl îmboldi Archie. Să dai și tu? Să te răzbuni? Să le arăți tuturor ce crezi despre afurisitele alea de bomboane de ciocolată?

— Cum aş putea face asta?

Vocea lui Jerry era reținută, dar se ghicea că treaba asta îl interesa. Cu siguranță îl interesa.

— Ușor, foarte ușor, răspunse Archie, asta în cazul în care nu ești un fricos.

Un imbold, întotdeauna era nevoie de un imbold.

Renault nu spuse nimic.

²⁸ Aluzie la un vers din prologul la Actul IV al piesei Henric al V-lea de William Shakespeare: „Ceva din al lui Harry chip, în noapte” (William Shakespeare, Opere, voi. V, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1958, p. 373; traducere de Ion Vinea).

— Este un tip pe nume Janza. O secătură, n-are clasă deloc. Nu e cu nimic mai presus decât un animal. Umblă vorba că a chemat în ajutor o șleahță de puști ca să te pună cu botul pe labe. Cred că ar trebui să punem lucrurile astea la punct. În cadrul unei întâlniri cu mânuși de box pe terenul de sport. Totul va fi sub control. Asta ar fi o metodă de a-ți lua revanșa față de toată lumea, Renault.

— Chiar și față de tine, Archie?

— Față de mine? zise Archie cu o voce inocentă și amabilă. La naiba, de ce față de mine? Eu doar mi-am făcut treaba, atâta tot. Ți-am dat o sarcină, și anume să nu vinzi bomboane de ciocolată, după care ți-am dat o altă sarcină, să le vinzi. Restul a fost opera ta. Nu eu te-am caftit. Eu nu sunt adeptul violenței. Tu singur ți-ai aprins paie în cap...

Liniște pe linie din nou. Archie plusă din nou. Își înmuie glasul, îl linguși, îl conduse mai departe.

— Ascultă, băiete! Îți ofer șansa asta fiindcă eu cred în fairplay. Ai acum ocazia să pui capăt întregii afaceri și să treci la altceva. Zău, mai sunt și alte chestii în viață, nu numai afurisita asta de vânzare de ciocolată. Veți fi numai voi doi în ring, tu și cu Janza, față în față, un meci pe cinstite. Și cu asta povestea se va termina. Gata, sfârșit, la revedere! Îți garantez eu asta. Îți garantează Archie.

Și până la urmă puștiul mușcase momeala cu tot cu cârlig, plumb și undiță, cu toate că o bună bucată de vreme conversația lor când înaintase, când o dăduse iarăși înapoi. Archie însă era un tip răbdător. Fiindcă răbdarea era răsplătită întotdeauna. Și, bineînțeles, în cele din urmă, câștigase.

Acum, admirându-și opera - tribunele pline, forfota băieților încoace și încolo în timpul vânzării билетelor de tombolă, pe care băieții mângăleau instrucțiuni - Archie exulta în tăcere. Reușise să-i joace pe degete binișor pe toți. Nu doar pe Renault, dar și pe Leon, pe Vigilenți și toată afurisita asta de școală. „Pot să-i joc pe degete pe toți, fiindcă eu sunt Archie!”

„Prefă-te că ești un reflector”, își spuse Obie, în timp ce cercul de lumină al unui reflector mătura zona, oprindu-se ici și colo, întârziind mai mult în alte locuri, surprinzând cele mai importante momente ale evenimentului, ale acestui eveniment memorabil. Fiindcă, să recunoaștem, este într-adevăr un eveniment important, iar lui Archie-ticălosul, lui Archie cel deștept, dar deștept de tot, i-a reușit din nou. Ia te uită la el colo, lângă ringul de luptă, cum stă de parcă ar fi regele care domnește peste toți cei ale căror mișcări le privește cu mare atenție. A reușit să-l aducă și pe Renault în ring, palid și încordat, de parcă ar sta în fața unui pluton de execuție, și pe Janza, animalul acela, un animal înlănțuit care abia așteaptă să i se dea drumul ca să atace.

Obie-reflectorul se concentrează pe figura lui Renault. Bietul băiat, prostuțul de el, e condamnat. Nu are cum să câștige, dar nu știe asta. Nu are cum câștiga împotriva lui Archie. Nimeni nu câștigă în fața lui Archie. Archie, care se recunoscuse învins – ce scenă măreață fusese aceea, ultima ședință a clubului Vigilenții, când fusese umilit – dar care acum era din nou deasupra tuturor, și ținea în mână toată școala. Ceea ce dovedește că nu cei blânzi sunt cei care moștenesc pământul²⁹. Nu era o constatare prea originală. Probabil că și pe asta i-o spusese Archie cândva.

„Nu te clinti! Nu mișca nici un singur mușchi! Doar așteaptă. Stai în expectativă, așteaptă să vezi ce se întâmplă!”

Jerry simți că piciorul stâng îi amorțise. Cum îți poate amorți piciorul când stai în picioare?

„Nu știu cum. Dar este amorțit!”

Poate de emoție. De încordare.

În orice caz, simțea înțepături în picior ca și când i-ar fi fost străpuns de niște mici săgeți și trebui să facă eforturi

²⁹ Aluzie la Evanghelia după Matei, capitolul 5, versetul 5: „Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul”.

ca să nu se miște. Nu îndrăzneă să se miște; îi era teamă că s-ar putea dezmembra.

Știa de pe-acum că făcuse o mare greșală venind aici, că Archie îl păcălise, îi jucase o festă. Pentru câteva clipe, în timp ce vocea lui Archie șoptea ademenitor promițându-i o dulce răzbunare, sugerând că lupta aceasta era o modalitate de a pune punct întregii povești, Jerry chiar crezuse că acest lucru era cu putință, că l-ar putea înfrânge și pe Janza, și școala, și chiar și pe Archie. Se gândise la tatăl lui și la îngrozitoarea expresie care îi apăruse pe chip noaptea trecută, în timp ce asculta râsul acela la telefon, ca și când s-ar fi recunoscut înfrânt. Și în cele din urmă pusese telefonul pe masă, abandonând totul.

„Eu n-am să mă las!” își promisese în sinea lui Jerry ascultând vocea lui Archie care-l tot îmboldea. Nu-și dorea nimic mai mult decât șansa unei confruntări cu Janza, care îl numise „fetiță”.

Așa că acceptase să-l întâlnească pe Janza pentru o luptă. Archie îl vânduse pe el, dar tot așa îl vânduse și pe Janza. Din cauza lui se lăsaseră amândoi conduși până pe platformă, goi până la brâu, tremurând ușor în răcoarea înserării și li se dăduse câte o pereche de mănuși de box. După care Archie, cu ochii scânteind de satisfacție și de răutate, le explicase regulile. Dar ce reguli!

Jerry era pe punctul de a protesta, dar Janza deschise gura primul:

— Mie-mi convine. Pot să-l bat pe ăsta în ce fel vrei tu.

Și Jerry constată cu groază că Archie fusese sigur că Janza va reacționa așa, după cum fusese sigur și că băieții vor umple arena. Iar acum Archie știa sigur că Jerry nu mai putea da înapoi, fiindcă lucrurile ajunseseră deja prea departe. Archie aruncă spre Jerry unul dintre zâmbetele acelea ale lui, prefăcut binevoitoare.

— Tu ce spui, Renault? Accepți regulile?

Ce putea spune? După ce primise telefoanele acelea, după ce fusese caftit, după ce îi pângăriseră dulăpiorul,

după ce nu mai vorbiseră cu el, după ce îl îmbrânciseră pe scări în jos. După tot ce îi făcuseră lui Goober și fratelui Eugene. După tot ce făcuseră întregii școli tipi ca Archie și Janza. Și tot ce urmau să facă lumii întregi după ce terminau școala la Trinity.

Jerry își încordă tot trupul, hotărât. Cel puțin acum avea o șansă să-și scoată pârla și să dea și el, în ciuda faptului că, introducând biletele de tombolă, Archie îi redusese din șanse.

— Bine, spuse Jerry.

În clipa aceea, stând în ring, cu un picior amortit, în timp ce greața îi întorcea stomacul pe dos, iar răcoarea nopții încrâncena carnea pe el, Jerry se întreba dacă nu cumva pierduse lupta chiar în momentul în care rostise acel „Bine”.

Biletele de tombolă se vindeau mai ceva decât dacă ar fi fost poze porno.

Brian Cochran era uimit, dar n-ar fi trebuit să se mire chiar așa. Deja se obișnuise; Archie Costello îl lua mereu prin surprindere cu inițiativele lui. Întâi cu vânzarea bomboanelor de ciocolată. Iar acum cu asta, cu această tombolă ciudată. Nu se mai auzise de așa ceva nici la Trinity, nici altundeva. Trebuia să admită că toată chestia asta îl amuza, deși protestase atunci când Archie îl abordase în după-amiaza aceasta, rugându-l să se ocupe de tombolă.

— Și cu vânzarea te-ai descurcat grozav, spuse Archie.

Complimentul îi topi lui Brian orice putere de a se opune. În plus, îi era o frică grozavă de Archie și de Vigilenți. Brian era adeptul politicii supraviețuirii personale.

Îl cuprinse brusc îndoiala din nou atunci când Archie îi explică și cum anume se vor desfășura atât lupta, cât și tombola.

— Și cum ai de gând să-i convingi pe Renault și pe Janza să facă asta?

Asta era ceea ce voia Brian să știe.

— Simplu, îl asigură Archie. Renault vrea răzbunare, iar Janza e o bestie. Iar în momentul în care toată școala își va aținti privirile asupra lor, nu vor mai avea cum să dea înapoi.

În clipa aceea vocea lui Archie deveni din nou glacială, iar Brian se crispă.

— Tu ocupă-te de ce ai tu de făcut, Cochran, și anume să vinzi biletele! Detaliile lasă-le în seama mea.

Așa că Brian mobiliză un grup de băieți care să vândă biletele. Se dovedi că Archie avusese dreptate, desigur, fiindcă amândoi erau aici, și Renault, și Janza, sus pe platformă, iar biletele se vindeau de parcă asta era ultima zi pe pământ.

Emile Janza se săturase să tot fie tratat ca un tip rău. Iar Archie așa îl făcea să se simtă.

— Hei, animalule! Îi spunea Archie.

Emile nu era un animal. Avea și el sentimente, ca toată lumea. Ca tipul ăla din piesa lui Shakespeare de la ora de literatură engleză. „Dacă mă înțepi, nu sângerez?”³⁰ E adevărat că-i plăcea să mai facă o pozna, să le joace câte o festă celorlalți. Dar asta este în firea oamenilor, nu? Ca băiat, trebuie să-ți păzești spatele tot timpul. Să le-o faci tu celorlalți înainte de a pune ei mâna pe tine. Să-i bagi în ceață, să-i faci să le fie frică de tine. Exact cum făcuse Archie cu porcăria aceea de fotografie care nici nu existase vreodată. Archie îl convinsese că de fapt nu existase nicio fotografie.

— De unde să am o fotografie, îi explicase Archie. Nu-ți amintești ce întuneric era în toaletă în ziua aceea? Și nu aveam bliț, nu? Nu aveam nici film în aparat. Și chiar dacă

³⁰ Monologul lui Shylock din Actul III al piesei *Neguțătorul din Veneția* de William Shakespeare (William Shakespeare, *Opere*, vol. II, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955, p. 189; traducere de Gala Galaction).

aș fi avut film, n-aș fi avut timp să focalizez.

Auzind toate acestea, pe de-o parte Emile se simți ușurat, dar se și enervă grozav. Însă Archie îi spuse că pe cei ca Renault ar trebui să se înfurie.

— Ascultă, Emile, nu cei ca mine îți sunt dușmani, ci ăia ca Renault. Scorțoșii, Emile, ăștia ne fac nouă probleme, ei trag sforile și ei își fac propriile reguli.

Apoi Archie îi atinse punctul sensibil și cu asta îl convinse definitiv:

— Pe lângă asta, băieții au început să vorbească despre cum a fost caftit Renault, că ai avut nevoie de ajutorul altora fiindcă singur nu te-ai descurcat...

Emile se uită la Renault, care se afla în cealaltă parte a scenei. Abia aștepta bătaia, ca să arate întregii școli cine e el. La naiba cu tot rahatul ăla de psihologie pe care Archie îl convinsese să o folosească cu Renault, spunându-i „fetiță”. Pumnii ar fi trebuit să și-i folosească, nu gura.

Nu mai avea răbdare. Să înceapă lupta, ca să-l facă praf pe Renault în fața tuturor, indiferent ce scia pe biletele de tombolă!

Într-un singur colțișor al minții lui mai stăruia îndoiala. Până la urmă avea Archie poza aia cu el la toaletă sau nu?

TREIZECI ȘI ȘASE

Și ce bilete de tombolă erau! Super! Marfă!

Archie nu găsisese încă niciunul necompletat. Îl opri pe unul dintre băieții recrutați de Brian Cochran ca să vândă biletele.

— Ia să vedem! spuse Archie, întinzând mâna.

Puștiul îi dădu repede un bilet și Archie fu mulțumit că era ascultător. „Eu sunt Archie și orice dorință a mea devine un ordin”.

Cu zgomotul publicului nerăbdător în urechi, Archie studie foaia de hârtie pe care erau mângălite următoarele cuvinte:

Janza
Dreapta la bărbie
Jimmy Demers

În asta consta frumusețea simplă, uluitoare a acestei tombole. Asta era una dintre acele mutări neașteptate cu care Archie Costello își câștigase faima. Asta era lucrul care știau cu toții că îi reușește de fiecare dată: să se întreacă pe sine însuși. Dintr-o singură lovitură, Archie reușise și să-l convingă pe Renault să se prezinte la terenul de sport, și să ia parte în felul acesta la vânzarea bomboanelor de ciocolată, și în plus, acum Renault era la cheremul școlii, al tuturor elevilor. Luptătorii din ring nu vor mai avea o voință proprie. Vor trebui să se lupte așa cum le vor dicta băieții din tribune. Toți cei care cumpărau un bilet (și cine ar fi refuzat să cumpere un astfel de bilet?) aveau prilejul de a lua parte la luptă, de a privi doi tipi căsăpindu-se unul pe altul, în timp ce ei, ceilalți, stăteau la distanță, în siguranță, fără pericolul de a fi răniți. Ceea ce îl adusese pe Renault

aici în această seară era tocmai riscul. Odată ce Jerry urcase pe platformă, Archie ştia că nu va refuza să meargă mai departe, nici măcar după ce va auzi despre bilete. Aşa mergeau lucrurile. Minunat!

Carter se apropie de el.

— Se vând ca pâinea caldă, Archie! spuse el.

Carter aprecia ideea de luptă. Îi plăcea foarte mult boxul. De fapt, cumpărase şi el două bilete şi se amuzase hotărând ce lovituri să ceară. În cele din urmă se decisese pentru o directă de dreapta în falcă şi pentru un uppercut. În ultimul moment, aproape că îi dăduse loviturile lui Renault, ca să-i ofere şi puştiului o şansă, dar era Obie prin preajmă, Obie, care îşi băga nasul în treburile tuturor. Aşa încât Carter scrisese pe biletele lui numele lui Janza. Bestia de Janza, gata oricând să sară când Archie îi spunea: „Sari!”

— Se pare că va fi o seară pe cinste, spuse Archie, plin de sine, cu atitudinea aceea de atoateştiutor pe care Carter n-o putea suferi. Vezi, Carter, ți-am spus că toată lumea se repede la butonul de alarmă degeaba.

— Nu ştiu cum faci asta, Archie, recunosc Carter fără chef.

— Simplu, Carter, simplu!

Archie jubilă, încălzit de admiraţia lui Carter. Acelaşi Carter care îl umilise la şedinţa Vigilenţilor. Într-o zi i-o va plăti şi lui Carter! Pentru moment era destul de satisfăcut să-l vadă pe Carter uitându-se la el cu respect, teamă şi invidie.

— Vezi tu, Carter, toţi oamenii sunt la fel, lacomi şi cruzi. Aşa că eu le ofer aici băieţilor cadrul perfect. Pentru a le satisface lăcomia: fiecare plăteşte un dolar şi are şansa de a câştiga o sută, plus cincizeci de cutii de ciocolată. Ca să le satisfac cruzimea: vor putea vedea doi băieţi care se vor lovi unul pe altul, poate chiar se vor răni, în timp ce ei vor sta liniştiţi în tribune. De aceea funcţionează trucurile mele, Carter, fiindcă toţi suntem nişte ticăloşi.

Carter îşi ascunse sila. Archie îl dezgusta din mai multe

motive, dar cel mai tare din cauza faptului că te făcea să te simți murdar, contaminat, poluat, de parcă în toată lumea nu ar fi existat niciun pic de bunătate. Și totuși, Carter trebuia să admită că abia aștepta începerea luptei. Doar cumpăraseră nu unul, ci două bilete! Oare prin asta dovedea că era și el asemeni tuturor celorlalți, lacom și crud, așa cum spunea Archie? Întrebarea aceasta îl luă prin surprindere. La naiba, întotdeauna se considerase un tip cumsecade. De multe ori își folosisese poziția de președinte al Vigilenților pentru a-l ține în frâu pe Archie și a-l împiedica să exagereze cu misiunile pe care le dădea băieților. Dar oare asta făcea într-adevăr din el un tip cumsecade? Întrebarea îl tulbură pe Carter. Asta era ceea ce ura cel mai mult la Archie: faptul că te făcea să te simți tot timpul vinovat. Pentru Dumnezeu, nu se putea ca lumea să fie așa de rea cum o înfățișa Archie! Dar, auzind strigătele băieților din tribune, cu toții nerăbdători să înceapă lupta odată, Carter nu putea să nu-și pună problema.

Archie îl privi pe Carter îndepărtându-se. Arăta tulburat, nedumerit. Grozav! Însemna că îl rodea invidia. Și cine n-ar fi fost invidios pe un tip ca Archie, care ieșea întotdeauna învingător?

Cochran îi spuse:

— S-au vândut toate, Archie.

Archie dădu din cap aprobator, asumându-și rolul eroului din umbră.

Sosise momentul.

Archie înălță capul înspre tribune; părea că dă un semnal. Mulțimea fu cuprinsă de o agitație bruscă, o mărire a tempoului, un val de suspans. Toți ochii erau îndreptați spre platforma pe care Renault și Janza stăteau în două colțuri diagonal opuse.

În fața platformei era așezată o piramidă de cutii de ciocolată, ultimele cincizeci de cutii. Luminile de pe terenul de sport ardeau puternic.

Cu ciocănelul lui de judecător în mână, Carter înaintă

până în centrul platformei. Nu avea în ce să lovească, așa că ridică pur și simplu ciocănelul în aer.

Publicul răspunse izbucnind în aplauze, strigăte de nerăbdare și fluierături.

— Hai să-ncepem! răcni cineva.

Carter ceru liniște printr-un gest. Dar deja liniștea se așternuse asupra arenei.

Apropiindu-se de platformă ca să vadă mai bine ce se întâmplă, Archie își ținu o clipă respirația, de parcă ar fi vrut să țină mai mult timp în plămâni aerul celei mai plăcute seri. Apoi, în momentul în care îl văzu pe Obie urcând pe platformă cu cutia neagră în mână, expiră brusc, cu surprindere, și se opri din drum.

Obie zâmbi răutăcios văzând cum Archie rămâne ținut în loc, peste măsură de mirat, cu gura larg deschisă.

Nimeni nu mai reușise să-l ia pe marele Archie prin surprindere în felul acela. Victoria lui Obie era pur și simplu superbă. Îi făcu semn din cap lui Carter, care tocmai pornise să-l aducă pe Archie pe platformă.

Carter își exprimase îndoiala în legătură cu folosirea cutiei negre, zicând că evenimentul acesta nu era o ședință a Vigilenților.

— Și cum îl vom determina pe Archie să extragă una dintre bile?

Obie îi dăduse răspunsul, același răspuns pe care i l-ar fi dat și Archie însuși:

— Fiindcă vor fi patru sute de băieți pe teren, care vor striga și vor vrea să vadă sânge. Și lor n-o să le mai pese al cui sânge va fi. Toată lumea din școală știe despre cutia neagră, așa că Archie nu va putea să se eschiveze.

Carter spuse că nimeni nu putea garanta că Archie va extrage bila neagră de data aceasta. Bila neagră ar fi însemnat că Archie va trebui să ia locul unuia dintre luptători. Dar în cutie erau cinci bile albe și o singură bilă neagră. De-a lungul întregii lui cariere de distribuitor de misiuni norocul fusese mereu de partea lui Archie; nu

scoasese niciodată bila neagră.

— Amintește-ți de legea mediilor, îi spuse Obie lui Carter. De data aceasta va trebui să extragă două bile – una pentru Renault, iar cealaltă pentru Janza.

Carter îl privise pe Obie lung.

— N-am putea?...

Vocea îi urcă, asemeni unui semn de întrebare.

— Nu putem măslui asta, în niciun caz! Unde mama dracului să găsesc eu șase bile negre? Și oricum, deștept cum e, n-o să-l putem păcăli niciodată. Dar putem băga puțin spaima în el. Și cine știe? Poate de data asta într-adevăr n-o să-i surâdă norocul.

Așadar căzuseră de acord. Obie va apărea cu cutia neagră chiar înainte de extragerea biletelor de tombolă și de începerea luptei. Și exact asta făcea acum, înaintând către mijlocul platformei, în timp ce Carter cobora să-l întâmpine pe Archie.

— Măi băieți, voi chiar vă credeți grozavi, nu? zise Archie, smucindu-și brațul din strânsoarea mâinii lui Carter. Pot să merg și singur până acolo, Carter. Și am să vin înapoi tot singur, ai să vezi!

Archie simțea furia ca un ghem rece, dur în mijlocul pieptului, dar își ținu firea, ca de obicei. Avea sentimentul că totul va merge bine. „Doar eu sunt Archie!”

La vederea cutiei negre, întreaga adunare rămase siderată, cufundându-se într-o tăcere și mai adâncă decât înainte. Numai membrii clubului Vigilenții și victimele acestora o mai văzuseră până atunci, în lumina stridentă de pe arenă, cutia arăta uzată, jerpelită; ar fi putut fi o cutie veche de lemn, din acelea în care se țin bijuteriile. Dar în școală cutia aceasta era o adevărată legendă. Pentru potențialele victime, ea reprezenta o posibilă mântuire, o formă de protecție, o armă care se putea întoarce împotriva Vigilenților. Unii se îndoiau de existența ei. „Archie Costello n-ar accepta așa ceva niciodată”, spuneau ei. Dar acum, iată, cutia neagră aici, la vedere, sub ochii întregii școli!

Archie Costello se uită la ea, și întinse mâna să scoată o bilă.

Întreaga ceremonie dură numai aproximativ un minut, fiindcă Archie insistă ca totul să se desfășoare repede, înainte să apuce și alții să afle ce se întâmplă pe arenă. Cu cât se făcea mai puțin tam-tam, cu atât mai bine. Și doar n-o să le dea el satisfacție lui Obie și lui Carter! Astfel, înainte ca cineva să fi apucat să protesteze, Archie își și scosese mâna din cutie, ținând o bilă. Era albă. Lui Obie îi pică falca de surpriză. Lucrurile se desfășurau prea repede. El ar fi dorit ca Archie să se perpelească puțin, iar publicul să-și dea seama mai bine ce se întâmplă. Dorise să prelungească puțin ceremonia, să creeze prin scena aceasta maximum de tensiune și de suspans posibil.

Mâna lui Archie ieși din cutie încă o dată, iar Obie nu mai avea ce face ca să întârzie desfășurarea acțiunii. Își ținu doar răsufarea.

Bila era ascunsă în pumnul închis al lui Archie. Acesta întinse mâna cu pumnul strâns înspre public, cu spinarea dreaptă. Trebuia ca bila să fie albă! Doar nu ajunsese până aici pentru ca în ultimul moment să nu i se dea satisfacție! Un zâmbet îi flutură pe buze în timp ce stătea drept în fața mulțimii, jucând totul pe cartea încrederii în sine.

Deschise pumnul și ridică mâna ținând în palmă bila, astfel încât să o vadă toată lumea.

Era albă!

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Goober sosi în ultimul moment și își croi drum prin mulțimea agitată până în partea de sus a tribunei. N-ar fi vrut să vină. Se spălase pe mâini de tot ce ținea de școală, ca și de actele de cruzime care se petreceau acolo. Nu voia să mai asiste la umilințele la care era supus Jerry în fiecare zi. Școala îi amintea și de propriile lui trădări și lașități. Timp de trei zile stătuse acasă, în pat. Fusesse bolnav. Nu își dădea seama deloc dacă într-adevăr era bolnav sau doar conștiința lui se revolta, infectându-i corpul și dându-i senzația aceasta de slăbiciune și greață. În orice caz, patul devenise lumea lui privată, un mic loc sigur, fără oameni înjur, fără Vigilenți, fără fratele Leon, o lume în care nu se vindeau bomboane de ciocolată, nu se distrugeau săli și mai ales nu se distrugeau oameni. Dar unul dintre băieți îl sunase și-i spusese despre bătaia dintre Jerry și Janza și despre modul în care lupta va fi dirijată prin biletele de loterie. Goober gemuse a protest. Nu mai putea suferi patul. Toată ziua se sucise și se răsucise, dându-i târcoale, precum un animal care-și caută culcușul pentru somn, încercând să uite. Nu voia să meargă să vadă lupta. Practic, Jerry nu avea cum să câștige. Dar nici să rămână în pat nu putea. În cele din urmă, disperat, se dădu jos din pat și se îmbracă în grabă, ignorând protestele părinților. Luă autobuzul până în cealaltă parte a orașului, apoi merse pe jos încă o jumătate de milă până la terenul de sport. Aici se trânti pe scaun, privi în jos către platformă și îl ascultă pe Carter explicând regulile acestei lupte nebunești. Era îngrozitor!

— ...iar cel care dă lovitura scrisă pe bilet, cu care se încheie lupta, fie prin knockout, fie prin abandon, primește

premiul...

Mulțimea era nerăbdătoare să vadă începutul acțiunii. Goober privi în jurul lui. Îi cunoștea pe băieții aceștia din tribune, erau colegii lui de clasă, dar deodată deveniseră niște străini. Se holbau înspre platformă cu priviri febrile. Unii dintre ei începuseră să strige:

— Lichidați-i! Lichidați-i!

Seara era răcoroasă; Goober tremura.

Carter înaintă până în mijlocul platformei. Acolo se afla și Obie, care ținea în mâini o cutie de carton. Carter băgă mâna în cutie și scoase din ea o bucată de hârtie.

— John Tussier, strigă. A scris numele lui Renault.

Se auziră murmure de dezamăgire și ici-colo câteva huiduieli.

— Tussier vrea ca Renault să-i dea lui Janza o lovitură de dreapta în bărbie.

Se lăasă liniștea. Sosise momentul adevărului. Renault și Janza stăteau față în față, la distanță de un braț unul de celălalt. Stăteau în poziția obișnuită a boxerilor, cu mânușile ridicate, gata să înceapă lupta, dar nu păreau decât niște parodii ridicole ale unor boxeri profesioniști. De data aceasta, Janza trebuia să respecte regulile. Își lăasă brațele în jos și se pregăti să primească lovitura pe care urma să i-o administreze Jerry fără a opune rezistență.

Jerry își strânse umerii înainte, și ridică pumnul. Aștepta momentul acesta de când îl luase Archie peste picior la telefon. Dar acum ezita. Cum să lovească pe cineva, chiar și un animal ca Janza, cu sânge rece? „Eu nu sunt un bătauș”, protestă în sinea lui. „Atunci gândește-te cum i-a lăsat Janza pe puștii ăia să te bată”.

Mulțimea era agitată.

— Acțiune, acțiune! răcnii cineva, iar cuvintele fură repede preluate și de alții.

— Ce e, *fetițo*! îl luă Janza peste picior. Te temi să nu-ți rănești mânușele lovindu-l pe marele, uriașul Emile?

Jerry își trimise ușor pumnul înspre falca lui Janza, dar își

rotise corpul prea devreme și fără să țintească suficient de precis. Lovitura aproape că trecu pe lângă, abia atingând falca lui Janza, fără să aibă vreun efect asupra lui. Janza rânji.

Huiduielile umpleau aerul.

— Fă-l și tu! strigă cineva.

Carter îi făcu semn lui Obie să aducă repede cutia înapoi. Simțea nerăbdarea mulțimii. Voiau să vadă acțiune, plătiseră pentru asta. Spera că pe următoarea bucată de hârtie va fi înscris numele lui Janza. Și chiar așa se și întâmplă. Un băiat pe nume Marty Heller îi comanda lui Janza să-i dea lui Renault un uppercut de dreapta în bărbie. Carter citi comanda cu voce tare.

Jerry se înfipse bine în podea, asemeni unui copac.

Janza se pregăti, iritat de strigătele care cereau „*Fă-l și tu!*”. Asta se întâmpla numai fiindcă Renault era un laș. „Dar eu nu sunt laș, am să le arăt eu lor!” Trebuia să demonstreze că asta era o bătaie de-adevăratelea. Dacă Renault refuza lupta, ei bine, el, Emile Janza, n-avea de gând să facă la fel.

Îl lovi pe Jerry cu toată puterea pe care o putu aduna, impactul loviturii pornindu-i din tălpi, urcându-i prin picioare și prin șolduri, apoi și mai sus, prin trunchi, ca și când forța elementară care îi pulsa prin corp i-ar fi erupt prin braț, explodând în vârful pumnului.

Jerry se pregătise pentru lovitură, dar sălbăticia și ura cu care îl izbise Janza îl luară prin surprindere. Întreaga planetă fu zdruncinată pentru o clipă, arena se legănă, iar luminile păreau că dansează. Durerea pe care o simțea în gât era sfâșietoare. La impactul cu pumnul lui Janza, capul îi fusese azvârlit pe spate. După ce fusese aruncat înapoi, se clătină, dar se strădui să rămână în picioare și cumva reuși să nu cadă. Bărbia îi ardea, iar în gură simți un gust acid. Probabil era sânge. Își strânse buzele și scutură din cap de câteva ori ca să i se limpezească privirea, până simți că revine pe pământ.

Până să se poată aduna, vocea lui Carter răcni: „Janza, lovitură de dreapta în stomac”, și Janza îl izbi fără avertisment, o lovitură scurtă, ascuțită, care nu îi nimeri în stomac, ci în piept. Respirația i se tăie pe dată, așa cum se întâmplase și la fotbal, apoi îi reveni. Dar lovitura aceasta nu avusese forța unui uppercut. Își încovoie spinarea din nou, cu pumnii ridicați, așteptând instrucțiunile următoare. Auzi vag mulțimea, uralele și huiduielile i se amestecară în urechi, dar el se concentrează asupra lui Janza, care stătea în fața lui, cu zâmbetul acela idiot întipărit pe față.

Următorul bilet îi oferi lui Jerry șansa să lovească și el. Un băiat de care Jerry nu auzise niciodată, unul pe care îl chema Arthur Robillard, comandase o directă de dreapta cu brațul din spate. Jerry nu prea știa ce e o directă cu brațul din spate, dar acum voia din toată inima să-l lovească pe Janza, să-i plătească pentru acea lovitură urâtă de la început. Ridică din nou brațul drept. În gură avea un gust amar. Își lăsă brațul să pornească. Mănușa îl lovi pe Janza drept în față, iar acesta se clătină înapoi. Efectul loviturii lui îl luă pe Jerry prin surprindere. Nu lovise așa niciodată pe nimeni până atunci, cu furie, cu premeditare. Îi făcuse chiar plăcere să-și catapulteze toată forța înspre țintă, să se elibereze de toate frustrările, să i-o dea și el înapoi în sfârșit, să se dezlănțuie, să se răzbune, nu numai împotriva lui Janza, ci împotriva a tot ce reprezenta el.

Lui Janza îi ieșiră ochii din orbite de mirare că Jerry putea lovi cu atâta putere. Reacția lui imediată fu să-i dea și el una înapoi, dar se stăpâni.

Vocea lui Carter:

— Janza. Uppercut de stânga.

Și din nou durerea aceea care îl luase pe Jerry prin surprindere și mai înainte, zdruncinându-l și parcă frângându-i gâtul, atunci când Janza lovi, fără pauză sau pregătire. Jerry se dădu înapoi câțiva pași; i se înmuiaseră picioarele. Oare de ce i se tăiau întotdeauna picioarele după o lovitură în bărbie?

Băieții din tribune strigau, dornici acum deși mai multă acțiune, iar strigătele acelea îi înghețau lui Jerry sângele în vene.

— Acțiune, acțiune! Strigau spectatorii.

Și în momentul acela, Carter comise o greșeală. Luă bucata de hârtie pe care i-o dădu Obie și citi instrucțiunile de pe ea fără să se gândească:

— Janza, lovitură joasă între picioare.

Îndată ce îi ieșiră din gură cuvintele acestea, Carter își dădu seama de greșeală. Nimeni nu îi avertizase pe băieți că unele lovituri nu erau permise, și întotdeauna se găsea câte un deștept căruia îi trecea prin minte așa ceva.

Auzind comanda, Janza ținti înspre pelvisul lui Jerry. Jerry văzu pumnul venind spre el. Își ridică pumnii și aruncă o privire înspre Carter, dându-și seama că ceva era în neregulă. Pumnul lui Janza se înfundă în vintrele lui, dar Jerry reușise să evite o parte din forța loviturii.

Mulțimea nu pricepea ce se întâmpla. Mare parte dintre băieți nici nu auziseră că se ceruse o lovitură nepermisă. Văzuseră doar că Jerry încercase să se ferească, iar asta nu era permis.

— Lichidează-l, Janza! răzni o voce din mulțime.

Janza rămase și el nedumerit, dar numai pentru o secundă. La naiba, el nu făcuse decât să urmeze instrucțiunile primite, dar lașul de Renault încălcase regulile! Atunci să le ia dracu' de reguli! Într-o explozie de violență, Janza se lansă cu pumnii asupra lui Renault, izbindu-l cum i se năzărea, în cap, peste obraji, iar o dată și în burtă. Carter se retrase în cel mai îndepărtat capăt al platformei. Obie părăsise deja scena, simțind că urmează un dezastru. Dar unde dracu' era Archie? Carter nu-l zărea nicăieri.

Jerry făcu tot ce putu ca să se apere împotriva pumnilor lui Janza, dar era cu neputință. Janza era prea puternic și prea rapid, tot numai instincte, și simțea că-și poate nimici victima. În cele din urmă, Jerry își acoperi capul și fața cu

mănușile, lăsând loviturile să cadă asupra lui, dar așteptând, așteptând. Gloata făcea o zarvă de nedescris, strigând, înjurând, îndemnându-l pe Janza să continue.

Tot ce-și dorea Jerry era să apuce să-i mai dea lui Janza încă o lovitură. Încovoiindu-și spinarea ca să facă față atacului, Jerry așteptă. Ceva era în neregulă cu falca lui, durerea era foarte intensă acolo, dar dacă reușea să-l mai prindă încă o dată pe Janza, dacă putea repeta lovitura aceea frumoasă de adineauri, nu-i mai păsa. Pumnii lui Janza îl izbeau peste tot acum și deodată gălăgia pe care o făcea mulțimea se auzi mai tare, de parcă cineva ar fi dat la maximum volumul unui casetofon monstruos.

Emile începea să obosească. Puștiul se încăpățâna să rămână în picioare. Își retrase brațele, acordându-și o scurtă pauză. Căuta un punct vulnerabil ca să-i poată administra lovitura finală, cea devastatoare. Jerry prinse momentul și, în ciuda durerii și a senzației de greață care îl copleșeau, ochi pieptul și abdomenul lui Janza, care rămăseseră neprotejate. Își luă elan și reuși din nou să-i aplice o lovitură foarte frumoasă. Forța acesteia, dar mai ales puterea lui, hotărârea și dorința de răzbunare îl luară pe Janza complet nepregătit și îl descumpăniră. Janza se clătină înapoi, cu o expresie de durere sfâșietoare și de surpriză întipărită pe chip.

Triumfător, Jerry îl privi pe Janza clătinându-se, cu genunchii moi și tremurând. Jerry se întoarse înspre tribune, așteptând. Ce? Aplauze? De unde, ei îl huiduiau! Îl huiduiau! Clătinând din cap și încercând să se adune, îl zări cu coada ochiului în mulțime pe Archie. Rânjea, exulta! O nouă senzație de greață îl invadează pe Jerry, de data aceasta fiindcă își dădea seama că devenise și el un animal. Era doar încă o fiară, încă un individ violent într-o lume violentă, care făcea rău, care nu doar tulbura universul, ci îl distrugea. Îl lăsase pe Archie să facă asta din el.

Și mulțimea din fața lui, cei pe care dorise să-i impresioneze, în fața cărora voia să arate ce poate? La

naiba, toți voiau ca el să piardă, îl voiau mort, pentru Dumnezeu!

Pumnul lui Janza îl izbi în tâmplă, făcându-l să se răsucescă pe picioare. Apoi stomacul i se adânci în locul în care îl izbi pumnul lui Janza. Se încovoie, încercând să-și protejeze abdomenul, dar figura lui încasă două lovituri care-l năuciră cu totul. Simți că ochiul stâng îi explodează și pupila îi e făcută terci. Tot trupul îi trepida de durere.

Oripilat, Goober numără loviturile pe care Janza le aruncă asupra adversarului său neajutorat. Cincisprezece, șaisprezece. Sări în picioare. Opriți-vă, opriți-vă! Dar nu-l auzea nimeni. Vocea lui se pierdea în mijlocul văcarmului de glasuri care urlau, de glasuri care cereau: „Lichidează-l, lichidează-l!” Goober îl privi neputincios pe Jerry căzând în sfârșit pe scenă, plin de sânge, cu gura deschisă, abia respirând, cu privirile pierdute și tot trupul umflat, înainte de a se prăbuși, rămăsese în picioare o secundă, asemeni unui animal rănit, apoi se prăvăli ca o halcă de carne desprinsă din cârligul măcelarului.

Și atunci luminile se stinseră.

Obie nu va putea uita chipul acela niciodată.

Cu o secundă înainte de a se stinge lumina, își întorsese privirile dinspre scenă, dezgustat de scena aceea, de felul în care Janza îl căsăpea pe Renault. Dintotdeauna îi era greață când vedea sânge.

Și întorcându-și privirile dinspre tribune, se uită la colina din spate. De fapt, colina aceea era o stâncă enormă plantată în mijlocul peisajului, parțial acoperită cu mușchi, pe care veșnic erau zgâriate prostii, astfel încât trebuia să fie curățată aproape în fiecare zi.

O mișcare îi atrase atenția într-acolo și în clipa aceea văzu chipul fratelui Leon, care stătea în picioare în vârful colinei, cu un pardesiu negru pe umeri. Luminile arenei i se reflectau pe chip, care lucea ca o monedă. „Nemernicul!” gândi Obie. „A fost aici tot timpul, pot să pun pariu, a urmărit tot ce s-a întâmplat!”

Dar în clipa aceea căzu întunericul și chipul dispăru.

Asupra arenei se lăsă deodată, greu, întunericul, ca o pată de tuș revărsându-se asupra tribunelor, a platformei și a întregului teren de sport. De parcă brusc întreaga lume s-ar fi prăpădit sau ar fi fost distrusă.

„Fir-ar să fie!” se gândi Archie și se îndepărtă de tribune împleticindu-se, luând-o înspre clădirea mică în care se aflau comutatoarele electrice.

Se împiedică, pică la pământ, apoi se ridică din nou în picioare, bâjbâind.

Cineva trecu pe lângă el, atingându-l ușor. Dinspre tribune răzbătea un tărațoi grozav. Băieții strigau și urlau, alții cădeau de pe scaune. Câteva flăcări sfâșiară întunericul; băieții aprinseseră chibrituri și brichete.

„Cât sunt de proști”, gândi Archie, „cât pot fi de proști!” El era singurul care avusese prezența de spirit de a verifica în clădirea cu comutatoarele din ce cauză se întrerupsese curentul.

Se împiedică de un trup căzut la pământ, dar reuși să ajungă până la clădire, cu brațele întinse înainte. În clipa în care ajunse la ușă, luminile se aprinseră din nou, orbindu-l. Buimac, clipind din ochi, deschise ușa și îl văzu înăuntru pe fratele Jacques. Stătea cu mâna pe comutator.

— Bine ai venit, Archie! Bănuiesc că tu ești personajul negativ în povestea asta, nu-i așa?

Vocea îi era stăpânită, dar în ea răzbătea disprețul.

TREIZECI ȘI OPT

— Jerry!

Întuneric umed. Ciudat; întunericul n-avea cum să fie umed. Dar era! Umed ca sângele.

— Jerry!

Dar sângele nu era negru, ci roșu. Iar ceea ce îl înconjura pe el era un întuneric negru.

— Haide, Jerry!

Haide unde? Lui îi plăcea aici, în întunericul acesta jilav și călduț și ud.

— Hei, Jerry!

Vocile de dincolo de ferestre îl strigau. „Închide fereastra, închide-o! Închide vocile astea afară!”

— Jerry!

Vocea era acum tristă. Mai rău decât tristă, era înspăimântată. Era spaimă în vocea aceea.

Deodată îl încercă durerea, cât să vadă dacă mai există, și-l readuse în simțiri. Aici și acum. Dumnezeuule, ce durere!

— Ia-o ușor, Jerry, ia-o ușor, spunea Goober, ținându-l pe Jerry în brațe.

Platforma era acum din nou luminată puternic, ca o masă de operație, dar arena era aproape goală. Mai rămăseseră doar câțiva curioși care mai pierdeau vremea pe acolo. Cu amărăciune, Goober îi urmărise pe băieți plecând, alungați de fratele Jacques și de încă vreo câțiva membri ai corpului profesoral. Băieții eliberaseră locul ca și când ar fi părăsit scena unei crime, ciudat de potoliți. Goober își croise cu greu drum în întuneric până la ring și ajunsese la Jerry exact când se aprindeau din nou luminile.

— Ar trebui să chemăm un doctor! strigă el înspre băiatul pe nume Obie, aghiotantul lui Archie.

Obie dăduse din cap că a înțeles. Avea chipul palid și în lumina reflectoarelor arăta ca o fantomă.

— Ia-o ușurel, spuse Goober din nou, trăgându-l pe Jerry mai aproape.

Jerry se simțea ca zdrobit.

— Totul va fi bine...

Jerry se ridică înspre vocea aceea, dorind să răspundă. Trebuia să răspundă. Dar ochii îi rămaseră închiși, de parcă pleoapele i-ar fi acoperit și durerea. Dar nu numai durerea îl îmboldea, căci durerea îi devenise deja a doua natură. Un alt lucru îl apăsa acum, o povară teribilă. Ce anume? Descoperirea, descoperirea pe care o făcuse, ceea ce aflase. Ciudat cum mintea i se limpezi deodată, ca separată de trup, plutind deasupra trupului, deasupra durerii.

— Totul va fi bine, Jerry.

Nu, nu va fi bine! Recunoștea vocea lui Goober și era important să-i împărtășească și lui descoperirea pe care o făcuse. Trebuia să-i spună lui Goober: „Trebuie să joci din nou, să joci fotbal, să alergi, să ajungi în echipă, să vinzi bomboane de ciocolată sau orice vor vrea ei să vinzi, să faci tot ce vor ei”. Încercă să vorbească, dar ceva era în neregulă cu gura lui, cu dinții, cu fața. Continuă totuși, îi spuse lui Goober mai departe ceea ce trebuia să afle. „Ei îți spun să faci ce vrei tu, dar nu vorbesc serios. Nu vor să faci ce vrei tu decât dacă se întâmplă ca lucrul acela să fie ceea ce doresc și ei. E o glumă, Goober, e o prefăcătorie! Nu tulbura universul, Goober, orice ar spune afișele!”

Ochii i se deschiseră și văzu chipul lui Goober. Era strâmb, ca într-o peliculă veche, deteriorată. Dar ghici pe chipul lui neliniștea, îngrijorarea.

„Nu-ți face griji, Goober, nici măcar nu mă mai doare. Vezi? Plutesc, plutesc pe deasupra durerii. Doar să îți minte ce ți-am spus. E important. Altminteri au să te ucidă”.

— Ce i-ai făcut, Archie?

— Nu știu despre ce vorbești.

Archie se întoarse într-o parte și se uită după mașina

salvării care ieșea încet de pe terenul de sport, cu girofarul albastru aruncând o lumină intermitentă de urgență peste toate. Medicul spusese că era posibil ca Renault să fi suferit o fractură la maxilar și că s-ar putea să aibă și leziuni interne. Vor ști mai multe după ce îi vor face o radiografie. Ce mama dracului, își spuse Archie, astea erau riscurile în ringul de box!

Jacques îl răsuci pe Archie înspre el.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine! îi spuse. Dacă n-ar fi venit cineva la mine acasă să-mi spună ce se întâmplă aici, cine știe la ce s-ar fi ajuns. Ceea ce s-a întâmplat cu Renault a fost rău în sine, dar plutea în aer violența. La cât erau băieții de agitați, dacă se dezlănțuiau, tu ai fi fost de vină!

Archie nu se obosi să răspundă. Probabil că fratele Jacques se considera un erou fiindcă stinsese lumina și oprise bătaia. După părerea lui Archie însă, Jacques nu făcuse nimic altceva decât să strice evenimentul. Și de altfel, profesorul sosise oricum prea târziu. Renault era deja făcut praf. Prea repede, mult prea repede! Prostovanul de Carter încurcase lucrurile. Lovitură joasă, fir-ar să fie!

— Ce ai de spus în apărarea ta, Costello? întrebă fratele Jacques încă o dată.

Archie oftă. Chiar îl plictisea.

— Ascultați, frate, școala a dorit să se vândă bomboanele de ciocolată și le-am vândut. Asta a fost doar punctul culminant, atât. O bătaie. Pe bază de reguli. Cinstită, onestă.

Deodată, lângă ei ajunse fratele Leon, care îl bătu pe Jacques pe umăr.

— Văd că deja ai totul sub control, frate Jacques, spuse el binevoitor.

Jacques întoarse spre colegul lui o mutră deloc prietenoasă.

— Cred că am evitat la limită un adevărat dezastru, spuse el.

Vocea îi era încărcată de reproș, dar un fel de reproș moale, stăpânit, fără ostilitatea de mai înainte, când vorbea cu Archie. Dar pentru Archie atâta era suficient ca să-și dea seama că frâiele sunt încă în mâinile lui Leon, că tot el este șeful.

— Renault va primi cea mai bună îngrijire posibilă, te asigur de asta! spuse Leon. Așa sunt băieții, Jacques, n-ai ce face. Se încing ușor și, din păcate, din când în când se mai întâmplă să se lase duși de val. Dar întotdeauna e plăcut să vezi câtă energie, cât zel și cât entuziasm au.

Apoi se întoarse spre Archie și vorbi ceva mai aspru, dar fără mânie:

— În seara asta într-adevăr ai fost necugetat, Archie. Dar îmi dau seama că tot ce ai făcut este pentru binele școlii. Pentru Trinity!

Fratele Jacques se îndepărtă de ei cu pași mari. Archie și Leon îl urmăriră cu privirile. Archie zâmbea în sinea lui. Grozavă treabă! Leon împreună cu Vigilenții și cu Archie. Ce an grozav urma să fie acesta!

Sirena ambulanței începu să urle în noapte.

TREIZECI ȘI NOUĂ

— Se va întâmpla și asta într-o bună zi, Archie! spuse Obie, și vocea îi sună ca un avertisment. Într-o bună zi...

— Las-o moartă, Obie! M-ai dăscălit destul în seara asta. Și, de altfel, fratele Jacques mi-a servit predica deja, spuse Archie și chicoti. Dar m-a scăpat Leon de el. Tip de treabă, Leon!

Ședeau în tribune, uitându-se cum câțiva băieți curățau locul. Exact în locul acesta ședeau și când îl văzuseră pe Renault pentru prima oară în după-amiaza când Archie îl alesese pentru misiune. Odată cu căderea nopții, se făcuse rece, iar Obie tremura ușor. Privi înspre porțile de fotbal. Îi aminteau de ceva, dar nu-și putea da seama de ce.

— Leon e un ticălos! spuse Obie. L-am văzut acolo, pe colină, urmărind lupta și distrându-se de minune.

— Știu, spuse Archie. Eu i-am spus. I-am dat un telefon anonim. M-am gândit că o să-i placă. Și mi-am dat seama că dacă vine și el și dacă ia parte la eveniment, ne va asigura protecția în caz că lucrurile nu merg cum trebuie.

— Într-o bună zi, Archie, ai să-ți primești și tu partea, spuse Obie.

Dar cuvintele lui sunau mecanic. Archie era întotdeauna cu un pas înainte.

— Ascultă, Obie, am să uit ce mi-ați făcut în seara asta și tu, și Carter, cu cutia neagră. Fir-ar să fie, ăla a fost un moment într-adevăr dramatic. Și să știi că înțeleg cum te-ai simțit atunci. E un adevărat miracol cum îi înțeleg eu pe tipii ca tine și Carter.

Trecuse la felul lui fandosit de a vorbi când voia să facă pe elegantul sau pe sarcasticul.

— Poate că data viitoare poanta cu cutia neagră va

funcționa, Archie, spuse Obie. Sau poate că va apărea un alt puști ca Renault.

Archie nu catadicsi să răspundă. La astfel de idei fanteziste nu merita să răspundă. Adulmecă aerul și căscă.

— Ascultă, Obie, dar cu cutiile de ciocolată ce s-a întâmplat?

— Au dat iama băieții în ele în balamucul care s-a stârnit. Cât privește banii, sunt la Brian Cochran. Vom organiza un fel de extragere în ședința de săptămâna viitoare.

Archie nu prea îl mai asculta, nu-l interesa. I se făcuse foame.

— Ești sigur că s-au halit toate bomboanele, Obie?

— Sunt sigur, Archie.

— Nu ai cumva un baton de ciocolată Hershey sau altceva la tine?

— Nu.

Luminile se stinseră din nou. Archie și Obie mai rămaseră acolo o vreme, fără să spună nimic, după care ieșiră și ei de pe terenul de sport, dispărând în întuneric.

Robert Cormier despre *Războiul Ciocolatei*

Am scris *Războiul ciocolatei* pe parcursul anilor 1969, 1970 și 1971, lucrând la el seara, în zilele lucrătoare, precum și dimineața, în zilele de sâmbătă, într-o perioadă în care eram angajat cu normă întreagă ca redactor șef și editorialist la un ziar.

Scrierea acestei cărți a fost un chin foarte plăcut. Cu toate că acțiunea ei se desfășoară într-un liceu catolic pentru băieți, am tratat școala ca o metaforă pentru lumea întreagă. Pe de altă parte, gândindu-mă că, în esență, era totuși vorba doar despre povestea unei vânzări de ciocolată într-o școală, uneori îmi puneam întrebarea: „Și cine ar fi interesat să citească o astfel de poveste?”. Răspunsul la această întrebare nu mă preocupa totuși prea mult, căci cuvintele păreau că saltă și dansează pe hârtie, iar personaje precum Jerry Renault, Archie Costello și fratele Leon începeau să prindă viață, iar asta îmi dădea o mare satisfacție.

Îmi pare de necrezut că după mai mult de două decenii, *Războiul ciocolatei* încă mai este citit și predat în școli (și încă mai ridică probleme), atât aici, în Statele Unite, cât și în alte țări, cum ar fi, printre altele, Anglia, Australia, Suedia, Franța și Japonia.

Și totuși, romanul acesta s-a născut aproape mort, trăind mai bine de un an într-un fel de țară a nimănui din punct de vedere literar. Timp de treisprezece luni, în anii 1972 și 1973, a fost respins de șapte edituri importante. Motivul? Era prea complicat, avea prea multe personaje, avea un final prea pesimist, pe care adolescenții anilor '70 nu aveau să-l accepte cu ușurință, era prea violent, nu era tocmai un roman pentru adulți, dar era prea sofisticat pentru a fi considerat un roman pentru copii, acțiunea era prea

neverosimilă. Sau pur și simplu primeam frustrantul răspuns: „Nu este potrivit pentru noi”, fără alte comentarii. Unul dintre editori, totuși, a luat foarte serios în considerare publicarea romanului meu, dar cu condiția ca eu să fac unele modificări în text, în special în ce privește finalul.

Am hotărât totuși să nu modific și să nu revizuiesc textul. Acesta nu a fost din partea mea un act eroic, ci unul care arăta cât eram de neștiutor. Nu știam nimic despre piața cărților pentru tineret, nu știam care sunt tradițiile și tabuurile acestei piețe, nu știam că este dominată de povestirile „neriscante”, cu eroi-model care ies la liman și cu finaluri pozitive.

Cu toate că *Războiul ciocolatei* nu are finalul fericit sperat de cititori, istoria acestei cărți a cunoscut și momente fericite și și-a avut eroii săi.

Sursa mea de inspirație pentru acest roman a fost fiul meu Peter, care la un moment dat a refuzat, din principiu, să vândă bomboane de ciocolată în cadrul unei acțiuni anuale de vânzare care avea loc în școala lui.

Marilyn E. Marlow, agentul meu literar de la agenția Curtis Brown Ltd., m-a sprijinit în decizia mea de a nu-mi revizui textul și a afirmat că romanul, în forma în care l-am scris, își va câștiga un loc în lumea literaturii pentru tineret, convinsă fiind că piața acestui tip de literatură tocmai intra într-o perioadă de schimbări, anunțate de apariția anterioară a romanelor *The Outsiders* de S.E. Hinton și *The Pigman* de Paul Zindel.

În sfârșit, în aprilie 1973, Fabio Coen, pe vremea aceea redactor la departamentul de cărți pentru tineret al editurii Pantheon Books and Knopf, cea de-a opta editură căreia i-am expediat cartea, a acceptat să publice romanul.

M-am îngrijorat la gândul că îmi va cere și el să revizuiesc textul, dar, după cum s-a dovedit, îngrijirea mea a fost inutilă.

În cadrul micii „ședințe de redacție” care a avut loc în biroul lui Fabio Coen, el mi-a sugerat să fac doar câteva

modificări minore. Lista acestora abia umplea o coală de hârtie. Avea îndoieli doar în legătură cu un capitol scurt de pe la sfârșitul romanului. Surprins, mi-am dat seama că era tocmai capitolul care mă chinase îngrozitor și pe care chiar îl scosesem într-un rând, dar apoi îl reintrodusesem în text. Aveam deci un editor ale cărui instincte și intenții corespundeau cu ale mele. Capitolul respectiv a fost scos, iar romanul a fost publicat, în linii mari exact așa cum îl scrisesem eu, în aprilie 1974. Fabio Coen a devenit mentorul meu și așa a rămas până la pensionarea sa, câțiva ani mai târziu.

Succesul romanului *Războiul ciocolatei* se datorează tuturor celorlalte persoane care au contribuit la scrierea istoriei lui: profesorilor care au continuat să predea această carte la clasă, în pofida încercărilor care s-au făcut de a o cenzura, periclitându-și prin aceasta chiar locurile de muncă; bibliotecarilor, care au trebuit să se lupte pentru a putea pune în continuare romanul la dispoziția cititorilor; criticilor, scriitorilor și educatorilor, care au sprijinit acest roman prin nenumărate cronici și eseuri; tuturor tinerilor care continuă să-mi scrie scrisori și să-mi dea telefoane și care organizează proteste atunci când această carte se află din nou în pericol de a fi interzisă; editurii Pantheon Books, urmată mai apoi de Knopf și de Dell Laurel-Leaf, care au continuat să publice acest roman atât în ediții de lux, cât și în ediții populare.

Și să mai spunem că romanul nu are un final fericit!

Robert Cormier
Leominster, Massachusetts, 1997

Să îndrăznesc să tulbur universul? Este întrebarea pe care Jerry Renault o vede în fiecare zi, pe un afiș lipit în dulapul său de la școală. Fără să înțeleagă prea bine ce înseamnă asta, va fi totuși pus în situația de a tulbura dacă nu universul, cel puțin microuniversul în care învață, liceul Trinity. Pornind de la un fapt aparent inofensiv, refuzul de a participa la vânzarea anuală de ciocolată organizată de școală, Jerry va stârni un război din care va fi greu la final să vă dați seama care este linia de demarcație dintre învinși și învingători. Considerat unul dintre cele mai bune, dar și controversate romane pentru tineri, din toate timpurile, aflându-se pe locul 5 în topul celor mai frecvent interzise cărți de peste ocean, *Războiul ciocolatei* reușește să ofere o imagine zguduitoare a vieții într-un liceu conservator.

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-93631-1-9

9 786069 363119